

Richard Wurmbrand

Dacă zidurile ar putea vorbi

Traducere din limba franceză: CONSTANTIN MOISA

(Cartea a aparut prima oara în anul 1972, in editura Hodder and Stoughton.)

Misiunea Creștină Richard Wurmbrand, București - 2020

<https://misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro/>

PREFĂȚA

Aruncați un creștin în râu, și el va ieși de acolo cu un pește în gură. Eu nu am cunoscut nici măcar un singur creștin care, după ce a trecut prin încercări și a rămas statornic sau care a ieșit biruitor, în urma unor strașnice lupte lăuntrice, să nu fi acumulat niște bogății spirituale, necunoscute lui până atunci. Părăsind închisoarea în care am fost izolat de restul lumii, aduceam cu mine comoara hărăzită de Dumnezeu, și anume 356 de poeme care erau, de fapt, însăși esența acelor predici pe care le rostisem în singurătatea temniței mele. Am publicat câteva dintre acestea în cartea mea intitulată „PREDICI ÎN CELULA SINGURATICĂ”. Ele s-au bucurat de o reacție favorabilă din partea cititorilor: multe persoane mi-au scris pentru a-mi vorbi despre binecuvântarea dobândită prin lectura lor. Or, aceasta m-a încurajat să public un al doilea volum cu aceste predici, compuse atunci când nu a veam nici toc, nici hârtie, și pronunțate în prezența unui public nevăzut. Mă aflu într-o celulă subpământeană, și singurele persoane pe care eu le vedeam erau gardienii și organele de anchetă. Rosteam mesajul meu în auzul îngerilor nevăzuți. Ca ființe înaripate, ei erau în stare să transmită cuvintele rostite de mine, fraților și surorilor mele de credință. Și iată că îngerii - așa cum se întâmplă de fiecare dată în asemenea situații - au făcut mai mult decât îmi închipuisem sau le cerusem. Ei m-au scos din închisoare, m-au dus în lumea liberă și mi-au dat ocazia să public, în mai multe limbi, experiențele mele de întemnițat al lui Cristos.” Dar, aș dori să fiu bine înțeles: în realitate, eu nu public aceste experiențe, ci cuvintele care le exprimă - ceea ce este cu totul altceva. Când Palton a început să traducă Noul Testament pentru locuitorii din Noile Hebride, el a trebuit să constate că, în limbajul lor, nu exista un cuvânt care să exprime noțiunea de credință. Și atunci, el s-a folosit de un termen care, literal, înseamnă: „a se odihni pe iarbă în cea mai deplină liniște”. Astfel că toți cei care citesc textul din Ioan 3:16 în Noile Hebride înțeleg că un om care se odihnește foarte degajat, fără nici o umbră de neliniște, pe faptul că Dumnezeu L-a dat pe singurul Lui Fiu pentru sine însuși va avea viața veșnică. În Africa centrală, alți traducători au întrebuințat un cuvânt care are semnificația de „a asculta și a face”; or, aceasta este exact opusul a ceea ce s-a mai spus înainte. Cuvântul ebraic care indică acțiunea de a crede - emunah - precum și cel de care se folosesc vorbitorii limbii hause - amince - au aceeași semnificație: „a zice amin”. Când eu citesc, în ebraică, cuvântul kadosh = sfânt, eu știu că el are aceeași rădăcină cu cuvântul prostituată, ceea ce mă ajută să înțeleg că un sfânt este o persoană care se oferă, spiritualizește, lumii întregi și care îmbrățișează, în dragostea sa, pe toți oamenii, indiferent de vârstă, calități fizice sau morale, rasă sau convingeri. Când eu citesc cuvântul grecesc aghios care, literal, vrea să spună: „nu - pământului” (ghea), îmi dau seama că un sfânt este un om detașat de lucrurile pământești. Se poate constata astfel că, în

limbi diverse, cuvintele tra-duc sentimente diferite. De o parte se află experiențele dumneavoastră, iar de cealaltă tentativa precară care constă în a traduce aceste experiențe în cuvinte concepute de oameni ale căror experiențe au fost total dife- rite de acelea ale dumneavoastră. Pentru a prezenta o relatare veridică a expe- riențelor mele, specifice unui om torturat, luat în bătaie de joc și drogat într-o celulă singuratică, ar trebui să creez niște cuvinte care să poată repro- duce fidel trăirile mele, dar atunci orice comuni- care între mine și dumneavoastră ar fi total im- posibilă. Ca oameni, noi nu trăim, în exclusivitate, în sfera cuvintelor. Sf. apostol Ioan spune că, pe insula Patmos, el a văzut. Or, noi putem reda în cuvintele noastre ceea ce a văzut el exact în aceeași mă- sură în care i s-ar putea descrie unui orb Pieta lui Michelangelo sau Gioconda lui Leonardo da Vinci. Moody a spus odată că un creștin aflat pe ge- nunchi vede mai mult decât un filozof care stă în picioare sau care se înalță în vârful degetelor. Dacă doriți să știți ceea ce au suferit și continuă să sufere, în închisorile comuniste, sute de creștini, nu văgră- biți să citiți aceste predici, ci aruncați- vă pe genunchi înaintea Domnului și cereți-Isă vă acorde privilegiul de a fi părtași suferințelor victimelor și a vă aduce aminte de ei ca și cum v-ați afla dumneavoastră înșivă legați în lanțuri. Dar să nu vă rezumați la a împărtăși, la a înțelege suferințele lor fizice, exterioare: foamea, torturile, ci căutați să pătrundeți în furtunile lor interioare, în zbuciumul ființei lor lăuntrice, să deveniți păr- tași îndoielilor și să vă confrunțați, în imaginația dumnea voastră, cu momentele lor de disperare. în sfârșit, aceste predici nu sunt ceea ce se în- țeleg, de regulă, prin cuvântul predică - adică proclamarea adevărurilor divine - ci mai curând încercarea de a face și pe alții în stare să resimtă furtunile și vijeliile de îndoieli - uneori chiar o anu- mită atitudine de revoltă la adresa lui Dumnezeu - care se năpustesc asupra unui întemnițat aflat în asemenea condiții. Cu astfel de stări sufletești s-a confruntat însuși Ioan Botezătorul, acest om de mare valoare, când a aflat că Isus, deși locuia nu departe de temnița sa, nu venise să-l viziteze măcar o singură dată!!! Un asemenea zbucium sufletesc, o astfel de fur- tună lăuntrică L-a constrâns pe Cristos însuși să-L întrebe pe Dumnezeu când Se afla pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" Tatăl L-a părăsit pe Fiul! în niște împrejurări normale, ar constitui o blasfemie faptul de a sugera că Tatăl ceresc ar putea părăsi o Gintă neprihănită. Dar Isus aflat pe Golgota nu predi- ca, așa cum o fac toți predicatorii de la înălțimea amvonului. El îndura suferința - această nespus de mare taină a creației unui Dumnezeu bun și atot- puternic - și El exprima ceea ce resimțea în momentul când a strigat: „J)umnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" Nu există pe pământ atâtea lopeți care să Se în măsură să înmormânteze adevărul. Nu există atâtea dureri care să poată împiedica triumful adevărului, credinței și dragostei, nici chiar atunci când cei în cauză trebuie să treacă prin cele mai cumplite ispite. Și eu am cunoscut îndoiala, și eu am traver- sat momente de deznădejde dar, slavă Domnului, din toate am ieșit biruitor. Predicile de față se

termină pe un ton optimist, cu un strigăt victorios. Când am ieșit din închisoare nu eram mai puțin creștin decât în clipa când am fost adus acolo. Eu am fost pus în libertate, alții însă au rămas pe mai departe întemnițați. Watchman Nee și Wang- Min-Dao se găsesc în închisorile din China de peste 19 ani, iar Hrapov este întemnițat în Uniunea Sovietică de peste 30 de ani. (Notă. Pentru a păstra intactă valoarea documentară a cărții, s-a tradus ad-literam după ediția franceză din anul 1975. N. tr.). Numeroase alte persoane au intrat în închisoare după punerea mea în libertate. Citind aceste predici, vă veți putea face o idee despre ceea ce se petrece în sufletele lor. Veți putea plânge cu ei, dar vă veți putea bucura, de asemenea, împreună cu ei, izbutind să ajungeți astfel la o adevărată înțelegere a problemelor cu care se confruntă cei aflați în suferință. Trebuie reținut faptul că, prin publicarea acestor predici, nu am urmărit deloc să ajut pe cititori să-și dea seama ce este creștinismul. Este de datoria pastorelor să conducă oamenii la o asemenea înțelegere. Scopul meu a fost să arăt, în această carte, impactul pe care-l pot avea, în mintea și în credința unui creștin, închisoarea și torturile comuniste. Evangheliștii au considerat că era necesar să fie dezvăluite îndoielile care i-au asaltat inima lui Ioan Botezătorul în temniță, precum și cumplitele suferințe sufletești prin care a trecut Mântuitorul în Ghetisimani și pe Golgota. Or, scopul evangheliștilor nu a fost nicidecum acela de a ne sugera că ar fi cazul să punem sub semnul întrebării mesianitatea lui Isus sau că ar trebui să ne socotim abandonați de Dumnezeu atunci când ne este dat să suferim pe nedrept. Dar este foarte important pentru un ucenic al marelui învățător să știe că asemenea îndoieli sunt inevitabile și că nu trebuie să se teamă deloc atunci când acestea îi asaltează sufletul. Îmi dau perfect de bine seama că unele dintre ideile exprimate în cartea aceasta se opun felului în care mulți creștini înțeleg Sf. Scriptură. Însă pe vremea când au fost compuse aceste predici și viața mea se afla în contradicție cu stilul de viață al creștinilor occidentali. Eu nu aveam în închisoare nici Biblia, nici cărți de teologie, nici nu mă bucuram de compania unor creștini iubitori și devotați care să-mi fi permis verificarea gândurilor mele sub aspectul justetei. Vă rog să nu comparați gândurile care mi-au trecut în singurătatea unei celule de închisoare cu gândurile pe care le veți duce voastră în 10 timp ce sunteți așezați confortabil pe un scaun într-un birou somptuos sau într-un fotoliu din salonul dumneavoastră. Încercați mai degrabă să vă imaginați ce au gândit și ce gândesc marile mulțimi de creștini din închisorile comuniste, pradă unor cumplite lupte sufletești. Am compus aceste predici aflându-mă adesea în pragul nebuniei, pe punctul de a-mi pierde mințile, în Uniunea Sovietică, numeroși creștini sunt internați în spitale psihiatrice unde, după câțiva timp, unii dintre ei ajung de-a dreptul nebuni. Oare ideile avute de oamenii aceștia, în ziua premergătoare ieșirii lor din minți, nu sunt și ele o comoară a Bisericii universale, unul din lucrurile acelea de preț care se cer păstrate cu respectul datorat lucrurilor sacre, chiar în pofida opiniilor împărtășite de cei ce nu s-au aflat niciodată

într-o cămașă de forțăpentiv a fi reduși la tăcere? Eu socotesc că până și niște cititori foarte rafi- nați Sub aspect teologic, dacă vor cu tot dinadinsul să plângă cu cei ce plâng, în loc să-i condamne sub motiv că suspinele lor nu sunt suficient de „ortodoxe”, ar trebui să fie receptivi la glasul care se vrea a fi ecoul unor amare strigăte de suferință. Samariteanul milostiv nu a pus la îndoială cucernicia omului bătut de tâlhari: pur și simplu el i-a venit în ajutor. Or, tocmai aici se ascunde un lucru esențial, fundamental, o dovadă vie a adevăratei credințe creștine, și nu în faptul de a păstra o tăcere aparent nepăsătoare și a suspecta niște oameni care, în vârtoarea unor grozave suferințe, nu spun întru totul ceea ce ar trebui să spună. 11 Sănu-și închipuie cineva că aș căuta în vreun fel uzurparea, lezarea drepturilor pastorilor care au o mare răspundere pentru oile lor înaintea lui Dumnezeu. Da, tocmai pastorului dumneavoastră îi revine sarcina de a vă învăța adevărurile fundamentale ale credinței. Doresc doar să vă îndemn să vă aduceți aminte de frații și surorile dumnea voastră de credință care sunt supuși unor rigori extreme, unor suferințe denedescris, în închisorile comuniste. Nu numai trupurile lor sunt rănite și lovite de mari suferințe, dar înseși mințile lor sunt afectate profund, în momentul de față, scriind aceste predici, păs- trate în memoria mea ani în șir, realizez că uneori acestea se contrazic în anumite privințe, dar le las așa cum sunt pentru că cine este omul să nu fi cu- noscut contradicții și frământări interioare? Și atunci de ce aș încerca să le dau, în întregime, o ținută logică? Noi suntem aceia care căutăm să interpretăm slovele Scripturii prin filtrul logicii noastre, dar autorii săi erau prea mari pentru a-și pierde timpul cu o astfel de preocupare. Ei iubeau pe Dumnezeu cu țoală inima lor, chiar dacă atâtea nuanțe ames- tecate, contradictorii transpar din scrierile lor, lăsând să fie toate exprimate spre a-L glorifica pe Dumnezeu. Și El a îngăduit o asemenea exprimare, îngăduind ca psalmi imprecatorii și vindicativi ai Vechiului Testament, precum și strigătele din cartea Apocalipsei care cer măsuri divine represive să fie incluse în aceeași carte cu poemul de dragoste din cap. 13 al primei Epistole către Corinteni. în aceste predici apar și gânduri care, cu siguranță, nu i-ar trece prin minte unui creștin din lumea liberă. 12 Dar oare gândurile lui nu s-ar schimba în momentul când în patria lui s-ar instaura un regim dictatorial? Bonhofer a fost un pastor evanghelic, însă când țara sa a ajuns sub cizma hitleristă, el a devenit un agent al serviciului de informații și contrainformații al ar- matei germane (Abwehr). Această instituție i-a or- donat să spioneze mișcarea ecumenică și, în acest scop, el a fost autorizat să intre în contact cu con- ducătorii ecleziastici ai țărilor care luptau contra Germaniei. Utilizând aceste contacte, el a servit cau- zei lui Cristos aducând la cunoștința conducătorilor Bisericii din străinătate atrocitățile nazismului și indicând măsurile care trebuia să fie luate pentru distrugerea acestuia. Apoi, el a revenit asupra celor spuse, prezentând un raport disimulat. Prin acest joc dublu, singurul său obiectiv era promovarea cauzei lui Dumnezeu și a libertății. în cele din urmă, el a fost condamnat și întemnițat

pentru convingerile sale religioase și a murit ca martir. Toți aceia care nu au lucrat într-o Biserică secretă trebuie să admită că asemenea lucruri se pot întâmpla, și să nu le judece cu asprime: Când însăși Biserica lor va deveni secretă, ei vor fi nevoiți să procedeze la fel. Gândurile conținute în aceste predici nu pot lua naștere în mintea unui creștin occidental deoarece el nu a cunoscut niciodată, din proprie experiență, ce înseamnă să petreci câțiva ani într-o celulă singuratică a unei închisori comuniste. Șederea într-o celulă solitară sub regim comunist, cu tot cortegiul de torturi, droguri și spălare a creierului, prilejuiește experiențe cu totul aparte. 13 Citind prima cartea lui Samuel, aflăm că profetul provenea din seminția lui Efraim și că el a avut o experiență rară. Dumnezeu i-a vorbit pe vremea când el nu era decât un băiețuș. Dumnezeu, care este suveran, l-a investit în slujba de preot, slujbă rezervată, de regulă, seminției lui Levi. Această schimbare a statutului social nu l-a vizat numai pe Samuel. În I Cr. 6:34-35, încă cinci strămoși ai lui Samuel sunt pomeniți, dar nu ca fiind efraimiți. Cum Samuel a fost alipit seminției lui Levi printr-o poruncă a lui Dumnezeu, și seminția strămoșilor săi este schimbată până la a cincea generație. De acum încolo, acești cinci strămoși ai lui Samuel sunt numărați printre Ieviți, la fel ca urmașul lor. Iată, așadar, un eveniment excepțional: convingerea dintre un băiat și Dumnezeu a dat naștere unor schimbări extraordinare, nu numai pentru el, dar și pentru alte persoane din familia sa. Deși nu mă consider nici pe departe un om de talia lui Samuel, totuși am avut eu însumi o experiență asemănătoare cu Dumnezeu în împrejurări excepționale. Rezultatul a fost o schimbare radicală a felului meu de gândire, a sentimentelor mele, precum și a relațiilor mele cu ceilalți oameni. Poate că experiența mea a schimbat și starea unora dintre rudele mele apropiate. Însă această experiență a atras după sine o serie de atacuri furioase din partea Satanei, precum și numeroase tentative violente de a-mi sugera niște gânduri diabolice deghizate sub aspectul unei revelații divine. Trebuie acum să pun totul pe hârtie: ce venea de la Dumnezeu, de la Diavolul, de la mine însumi. Așadar, trebuie să înțelegeți ce luptă teribilă se dă în mintea 14 unuia care suferă pentru Cristos în vremea aceasta. Pentru mulți creștini, întemnițați sub regim comunist, tortura fizică este mai ușor de suportat decât conflictul intelectual. Dostoievski, care s-a aflat și el în închisoare, a scris: „Credința și mărturia mea despre Cristos nu sunt ca ale unui copil. Închinarea mea izvorăște din cuptorul îndoielii.” Pentru Samuel, schimbarea a fost permanentă; ■ el a rămas levit până la capătul vieții sale. Eu m-am întors la o viață normală, am adoptat un mod de gândire normal. Astăzi, am aceeași convingere liniștită pe care o împărtășesc toți creștinii. Evocând gândurile care mi-au trecut prin minte în singurătatea închisorii de altădată, sunt pur și simplu uimit de anumite idei pe care le-am îmbrățișat acolo. Acum mă aflu la adăpost într-un loc sigur. Însă o adevărată comuniune cu ceilalți copii ai lui Dumnezeu este posibilă numai atunci când devenim părtași furtunilor de îndoieli și atacurilor diabolice îndurate de frații noștri aflați în închisori. În scrierile mele

„Tortured for Christ”(apărută, în rom., subtitlul „Strigătul Bisericii prigonite”, N. tr.), „The Soviet Saints”și „If that were Christ would you give them your blanket?” și în alte publicații, am făcut o descoperire a suferințelor fizice îndurate de mădularele Trupului lui Cristos în țările comuniste. Acum însă trebuie să vorbesc de un alt aspect, și anume să prezint pagini din istoria violențelor și tensiunilor mentale. Este necesar să fie cunoscută starea de spirit a acelor oameni a căror rațiune șovăie ca urmare a presiunilor la care sunt supuși în închisorile comuniste. 15 Cartea aceasta trebuie să fie citită cu toată dragostea de care sunt vrednici cei ale căror suferințe nu pot fi redată în cuvinte, și nu comparând afirmațiile cuprinse în ea cu versete biblice. În închisoare, noi nu aveam Biblia și uitasem teologia.

Iubiți frați și surori, Cu ce aș putea compara celula mea singuratică? Ea se poate asemăna unei minunate păduri pline de mireasma tuturor florilor. Nu există copac în pădure care să poată degaja o mireasmă mai delicată ca lemnul aceluia din care sunt făcute crucile. Dumnezeu, îngerii, demonii, sfinții, strămoșii, prietenii și vrăjmașii mei, toate generațiile viitoare, într-un cuvânt întregul Univers împreună cu Creatorul său se află aici. Nu există nici măcar o singură bucurie pe care să nu o pot gusta, iar pentru aceasta folosesc simpla metodă biblică: „*Bucurați-vă cu cei ce se bucură...*” Astfel, pot însoți pe turiști în minunatele lor călătorii, pot trăi emoțiile de care sunt cuprinși cei ce se roagă într-o biserică sau mă pot bucura cu cei aflați înaintea unei mese încărcate cu tot felul de bunătăți. Pot să mă bucur împreună cu mamele care se apleacă spre leagănul în care dorm odraslele lor. Mă pot bucura cu tinerii, împărtășind entuziasmul specific vârstei lor și, de asemenea, pot plânge împreună cu cei ce plâng. Aici, în celula aceasta, eu am la dispoziție tot ce mi-aș putea dori: teologie, filozofie, 2 - Dacă zidurile ar putea vorbi 17 politică, jocuri distractive și proiecte serioase, virtuți și vicii. Aș putea compara celula mea cu un cinematograful. „*Vechol baam roim ct hakolot*” „...și tot poporul vedea glasurile” (Ex. 20:18, text original). În împrejurări excepționale, așa cum a fost momentul înspăimântător când Dumnezeu și-a făcut apariția pe muntele Sinai, este posibil să fie văzute și vocile. Pe când mă aflam în libertate, am cugetat adesea la acest verset. Evreii erau obișnuiți să asculte și, din nefericire, pentru mulți creștini auzirea Cuvântului lui Dumnezeu a devenit un obicei, o obișnuință. Dar este necesar ca creștinii să fie niște bărbați și femei care VAD, cel puțin ca într-o oglindă, potrivit cu II Cor. 3.18: „*Voi toți plivim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, sla va Domnului...*” Aici, în celula mea, eu văd trecându-mi pe dinaintea ochilor filme fantastice: unele redau scene de groază, într-adevăr, dar altele sunt de o frumusețe de nedescris, oferindu-mi priveliști necunoscute mie până atunci. Însă ceea ce văd eu nu se reduce la niște imagini. Ceea ce, în mod normal, ar fi niște voci care exprimă, cu claritate, niște propoziții cu conținut filozofic, teologic sau social, devine imagine. Sunt atâtea lucruri de văzut într-o celulă solitară! Este foarte adevărat că cineva nu este niciodată mai puțin singur ca atunci când rămâne singur! Dar eu aș mai vrea să compar celula mea cu atelierul unui sculptor. Michelangelo se uita cu băgare de seamă la un bloc de marmură și vedea în el un înger. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să dea la o parte materialul care era în plus. Eu cred că în închisoarea este locul unde marele Sculptor îi fasonază pe viitorii Săi mesageri. Presupunând că El va face și din mine unul dintre solii Săi, cu cine mă voi asemăna eu oare? Acest gând devine o imagine și eu mă văd deja cum voi fi atunci. Da, mă văd ca fiind o întruchipare a personajului evocat în poemul lui Kipling, „*profetul absurdului absolut*” care, atunci când survine ceea ce părea că nu s-ar putea întâmpla își ia exact timpul necesar pentru a-și schimba picioarele și pornește iarăși la drum. În timpul torturilor, nimeni nu se

gândește la asta, dar acum când îmi aduc aminte de lucrurile acestea, descopăr aici un symbolism aparte. Imaginați-vă că ați avea cătușe pe mâini și, la un moment dat, cu ajutorul unei frânghii trecute peste cătușe ați fi ridicat în aer așa încât să nu mai atingeți pământul decât cu vârful picioarelor. Oțelul cătușelor vă taie la încheietura mâinilor. Multă vreme după această dureroasă experiență veți simți furnicături în tălpi, dar ați fost ridicat mai sus decât oricine. Poziția absolut absurdă ca și vocația profetică! Presupunând, Dumnezeul meu, că aș deveni un mesager, lucrul acesta va constitui pentru mine o sursă de bucurie sau de durere? Va trebui să primesc mesaje din partea Ta. Daniel, tremura când primea o revelație de la Gabriel, această ființă misterioasă care era, în același timp, om (Dan. 9:21) și înger (Le. 1:11). Ioan, ucenicul preaiubit, a căzut ca mort la vederea lui Cristos cel proslăvit (Ap. 1:17). Eu simt că înnebunesc numai la gândul de a primi, direct din partea Ta, niște mesaje destinate poporului. 19 De obicei, predicatorii își iau mesajele din cărțile pe care le-au citit, cărți care au reprodus gândurile altor scriitori, inspirați, la rândul lor, dintr-o veche predică a lui Spurgeon care a recunoscut că s-a inspirat și el de la Calvin; iar acesta a fost puternic marcat de Sf. Ioan Gură-de-Aur care, la rândul său, a învățat de la generațiile precedente să interpreteze un mesaj primit de către un apostol din partea lui Dumnezeu. Acesta este lanțul de aur al unei tradiții prin intermediul căreia ne-a fost transmis adevărul. Biserica dispune de o bogăție acumulată de-a lungul veacurilor și la care predicatorii sunt deplin îndreptățiți să recurgă. Dar un mesager al lui Dumnezeu este un fenomen foarte rar. Este imposibil să spunem că Sf. ATANASIE nu era absolut absurd în timp ce învățătura lui Anus, ereticul, este atât de limpede și atât de ușor de acceptat în mintea omenească. Crezul lui Atanasie face să tremure rațiunea omenească: „Cine vrea să fie mântuit trebuie neapărat, înainte de toate, să țină credința catolică, iar cine nu păzește această Credință deplină și curată va pieri, cu siguranță, pentru vecii vecilor...” în ce va consta absurditatea mesajului meu? Când eu mă văd în postura de mesager al lui Dumnezeu, disting doi potențiali Wurmbrand. Unul dintre aceștia va trebui să joace un rol asemănător cu ale lui Ieremia și Ghedalia (II împ. 25:22), spunându-le creștinilor ceea ce probabil că ei nu vor accepta niciodată, cel puțin nu din toată inima, și anume faptul de a se supune asuprașilor comuniști tot așa cum evreii au fost sfătuiți să se supună Babilonului și să urmărească pacea cu cei care i-au învins cu mare violență. Practic 20 evreii, nu aveau de ales. Dacă ei ar fi încercat să schițeze o brumă de rezistență, babilonienii i-ar fi șters de pe fața pământului. Care creștini nu ar trebui să se supună, la rândul lor, și să accepte această stare de lucruri? Dacă ei ar fi procedat astfel, multe suferințe ar fi fost evitate. Comuniștii mi-au propus să joc un rol asemănător cu acela al lui Ieremia. Babilonienii m-ar fi protejat. La fel ca lui Ieremia, și mie mi-a fost rușine să primesc avansurile sau favorurile lor. Frații mei ar fi spus despre mine că sunt un trădător. Și totuși eu aș fi avut certitudinea că eram un mesager al lui Dumnezeu. Ieremia nu s-a îndoit nici o clipă cu privire la vocația sa, deși aceasta ar fi însemnat altceva

decât înaltă trădare în accepțiunea oricărei curți marțiale, precum și propagandă făcută în timp de război incitând la capitulare în fața inamicului. Apoi, eu văd alt Wurmbrand care organizează lupta creștinilor contra comunismului, fie în interiorul României, fie în afara granițelor sale - lucru de asemenea posibil, căci culmea absurdului poate caracteriza pe un mesager. Acești doi țiți sunt contradictorii. Eu văd, așadar, doi Wurmbrand care sunt purtătorii a două mesaje contradictorii. Incarnate separat, aceste două persoane vor trebui, în mod inevitabil, să se certe în public. Nici unul dintre cei doi inși nu-și va putea îndeplini misiunea fără ca celălalt să nu-l denunțe ca răufăcător. Și totuși există un nivel mult mai înalt, un plan spiritual unde cei doi sunt una. Potrivit Talmudului, un animal este considerat necurat din punct de vedere ritual dacă rinichii săi **21** conțin calculi. „*Ce mărime trebuie să aibă piatra pentru a face un animal necurat?*” a întrebat odată un rabin. La care un altul a răspuns: „*Pietrele trebuie să fie de mărimea unui sâmbure de măslină într-un rinichi și tot demărimea unui sâmbure demăslină în celălalt.*” Primul rabin a exclamat: „*M/ încape îndoiala că dumneavoastră îmi ascundeți ceva. Nu de pietrele care se găsesc în rinichi doriți să-mi vorbiți ci de o altă taină foarte profundă.*” „*Ați ghicit,*” răspunse celălalt. „*Voiam să spun că, dacă s-ar dezlănțui o prigoană contra religiei noastre, rabinii trebuie să se împartă în două tabere. Unii trebuie să refuze, chiar cu riscul vieții, cea mai mică schimbare în felul nostru de a fi ca evrei, să nu accepte nici schimbarea modului de a ne lega șireturile încălțămintelor. Cealaltă grupă trebuie să încheie pact cu dușmanul, să devină prietenă cu tiranul și să facă, până la un asemenea punct, compromisuri încât să poată obține măcar câteva concesii. Și martirajul celor care vor să creeze impresia că sunt de acord cu ucigașii evreilor nu va fi deloc inferior martirajului celor se se sacrifică pentru chestiuni de principiu. Aceasta este semnificația dimensiunii pietrelor în rinichii unui animal.*” Dumnezeu Se uită la inimă și cei doi Wurmbrand pot avea dreptate. A spune că nu există decât un singur adevăr echivalează cu a nega existența electricității pozitive și negative. Aceasta înseamnă să nu înțelegi noțiunea de „unicitate” care nu se poate defini decât ca o sinteză a unor forțe contradictorii. Este tocmai ceea ce trebuie înțeles pnn- tr-UN atom sau printr-UN om. Acesta este sensul cuvântului UNU, chiar când el se referă la Dumnezeu. **22** Un Fiu care Se roagă plin de amărăciune, cerând să treacă de la El paharul suferințelor și un Tată care spune NU Fiului Său ajuns în agonia Ghetsimanilor sunt un singur Dumnezeu. De aceea Biblia numește pe Dumnezeu cu ajutorul termenului ebraic EHAD, care înseamnă: o unitate compusă, și niciodată folosind cuvântul IAHD, care este unicitatea absolută. De fapt, unu absolut nici nu există. Sculptorul divin știe foarte bine ce va face din blocul de piatră pe care-l păstrează în această închi-soare. Eu pot vedea frumusețea evidentă a unei capodopere și frumusețea voalată a alteia. Aceasta din urmă se aseamănă unui obiect de artă suprarealistă pe care numai inițiații o pot înțelege. Dar survine o a treia imagine pe care eu o prefer celorlalte. Aceasta este imaginea unui Wurmbrand, care nu practică o

politică abilă, care nu este nici măcar un războinic, ci o persoană care zâmbește. Timp de secole întregi, Gioconda lui Leonardo da Vinci nu a făcut nimic altceva decât să zâmbească și să-i determine a fi un pic mai fericiți pe toți aceia care au contemplat-o. Isac Feinștein, omul care a jucat un important rol în convertirea mea și care, mai târziu avea să fie ucis într-un pogrom, a primit acest mesaj de la Dumnezeu. La câțiva ani după moartea sa, o persoană căreia îi vorbeam despre el mi-a declarat că nimeni nu ar putea uita vreodată surâsul lui. A zâmbit el astfel până în ultimul ceas al vieții sale? Cel mai mare predicator din țara noastră era fratele Paulini, președintele Convenției Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Mesajul său era un surâs care inunda toată fața sa printr-o strălucire aparte. Asemenea 23 mesageri îndeplinesc ceea ce zicea Sf. Ioan al Crucii: „*Unde nu există dragoste, punei dragoste, și dragostea va înflori.*” S-ar putea ca Dumnezeu, asemenea oricărui sculptor celebru, să aibă mai multe proiecte, iar imaginile care-mi apar cu mine însumi să nu fie decât niște schițe provizorii ale posibilelor Sale intenții. Sau poate că va trebui să mor în închisoare și să merg la Dumnezeu ca mesager al neamului omenesc pentru a-I aduce la cunoștință că acesta este mult prea nefericit pentru a putea fi considerat vinovat. În familia noastră, obișnuiam să citim zilnic băiețușului nostru Mihai un pasaj din Sf. Scriptură și o pagină din viața unui sfânt. Toate acestea mi-au rămas și mie în memorie. Îmi aduc aminte de niște creștini care au fost aduși înaintea proconsulului roman Saturninus. Sf. Speratus i-a zis: „*JHu nu-i recunosc pe guvernânții veacului acestuia ci slujesc lui Dumnezeu care nu a fost văzut vreodată de ochiul omenesc și pe care nici un muritor nu-L poate privi.*” Sf. Vestia a declarat simplu: „*Jiu sunt creștin.*” Proconsulul intenționase să le acorde un răgaz pentru a-și reconsidera atitudinea, la care Sf. Speratus a răspuns: „*pentru o cauză atât de dreaptă nu este nevoie de reflecții.*” Au fost decapitați amândoi, iar acum ei slujesc zi și noapte lui Dumnezeu în templul Lui (Ap. 7:15). În ce constă această slujire dacă nu tocmai în a-I spune lui Dumnezeu cât de invincibilă era ignoranța prigonitorului lor și cât de imensă mizeria omenirii? Ei nu au vorbit lui Dumnezeu despre Sine însuși, căci El Se cunoaște pe Sine în chip desăvârșit. Mi-ar plăcea 24 să fiu un mesager al omenirii înaintea lui Dumnezeu tot așa cum îmi place să fiu un mesager al lui Dumnezeu înaintea oamenilor. Îi voi lăsa lui Dumnezeu grija de a alege ce fel de mesager trebuie să fiu. *Frații mei și surori.* Dumneavoastră trebuie să credeți că viețile vă sunt lutul pe care-l prelucrează minunatul Sculptor - Dumnezeu - care nu poate greși niciodată. Dacă uneori vi se pare că El acționează cu duritate față de dumneavoastră, trebuie să știți că un asemenea tratament urmărește obținerea a ceea ce am putea numi niște succese negative. Pentru a câștiga o partidă de șah, El pierde un pion. Pierde o bătălie pentru a câștiga un război. El îngăduie să sufere Fiului Său pentru a mântui o lume. Fiți încrezători și nu trăiți după mesajele altora, ci urmăriți să identificați mesajul ce urmează a fi transmis prin formarea dumneavoastră înșivă. Amin.

2 STRIGAȚI CĂTRE DOMNUL CU STRIGĂTE DE BUCURIE

Misteriosule Suveran, astăzi îmi pare un lucru atât de zadarnic să-Ți vorbesc! Umilirea distruge un suiet mult mai lesne decât tortura. Azi-dimineață, anchetatorul mi-a cerut să deschid gura. Este un lucru care ni se cere să-l facem destul de des pentru ca autoritățile să se convingă dacă nu cumva vreun deținut a ascuns în gură o otravă. Însă de data aceasta, când eu am deschis gura, ofițerul mi-a scuipat în ea și eu am înghițit scuipatul său. Apoi, mi-a poruncit să îngenunchez. Urina lui caldă mi-a curs pe față. Oricât de stupid ar putea să i se pară cititorului, primul verset care mi-a venit în minte atunci a fost cel din Ps. 133:2: „*Este ca undelemnul de preț care, turnat pe capul lui, se pogoară pe barba lui Aaron.*” Și, acum, iată că mă întorc în celula mea. Ce să fac? Să mă rog? Într-adevăr, Iacov spune: „*Este vreunul dintre voi în suferință? Să se roage!*” (5:13). Dar cum să te rogi Unuia care a aranjat mai dinainte toate lucrurile, care este atotputernic în cer și pe pământ și în lumea Căruia cineva urinează pe capul tău? 26 Mă întreb: oare de ce am înghițit scuipatul anchetatorului și nu l-am scuipat la rândul meu? Desigur că eu nu mă gândisem la ceea ce făceam, dar noi suntem înconjurați de sfinții cu care ne aflăm în comuniune. Ei nu se află în vreun cer foarte îndepărtat. Sf. Catherina era cu mine când anchetatorul mi-a scuipat în gură. Ea fusese o prințesă care acorda îngrijiri medicale bolnavilor. Unul dintre aceștia era atât de plin de păduchi încât, foarte dezgustată, ea se afla pe punctul să-l abandoneze fără a-i acorda vreun ajutor. Deodată, i-a venit în minte să înghită un păduche. Gestul acesta a ajutat-o să biruiască tentația, întotdeauna am admirat această creștină pentru gestul ei și poate că astăzi ea m-a învățat să fac numai decît ceva asemănător. Dar urina pe capul meu, aceasta este deja prea mult! O, Dumnezeule, pur și simplu nu am nimic a Vă spune referitor la cele îmtâmpalte: nici reproșuri, nici cuvinte de mulțumire. Și nu vreau să Vă produc o jenă, punându-Vă această întrebare indiscretă: „*J?e ce?*” Poate că n-ați cunoaște răspunsul. Și atunci, ce mi rămâne de făcut este să mă-nvârt în interiorul celulei mele, făcând un zgomot pe care-l calific drept expresia bucuriei. Tra-la-la-tum-tum-te-tum-tra-la. Sau poate că, în realitate, aceasta înseamnă, nu veselie ci plâns? Cuvântul ebraic „NUD” înseamnă, deopotrivă, *a geme* și *a sări de bucurie*, iar Dumnezeuastră ne-ați cerut următoarele: „*Strigați către Domnul cu strigăte de bucurie, toți locuitorii pământului! Chiuți, strigați și cântați laude!*” (Ps. 98:4). Ei bine, iată că fac lucrul acesta: pom-pom-tara-pom-tara! Când am depășit orice 27 posibilitate de a înțelege lucrurile, mă pot bucura de minunea propriei mele voci. Voi înceta câteva clipe a face gălăgie, pentru a putea gândi, și mă întreb: oare de ce aveți nevoie de strigăte de bucurie? Eu prefer tăcerea, liniștea. Poate că sunteți pradă unei profunde suferințe sufletești a cărei vindecare depinde de noi, oamenii, așa cum altădată David trebuia să alunge melancolia lui Saul cântând cu harfa. Poate că vă asemenați vechilor regi ai Persiei de palatul cărora nu avea voie să se apropie nici un bocitor. Un rege are nevoie de liniște și de sânge rece pentru a conduce o țară. Nimeni nu are dreptul

să-1 derajeze pe un chirurg, aducându-i o veste proastă despre familia lui în timp ce el efectuează o operație. Cu atât mai mult, Dumnezeu nu trebuie să fie obosit de niște chirurși omenești trecători, pentru a Se putea concentra în vederea smulgerii răului din împărăția Sa. Însă oamenii nu încetează să Vă implore în necazurile și greutățile lor. Și atunci, probabil că este nevoie de strigătele de veselie ale credincioșilor care să înăbușe aceste cereri pentru a lăsa să se instaleze în ființa lui Dumnezeu acea bună dispoziție necesară continuării lucrării Sale. Probabil că tocmai de aceea și îngerii cântă, fără încetare, aceeași cântare monotonă: „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!*” (Îs. 6:3). Biserica repetă la fel aceste cuvinte care nu înseamnă nimic: „*Glorie Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, cum era la început, acum și în toată veșnicia*”, căci nimeni nu dorește cu adevărat ca gloria lui **28** Dumnezeu să fie pentru eternitate ceea ce este acum. Ar fi un lucru atât de trist! Dar, cum aceste cântări se repetă fără încetare, Dumnezeu nici nu mai este atent la conținutul lor. Ele nu mai constituie decât o gălăgie voioasă, un fond sonor care-I permite să-Și continue propriile Sale gânduri. Așadar, misiunea noastră este de a ridica de jur-împrejurul Dumnevoastră o barieră de zgomote astfel ca strigătele disperate ale oamenilor să nu Vă poată distrage atenția de la lucrarea Dumnevoastră și care ar fi singura în stare să distrugă rădăcina tuturor disperărilor. Dumnevoastră trebuie să fiți foarte trist deoarece consider că Vă aflați într-una din următoarele patru situații: 1. Fie că, după învățătura lui Origen, lucrați cu o materie necreată, care există din toată veșnicia, în care se ascunde un rău intrinsec pe care trebuie să-1 învingeți. 2. Fie că ați rânduit mai dinainte Dumnevoastră înșivă toate suferințele din lume, inclusiv această urină pe capul meu, cu un scop bine definit și pozitiv. Acesta este un concept protestant. Când au fost redactate *Mărturisirile de credință* de la Augsburg și Westminster, Dumnevoastră nu ați fost consultat. Oricum, trebuie să fie un lucru teribil pentru Dumnevoastră, faptul de a vedea suferințele pe care un Dumnezeu, bun prin excelență, le-a rânduit mai dinainte. 3. Fie că omul dispune de o voință liberă și suferințele sale sunt un rezultat al răzvrătirii sale contra Dumnevoastră. Într-un asemenea caz, **29** tristețea Dumnevoastră trebuie să fie asemănătoare cu aceea resimțită de un tată ai cărui copii se poartă ca vrăjmași ai săi. 4. Fie Zoroastru avea dreptate, și atunci Dumnevoastră aveți un mare adversar pe care Vă este imposibil să-1 biruiți. Este de resortul Dumnevoastră să alegeți una dintre soluțiile propuse și să nu îmi cereți să rezolv eu niște probleme teologice cu capul meu pe care comuniștii l-au insultat. Eu mă rezum la a face o larmă plină de voioșie: tom...tom...ti...tom... Fără cuvinte, fără melodie, fără ritm. Nu căutați să dați o semnificație gestului meu. Ocupați-Vă de problemele Dumnevoastră: întemeierea unei noi împărății. Locurile unde am experimentat liniștea cea mai profundă au fost sinagogile hasidice evreiești sau adunările creștinilor penticostali unde toată lumea strigă, în același timp, într-un concert de voci discordante fiecare spunând un lucru diferit de ceilalți. Această gălăgie de neînțeles îmi dădea o senzație de seninătate lăuntrică. Isus,

pe crucea Golgotei, după ce a rostit cele șapte cuvinte, a făcut lucrul cel mai frumos dintre toate: „*Jila strigat iarăși cu glas tare*” (Mt. 27:50). Isus a scos un strigăt puternic, și ce a strigat El? Cred că nimic altceva decât un strigăt de veselie: „*Tra...la...la... Tra...la... O, Tată, continuă liniștit lucrarea pe care ai început-o. Eu Mi-o fac pe a Mea. Eu am îndurat toate batjocurile și am răbdat toate durerile. Nu-Mi mai rămâne de făcut decât un singur lucru: să scot un strigăt de bucurie. Ei, da, atunci voi scoate un strigăt foarte puternic.*” Abia acum înțeleg **30** eu versetul acesta. Strigătul respectiv valorează mai mult decât toate teoriile lui Origen, Luther, Spurgeon etc. Dacă ar trebui să mor astăzi, mi-ar plăcea ca ultimul meu suspin să nu fie o rugăciune sau o cântare de laudă ci doar un strigăt de veselie. Strigătul acesta - Tra...la...la... - ar putea fi vesel deoarece nu-i deloc exclus să întâlnesc în cer pe omul care m-a umilit. El are aceleași șanse ca și mine de a fi mântuit. Eu am fost întotdeauna impresionat de ritualul din Ziua Ispășirii, așa cum este el descris în Lev. 16. Marele preot trebuia să aleagă prin sorț, din doi țapi, unul pentru Domnul și un țap emisar destinat lui Azazel, spiritul răului. Dacă legea ar fi prevăzut 100 de ofrande pentru Domnul și una pentru Diavolul, nimeni nu ar fi obiectat, dar Dumnezeu este absolut imparțial. O singură ofrandă pentru El și o alta pentru celălalt. Fiul Său S-a născut într-un staul, asemenea multor copii săraci. Fiul Său a luat parte la ospete oferite de vameși bogați, lucru pe care l-au făcut mulți alți oameni. Fiul Său a murit pe o cruce, la fel ca mulți tâlhari. Fiul Său a înviat din morți, așa cum o vor face, într-o zi, milioane de oameni. El nu vrea să păstreze numai pentru Sine însuși nici un privilegiu. El este glorificat, și atunci când Se va arăta în glorie, noi vom fi ca El (I Ioan 3:2). Da, chiar noi care am fost vrășmașii Lui. Vom sta cu El pe scaunul Lui de domnie noi, cei care am fost ucigași, mincinoși, adulteri, calomnatori, necredincioși. O parte pentru Dumnezeu și una pentru țapul ispășitor: o egalitate de șanse! **31** Prin urmare, șansele pe care le are anchetatorul meu de a merge în cer sunt egale cu ale mele. Nu-mi pot închipui ce discuție aș putea purta cu el într-o asemenea eventualitate. Desigur că va fi foarte dificil pentru el să-mi ceară iertare și nu va fi în stare să-mi explice sau să-mi justifice fapta sa. Eu voi fi incapabil să rostesc niște cuvinte pline de dragoste. Noi ne vom strânge mâinile cu cea mai mare simplitate și, extaziați, vom scoate niște strigăte extraordinare, doar niște strigăte nearticulate. Tra...la...ti...tom... Ce interesant este să fac turul celulei mele și să scot strigăte de bucurie, producând o mare gălăgie! însă, din nefericire, strigătele acestea nu pot fi prea puternice. Gardienii nu vor fi nicidecum de acord cu una ca asta. Poate că zarva făcută de mine va fi acceptată doar ca o rugăciune. Protes- tanții le reproșează catolicilor că se roagă înaintea unor statui ale sfinților. Dar pentru mine o asemenea rugăciune este mai acceptabilă decât aceea în cursul căreia cineva își ține ochii îndreptați numai către sine însuși, fiind preocupat de remușcările, dificultățile, dorințele, ambițiile, nevoile sale, precum și de ridicula amintire a unei persoane care l-a jignit. Oare nu ar fi mai indicat să se mărginească la a scoate niște strigăte de veselie? Fără îndoială că ceea ce mi-a

făcut anchetatorul meu era un lucru demn de dispreț, dar „*Junwezeu a ales lucrurile disprețuite ale lumii*” (I Cor. 1:28). Eu vreau să mă gândesc la ofițerul acesta ca la viitorul meu însoțitor în corul ceresc care va scoate strigăte de bucurie la adresa Domnului. Tra...la...la...la. Acum sunt foarte calm. Totul s-a sfârșit. **32** Ca păstor proaspăt, eu mi-am început prima predică printr-o istorioară. Regele David a chemat la el într-o zi un giuvaergiu și i-a dat următoarea poruncă: — Fă-mi un inel care să fie în stare a schimba proasta mea dispoziție în bună dispoziție și invers ori de câte ori voi privi spre el. Dacă-1 vei face în timp de o săptămână, te voi compensa împărătește; în caz contrar, îți voi tăia capul. Giuvaergiuul a ieșit din palatul regal profund consternat. Era conștient că s-a terminat cu viața lui. În curtea palatului, micul Solomon care se juca liniștit, remarcă tristețea giuvaergiuului și dori să afle pricina ei. Când sârmanul om îi povesti cele întâmplate, Solomon izbucni în râs: — Este destul să-i faci un banal inel de cositor, gravând pe el cuvintele următoare: „*Gam zeia vo*”- „*Și asta va trece.*” Numai atât. Dacă tatăl meu va vedea inelul când va fi bine dispus, el va deveni îndată serios, iar dacă este neliniștit, o singură privire fixată asupra inelului va face să dispară supărarea de pe fața lui. *Gam zeia vo!* Atâtea evenimente teribile au trecut în viața mea. Și acesta este deja de domeniul trecutului. Cu Isus întruparea a trecut, răstignirea a trecut. Totul trece. Parcă nici nu mi s-a întâmplat nimic deosebit astăzi. O, Dumnezeuul meu preaiubit, să pornim iarăși unul în compania celuilalt! Amin. 3 –

Iubiți frați și surori, Anchetatorul s-a arătat astăzi mai bine dispus, iar lucrul acesta putea fi constatat, cu ușurință, chiar de la început. Nu avea intenția de a mă bate ci tot ce voia el era să se amuze printr-o conversație agreabilă. — Crezi că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Lui? m-a întrebat el. — Cu siguranță, i-am răspuns eu. — Și crezi că dumneata porți chipul lui Dumnezeu? — Bineînțeles. Atunci el a scos din buzunar o oglindă și, întinzându-mi-o, a zis: — Privește-ți chipul în oglinda aceasta și vezi cât ești de urât. Vezi, la ochi ai cearcăne negre. Nu ești decât piele și oase și ai expresia rățăcită a unui om nebun. Dacă dumneata porți chipul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu trebuie să fie la fel de urât. Astfel că mă întreb: de ce-L mai adori pe un asemenea Dumnezeu atât de urât? De când mă aflu în închisoare, eu am mai avut prilejul să-mi văd chipul odată într-o oglindă și știam că eram înspăimântător de urât, deși altădată eram **34** considerat un om plăcut și cu o înfățișare atrăgătoare. Mă îngrozisem să mă văd într-o asemenea stare și iată că slujenia mea se transformase acum într-o chestiune teologică. Din fericire, creștinii nu au nevoie să gândească mai dinainte ce vor răspunde. Cuvintele trebuincioase le sunt date la momentul potrivit. — Da, zic eu, Dumnezeul meu are un chip urât ca al meu, o față lipsită de frumusețe ca a mea. În ebraică, nu există cuvântul față; nu se poate spune decât „fețe” = *panim*. Cuvântul respectiv nu are formă pentru singular, iar asta are o semnificație aparte: nici un om nu are o singură față. Cineva adoptă o anumită înfățișare când vorbește unui superior și are o altă alură când se adresează unui subordonat; tot așa expresia feței noastre este diferită când suntem cuprinși de o anumită bucurie de momentul când trecem printr-o durere sufletească. Și Dumnezeu prezintă atitudini diverse: odată, Fața Lui reflectă o seninătate deplină, exprimând liniștea unei Ființe care a rânduit mai dinainte toate lucrurile și care poate vedea, din capul locului, o ieșire corespunzătoare dintr-o situație confuză. El are o față strălucitoare, participând la bucuria celor care se bucură, inclusiv la bucuria unei fetițe care a primit o păpușă nouă. El adoptă și o altă înfățișare care exprimă o suferință mai profundă ca a mea, sub imaginea unei fețe mai umbrite de mâhnire, mai urâtă decât fața mea. Or, această față noi am văzut-o pe Golgota. Părul capului Său era răvășit, fruntea desfigurată din pricina rănilor sângerânde. Scuiatul batjocoritorilor și propriul Său sânge se amestecau pe fața Lui, împreună cu jurul ochilor aflându-se cearcăne negre. „A/-a vea *nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile*” (îs. 53:2). Chipul meu este, așadar, oglindirea uneia dintre fețele lui Dumnezeu și lui Cristos nu-I este rușine să mă numească fratele Lui. Sper că funcționarul comunist a putut să înțeleagă ceva din spusele mele. Întors în celula mea, gândurile mele nefiind distrase de noi întâmplări - lucru care s-ar fi produs, cu siguranță, dacă m-aș fi aflat în libertate - au continuat să se învârtăască împrejurul întrebării ce-mi fusese adresată. Toți cei ce suferă poartă chipul lui Dumnezeu care a devenit „*omul durerii și obișnuit cu suferința*” (îs. 53:3). Dar cum stau lucrurile cu sufletul meu? Și Dumnezeu are

un suflet (îs. 42:2 și Zah. 11:8). Sufletul Lui, la fel ca al meu, poate fi asemănat cu o pasăre care nu încetează să zboare dintr-un loc în altul, de la gândurile cele mai urâte la gândurile cele mai înalte pentru a se întoarce la cele dintâi, busculat, în toate părțile, de pasiuni reprezentând un amestec de sfințenie și atracție pentru plăcerile lumești? Oare este sufletul meu, poluat prin păcat, imagine a sufletului lui Dumnezeu tot așa cum fața mea, desfigurată de suferințe, constituie, în mod sigur, o oglindire a Feței Domnului sau a chipului divin, în înfățișarea sa cea mai perfectă, aceea a unui Dumnezeu care Se sacrifică pe Sine însuși? Oare Dumnezeu are un suflet urât ca al meu însumi? Dar, mai întâi, de unde știu eu că am un suflet urât? Cum de unde: prin cercetare de sine. *J voi înșivă încercați-vă*", zice Sf. Scriptură (II Cor. 13:5). „*Cunoaște-te pe tine însuși*", recomanda Socrate. Dar este posibilă această cunoaștere de sine? Când eu mă gândesc la persoana mea, indiferent ce aspect abordez, fac lucrul acesta cu ajutorul cuvintelor. Și limba română pare să conțină vreo 200 000 de cuvinte. Prin urmare, nu este posibil să dăm un nume celor cea 30 de miliarde de stele care se găsesc numai în galaxia noastră, nici octilioanelor de atomi care alcătuiesc trupul meu. Prin urmare, instrumentul folosit de mintea mea este unul extrem de limitat! Care să fie acea parte a sufletului meu care reprezintă exclusiv Eul meu și care partea ce mi-a fost transmisă de către strămoșii mei? Ce procent din ființa mea reprezintă influențele telepatiche care mă afectează, pornind de la rugăciunile sau de la blestemele semenilor mei? Dacă Iuda Iscarioteanul s-ar fi cercetat pe sine însuși, în modul cel mai sincer, ar fi ajuns la concluzia că el era un autentic discipol al lui Isus, un om care vânduse tot ce posedase altădată pentru a se alătura cetei apostolice, că prin propovăduirea sa fuseseră convertiți oameni și că, la fel ca ceilalți apostoli, el se dedicase unei activități salutare, vindecând bolnavii și alungând demonii. Locuia în el doar un păcat oarecare, tot așa cum și tovarășii săi erau biruiți de una sau alta din aceste rele: irascibilitate, mândrie sau lașitate. Păcatul lui Iuda era o atitudine de necinste în sfera unor lucruri de mică importanță. Dar nu există nici un păcătos căruia Isus să nu-i poată acorda iertarea Sa. De unde ar fi putut ști Iuda că Satan pusese în inima lui gândul de a-L vinde sau de a-L 36 37 trăda pe învățătorul? Ce pot ști eu despre influența imperceptibilă pe care îngerii sau demonii o au asupra inimii mele? Influența aceasta are o lungă perioadă de incubație, asemenea unor anumite boli, și adesea nu iese la iveală decât după câțiva ani, anume în momentul când se exteriorizează, deschis și pe neașteptate, printr-o faptă oarecare. Toți psihanaliztii sunt de părere că o autoexaminare completă și obiectivă este practic imposibilă, iar aceasta datorită faptului că eu sunt, în același timp, examinatorul și examinatul. Subiectele examinării sunt alese de mine, profesorul, și sunt cunoscute mie, elevul. În chipul acesta, examinatorul nu poate fi imparțial. Instrumentul cu ajutorul căruia mă autoexaminez nu-mi este exterior mie, ci sunt eu însumi. Așa fiind, nu dispun nici de cea mai slabă șansă de a obține un rezultat obiectiv. Un fariseu care se va cerceta pe sine

însuși, va ajunge la concluzia că este un om drept, neprihănit, așa cum s-a întâmplat cu fariseul din pilda Mântuitorului. Dar acesta se înșela amarnic. Lângă el, un vameș se examina, la rândul său, descoperind că era un om pierdut. Și acesta se înșela, fiind incapabil să înțeleagă că, în realitate, era un om îndreptățit. Parabola lui Isus evită sistematic să ne spună că omul acesta a încetat să fie un vameș după ce și-a recunoscut și și-a mărturisit starea de vinovăție. Eu nu am prea multe motive să cred că Zacheu și-a îndeplinit promisiunea de a restitui celor înșelați tot ce le furase. Cercetarea de sine poate conduce pe cineva la niște decizii mărețe, dar ea nu-i dă și puterea necesară punerii lor în aplicare. Biblia nu ne spune că el a restituit realmente banii însușiți prin fraudă. De cele mai multe ori, noi ne mărginim la cercetare, într-un mod foarte superficial a *Eului* nostru, fără a ne coborî până în adâncul ființei noastre. Legea lui Moise ne-a fost dată nu pentru a o împlini, ci pentru a constata tocmai incapacitatea noastră de a face lucrul acesta. Tot așa Sf. Scriptură ne recomandă să ne examinăm pe noi înșine cu scopul de a ne face conștienți de imposibilitatea acestei cercetări de sine. Persoana care gândește, subiectul gândirii sale și acțiunea de a gândi sunt unul și același lucru, tot astfel cum Dumnezeu este unul. Ce mă face să cred că Dumnezeu este unul și nu doi, așa cum susține Zoroastru, sau un număr multiplu ca în cazul hinduismului? Cifra 1 (unu) prezintă o serie de particularități: este singura cifră care rămâne invariabilă când se înmulțește cu ea însăși. Dumnezeu poate să se multiplieze: El poate avea un Fiu, Duhul Sfânt poate să porceadă de la El, numeroși copii pot să se nască din El și să fie adăugați Trupului spiritual al lui Cristos. Ei devin părtași firii dumnezeiești; totuși Unu rămâne unu. Unu (1) este singura cifră a cărei rădăcină pătrată este egală cu ea însăși. Dacă se extrage rădăcina Divinității, un dulgher ne va spune: „*Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl*” (Ioan 14:9). Nu descoperim nici o deosebire dacă privim la Creatorul galaxiilor și al întregii omeniri și la Dulgherul care locuia într-o singură încăpere și care avea să fie răstignit peste puțină vreme. Rădăcina este egală cu cifra întreagă. Eu pot fi, ca rădăcină a. Aceluia care este Unu, o cantitate neglijabilă - echivalentul meu valone ar putea fi, de exemplu, o milionime; d bine, « » mân, totuși, unu, fără a avea loc nici cea mu mică diminuare. . . . Fiecare număr reprezintă o anumită cantitate în raport cu cifra 1 (unu) care este fundamentul lucrurilor. De aceea Dumnezeu este Unu, Cristos este Unu, iar sunt acest Unu. Luther zicea: *^reștin^ Cristosul.* ” Credința este una singură. Nu există nimeni care să se poată examina pe sine însuși nu există nici analist și nici analizat în domeniul credinței, ci acolo există numai Dumnezeu, unic «i care noi trăim, acționăm și existăm, Dumnezeu Unu în care avem viața, ființa și «uscarea Noi aparținem unei lumi interioare, lumea sufletului umc o lume plină de frumuseți. Ceea ce apare în oglinda deformatoare a minții mele ca ceva urat este în realitate, splendoarea dragostei Sale: care înțelege totul, care iartă totul. Mintea mea blestema mă socotește o ființă urâtă, dar ochii Dumnezeului un c care judecă lucrurile cu înțelepciune desăvârșită, eu sunt

plăcut, atrăgător.

• ^{eiinrpn1}« Se produce o mare minune. Frumusețea suprema Divinitatea sporește, crește, se amplifică atunci când se oglindește în sufletul unei mirese a lui Cnstos care asemenea Măriei din Betania, rămâne liniștită la picioarele lui Isus, în loc să se chinuiască printr-o cercetare de sine obositoare și care ar putea starși ne în orgoliu, fie în descurajare. Nu la noi înșine trebuie să privim ci la „șarpele de aramă”. Credința este aceea care aduce vindecare (Num. 21:9). Vindecarea nu survine ca urmare **40** stabilirii numărului și gravității rănilor produse de șerpii înfocați. întoarceți-vă privirile de la „puroi” și de la „sânge” și concentrați-vă asupra unicului Mântuitor care a venit să locuiască în ființa noastră ca să vă facă să deveniți un unicat: una cu El și una cu voi înșivă. Nu există frumusețe mai sublimă ca aceea a unității, a identificării! Eu am această frumusețe; da, sufletul meu reflectă chipul Lui. Toate lucrurile lucrează spre bine (Rom. 8:28); Sf. Augustin adaugă la această afirmație următoarele cuvinte: „chiar și păcatele mele”. Păcatele Măriei Magdalena au fost materia primă din care a fost țesută ulterior credincioșia sa. Crimele comise în tinerețe de Saul din Tars au devenit elementele constitutive ale celui mai zelos dintre apostolii Domnului. Unii oameni trebuie să-și aleagă ei înșiși calea vieții lor. Avraam a fost privilegiat, căci este scris despre el că Dumnezeu era cu Avraam în tot ce făcea el. Bucură-te, suflete al meu, căci tu porți chipul minunat al lui Dumnezeu, tot așa cum Dumnezeu a luat chipul tău înspăimântător în zilele pătimirii Sale pământești. Nu vă examinați pe dumneavoastră înșivă, frații mei, după criterii alese de dumneavoastră, cu ajutorul unei cărți pe care o considerați sfântă (alți oameni fac la fel cu Talmudul, Coranul sau Vedele), după o interpretare a acestei cărți pe care ați ales-o dumneavoastră sau pe temeiul unor principii morale care se schimbă când treceți peste graniță sau pe măsura scurgerii timpului. Credeți că Dumnezeu vă binecuvântează în ceea ce faceți. Biserica a avut 41 nevoie, de-a lungul secolelor, de intransigența unui Pavel apostolul, de curajul primilor martiri, de compromisul cu statul intervenit pe vremea lui Constantin cel Mare, de spiritul bățaios al lui Luther, de calmul lui Melancton, de neutralitatea unui Erasm, de costisitoarea dragoste pentru arte din partea unor papi fără care nu ar fi avut loc vânzarea indulgențelor și astfel nu ar fi luat naștere operele lui Michelangelo, Rafael, Leonardo da Vinci. Biserica are nevoie de oameni care aleg calea martirajului, sub regimul comunist, precum și de conducători eclesiastici oficiali care, cu aceeași bunăcredință, slujesc aceluiași Domn prin acceptarea limitelor și îngrădirilor impuse de dictatori. Bucurați-vă din pricină că Dumnezeu v-a ales pentru a purta, în sufletele dumneavoastră, chipul Lui! Fiți recunoscători pentru acest dar al libertății și încetați a vă mai judeca pe dumneavoastră înșivă sau a judeca pe alții. Rabinul Sasover a dat, într-o bună zi, ultimii săi bani unui om de tristă reputație. Ucenicii lui i-au solicitat o explicație pentru gestul său. — Oare ar trebui să mă arăt mai exigent, în alegerea mea, decât Dumnezeu care a găsit cu cale să-mi dea mie acești bani? a răspuns el. Dumnezeu a ales să vă facă după chipul și asemănarea Sa fără nici un merit din

partea dumneavoastră. În consecință, aveți datoria de a iubi pe ceilalți oameni fără a ține seama de starea lor morală și spirituală. Da, domnule locotenent, noi, niște întemnițați, înspăimântați și cu un aer de ființe buimăcite, suntem după chipul lui Dumnezeu! Amin.

4. A ASCULTA ȘI A VEDEA

Dragi frați și surori, Mesajul principal al religiei mozaice începe cu cuvintele: Ascultă Tsraele! Domnul, Dumnezeu nostru, este singurul Domn!" (Dt.6:4). În religia evreiască, anumite personalități excepționale, ca de pildă Moise și Ișaiia, vedeau, însă cât privește poporul, acesta trebuia să asculte și să pună în practică ceea ce au auzit. Cristos a spus primilor Săi ucenici: „Veniți și vedeți” (Ioan 1:39). Se trece de la a asculta la a vedea. Domnul i-a zis Martei: „JVu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11:40). Și Apocalipsa este o carte referitoare la ceea ce apostolul Ioan a văzut realmente. Cel mai mare exercițiu spiritual al evreilor constă în a medita asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Creștinii cunosc o treaptă superioară: contemplarea. Ei au capacitatea de a vizualiza, a face vizibile lucrurile. Starea de singurătate a unei persoane aflate într-o celulă de închisoare este asemănătoare cu aceea a unui pustnic care trăiește într-un loc izolat și privat de multe lucruri de strictă necesitate. În asemenea condiții, viziunea devine atât de reală încât cel în 43 cauză întâmpină dificultăți în încercarea de a se convinge că ceea ce vede se petrece la nivelul minții sale și nu în cadrul lumii materiale. Această îmi amintește de două vechi legende chinezești. Cât de adevărate pot fi uneori și legendele! Se istorisește că, odată, un pictor celebru a zugrăvit pe un perete un peisaj magnific care cuprindea și o peșteră. Când el a terminat pictura respectivă, a intrat în peșteră fără să se mai fi auzit vreodată ceva despre omul acesta. O altă legendă evocă un artist care pictase un lac cu trestii, în mijlocul cărora a pus un peștișor. Acest peștișor a început să înoate în lac, tot așa de plin de viață și voioșie ca ceilalți confrăți ai lui. Tot ce se creează sau se evocă în gândirea cuiva, poate deveni o realitate în care, la un moment dat, persoana respectivă intră, trăiește și dispare. Tot inventarul celulei mele se reduce la un pat, o saltea de paie și o pătură. Într-un colț se află o găleată. Pe lângă toate acestea, mai dispun de un pahar. Lipsit de alte bunuri pământești, eu trăiesc în lumea promisiunilor lui Dumnezeu, și credința mea le vede deja ca niște făgăduințe împlinite. „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu” (Ap. 2:7). Sub nașiți mi s-a întâmplat, într-o zi, să scap chiar din ghiarele morții. Aflându-mă încă sub efectul unei mari emoții, am istorisit cele întâmplare unui pastor bătrân. Când am terminat relatarea, el mi-a spus că, după ce am trăit aceste lucruri, aș face bine să mănânc ceva și i-a spus soției sale să-mi aducă niște pește fript. Tot așa și Isus, când noi îl vom întâlni și-I vom istorisi toate necazurile prin care am trecut pe pământ, va zice: „JEi bine, să începem să mâncăm¹.” Eu îl văd deja conducându-mă spre pomul vieții care nu este altceva decât viața însăși. Un orb pe care-l vindecase El a văzut niște oameni care semănau cu niște copaci. În realitate, noi suntem așa ceva. Viețile noastre sunt niște „pomi roditori care fac rod după soiul lor, și care au în ei sămânța lor” (Gen. 1:11). Și acum eu sunt întins la umbra pomului vieții. Domnul Isus culege rodul a tot ceea ce am făcut eu bun până acum. Eu îl văd aplecat spre mine și dându-mi să mănânc. Este

scris nu că noi vom mânca, ci că ni se va da să mâncăm. Eu sunt o prea- iubită mireasă și Mirele meu mă place. El culege pentru mine fructul și mi-l aduce la gură. Omul va culege ceea ce a semănat. El se bucură astăzi și apoi toată veșnicia de roadele vieții sale de credință. „*Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă*” (Ap. 2:17). Cuvântul *mană* înseamnă: „*ce este aceasta?*” Este întrebarea formulată de evrei nu numai în pustie când au văzut mana pentru prima dată, dar și în momentul când L-au văzut pe Domnul Isus alungând un duh necurat din sinagoga Capernaumului. Cuvintele acestea exprimă stupefacția. La rândul meu, și eu văd atâtea lucruri uluitoare, producătoare de stupefacție, în ceruri. Dumnezeu rezervă atâtea surprize copiilor Săi. Acolo va fi mult mai multă bucurie decât m-aș fi așteptat eu vreodată, precum și o mai mare capacitate de a te bucura, în același timp, de numeroase plăceri, în arta indienilor, Krishna este prezentat ca un personaj cu numeroase brațe. El este un arhetip fundamental al sufletului omenesc. Sunt necesare 44 45 numeroase mâini într-o Iunie unde sunt atâtea lucruri de primit. Majoritatea celor ce se află împrejurul meu au mai multe brațe. Și iată însă că eu resimt o milă cu atât mai profundă pentru cei ce se află, în comparație cu mine, deja în cer. Ei au partea lor de bucurie, însă mie mi se pare un lucru tragic ca ei să se afle în cer cu o singură mână din pricină că ei au ascultat de Isus și și-au tăiat mâna care le pricinuiseră probleme. Ar fi fost cu mult mai simplu pentru oamenii aceștia să-și rectifice întreaga lor viață așa încât să-și împiedice brațele respective să le creeze greutăți. Eu nu aș îndrăzni să vă spun pe cine am văzut în rai, pentru că nimeni nu va voi să mă creadă. Tot ceea ce vă pot spune este că există acolo mai mulți oameni decât admite creștinul de rând. — Eu văd ceva care seamănă cu o biserică ortodoxă - este cea mai bună comparație pe care o pot face, însă este vorba de ceva cu totul diferit. Printre credincioși, eu văd un anume protestant care nu ar fi intrat niciodată într-o biserică ortodoxă în timpul vieții sale pământești. Și-l întreb cum se face că el se găsește acolo. — în cer, îmi răspunde el, sunt multe locașuri. Noi, protestanții stricți, avem propria noastră locuință, însă nouă ne place să vizităm pe alții. „*îi voi da o piatră albă*”, zice Domnul. Eu am și primit-o. „*Și pe piatra aceasta este scris un nume nou*” (Ap. 2:17). Comuniștii m-au băgat la închisoare sub numele fals de Vasile Georgescu și mi-au interzis să dezvălui cuiva adevărata mea identitate. Dar ei nu sunt singurii care dau nume noi, căci lucrul acesta îl face 46 Dumnezeu însuși. Dumnezeu nu era mulțumit de numele lui Avram, El dorea ca pronunțarea să fie mai lungă și, în chipul acesta, a adăugat o silabă. Noi nu am fi crezut niciodată că Dumnezeu ar fi dispus să Se arate unui om numai pentru a-i acorda un nume mai plăcut și mai semnificativ. Dar ne- mulțumit după ce a făcut lucrul acesta, El a modificat și numele soției lui Avraam, care avea să se cheme, de acum încolo, nu Sărai ci Sarah, nume evreiesc care înseamnă „*prințesă*”. în ochii Săi, ea era o prințesă. Isus a schimbat numele lui Simon în **acela** de Chifa (Ioan 1:42), forma simplificată pentru Caiafa (mare preot în slujbă pe vremea aceea), pentru a-i arăta că acest

păcătos ignorant era adevăratul mare preot în Numele Domnului, și nu omul îmbrăcat în hainele nespuse de scumpe. Și eu însumi am primit de la Cristos un nume nou. El a fost schimbat după circa un an. Nu numai că L-am auzit rostind acest nume nou, dar L-am văzut fața și mișcarea când îl pronunța. Apoi, numele și-a pierdut pentru mine orice importanță. Înainte de a-l fi rostit, El a manifestat dorința să-mi acorde numele respectiv. De fapt, numele acesta nu era unul propriu-zis nou - fiind un nume biblic, noutatea a constat în aceea că numele respectiv mi-a fost aplicat mie. În mintea Lui a avut loc o comparație între mine și persoanele care purtaseră numele acesta și mai înainte. Acolo se afla izvorul minunat de unde au luat naștere aceste gânduri, eu atinsesem profunzimile și noul nume nu era decât un semn sau un semnal care mă invita spre aceste profunzimi. Când Domnul Isus a suflat asupra apostolilor și le-a zis: „*Luați Duh Sfânt!*” (Ioan 20:22), aceștia **47** au simțit mai degrabă suflarea Sa caldă decât au recepționat cuvintele Sale. Percepând această suflare calmă, liniștită primește cineva Duhul Sfânt. „*Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri*” (Ap. 2:26). Eu mă văd deja pe un scaun de domnie. La urma urmei, de ce ar trebui neapărat ca un tron să fie făcut din aur și catifea? Nu s-ar putea tot așa de bine ca un scaun de domnie să fie confecționat din câteva scânduri care alcătuiesc patul unui deținut? Oamenii au dat denumirea de tron unui scaun de un anumit tip; dar și eu pot, după bunul meu plac, să pun numele acesta la oricare alt obiect. De la înălțimea a ceea ce este scaunul meu de domnie, eu decid soarta națiunilor. Creștinii nu sunt singurii oameni care urmează să fie mântuiți. Dacă ei dețin monopolul mântuirii, peste cine vor domni aceștia și în ce mod va fi adusă la îndeplinire promisiunea de a i se da robului creștinos stăpânire peste 10 și, respectiv, 5 cetăți (Le. 19:17,19)? Ce plăcere ar fi în faptul de a domni peste niște cetăți lipsite de locuitori? Cetățile respective vor fi populate de cei ce nu au fost niște slujitori buni; noi ceilalți creștini, ne vom afla în Ierusalimul ceresc, dar alte națiuni vor umbra în lumina sa (Ap. 21:24). Frunzele pomului vieții vor servi la vindecarea păgânilor (Ap. 22:2), ceea ce înseamnă că vor exista, în viața cealaltă, suflete care vor avea nevoie de vindecare. Așadar, iată-mă stând pe un tron și dispunând de puterea de a face bine unor mulțimi de oameni. Eu pot trimite mesageri care să le aducă lumina și **48** vindecarea. Mi se prezintă dări de seamă privind evoluția unor cazuri dificile. Trebuie să reflectez asupra lor. În cer nu există trândăvie, inactivitate: cerul este locul celei mai febrile activități pe care o cunoșc. Eu mă văd îmbrăcat în haine albe (Ap. 3:5). I-am citit promisiunea aceasta fiului meu Mihai pe când acesta era doar un copil. Foarte tulburat, el m-a întrebat imediat ce se va întâmpla dacă Domnul Isus nu va avea haine și pentru niște copii ca fiul meu. Și a trebuit să-i dau asigurări că Domnul dispune de haine albe de toate taliile, pentru uriași, pitici și prunci. El are, de asemenea, veșminte cores-punzătoare pentru cei ce sunt mici la trup și în creștinătate. Sf. apostol Petru le scria unor creștini foarte simpli următoarele cuvinte: „*voi care ați primit o credință de același preț cu a*

noastră" (II Pet. 1:1). Un cățel poate fi privit cu dispreț de un câine mare dar dulăul respectiv trebuie să recunoască faptul că și cățelușul aparține neamului câinilor și nu aceluia al pisicilor. Eu sunt îmbrăcat cu haine albe, mă aflu într-o lumină extraordinară ca, de altfel, și toți cei ce mă înconjoară. Noi umblăm cu Domnul Isus. Ce privilegiu era să umbli cu El pe plaiurile pământului! Păsările cântau atunci mai frumos ca niciodată. Cri- nii înfloreau și răspândeau miresme necunoscute până atunci. Dar acum noi umblăm cu El pe străzile de aur ale cetății cerești. O veche carte evreiască, *Sefer Ierahmeel*, spune că, în viața viitoare, ziua este împărțită în patru secțiuni: în cea dintâi, vom fi ca niște copii și vom cunoaște toate bucuriile copilăriei; în al doilea sfert i. Dacă zidurile ar putea vorbi 49 al zilei, vom fi tineri și vom cunoaște toate bucuriile tinereții; în a treia parte a zilei, vom cunoaște toate bucuriile maturității, iar în ultima parte, bucuriile specifice bătrâneții. în ziua următoare, ciclul bucuriilor va fi luat de la capăt. Chiar așa se petrec lucrurile cu mine acum, căci eu merg din bucurie în bucurie. Asemenea pictorului chinez despre care v-am vorbit mai înainte, eu pătrund în această peșteră zugrăvită odinioară de apostolul Ioan, din partea lui Dumnezeu, și acum din nou de mine însumi. La fel ca peștele pictat, eu înot în apele bucuriei și încrederii în Dumnezeu. De altfel, nimeni nu poate deveni un cetățean al cerului fără să petreacă, încă de pe acum, multe ceasuri în atmosfera cerească. De aceea am și primit noi capacitatea de a ne așeza acolo, de pe acum, prin Duhul. Nici sărăcia, nici boala, nici tragediile din interiorul sau din exteriorul nostru, nici temnița, nici lanțurile și cătușele nu pot împiedica această înălțare. Din contră, ele constituie niște aripi care ne înlesnesc această ascensiune. O, scumpii mei frați și surori, de ce am căuta noi oare, să rămânem în aceste ținuturi înfricoșătoare? Mai bine să umblăm după cele de sus, să evocăm cerurile și să pătrundem acolo pentru totdeauna. Dar atunci care este rostul morții? *Zohar*, cartea antică a misticismului evreiesc se **exprimă** astfel: „*Când un asemenea suflet părăsește această lume, curat, strălucitor și fără pată, Cel Unic, binecuvântat fie El, îl face să strălucească, în fiecare zi, pn'ntr-o mulțime de raze și proclamă: «fată sufletul cutărui Hu al Meu. Să He păstrat pentru corpul pe care l-a părăsit!»*” „**Iacov a sărutat pe Rahela**” (Gen. 29:11) Cuvintele acestea au și semnificația că Domnul distinge sufletele tuturor sfinților Săi și că, luându-i pe rând pe fiecare în parte, îi îmbrățișează și-i mângâie. A muri înseamnă a ajunge în brațele Lui Amin.

5. CHINURILE IMAGINAȚIEI EROTICE

Dragi frați și surori, Nu prea îmi dau seama ce se întâmplă cu mine în prezent. Microbul tuberculozei a invadat întreg corpul meu. Am ajuns să scuip sânge. În acele zone ale trupului unde am fost cel mai mult lovit, s-a instalat o tuberculoză osoasă. Am citit undeva că secrețiile microbilor de tuberculoză excită în mod deosebit glandele sexuale, ceea ce dă naștere unor imagini erotice foarte intense. Posibil ca aceasta să se datoreze unor substanțe afrodisiace care ni se pun în mâncare! Într-o celulă vecină, i s-a impus unui pastor să se culce în același pat cu o deținută, cu singurul scop de a fi chinuți și unul și cealaltă. Fapt este că eu nu izbutesc să mă sustrag unor fantezii erotice. Voi, tinerilor, când sunteți ispitiți în chipul acesta, vă puteți găsi refugiul, de pildă în citirea unei cărți, ascultând muzică sau ieșind la plimbare. Dar eu, stau întins pe patul meu și-mi trec prin minte, ceasuri întregi, tot felul de scene sexuale deșănțate, dezlănțuite, la care am impresia că iau parte. Nu mă pot consacra aici altei activități care să-mi permită să mă sustrag acestei torturi psihice. Și eu am o reacție de profund dezgust față de mine însumi după ce am fost unit în imaginație, ore în șir, cu fete și femei care erau până de curând membre ale Bisericii pe care o păstorisem; la întoarcerea la Dumnezeu a unora dintre ele contribuise eu însumi. Dar și o asemenea cruce trebuie să fie purtată. Sufletul este supus unor legi obiective, la fel cum se petrec lucrurile în lumea materială. Pentru un anumit tip de oameni, în astfel de condiții, asemenea gânduri se semnalează în mod inevitabil. După opinia mea, apariția gândurilor respective nu constituie o stare de vinovăție. Ne putem strădui să procedăm cât mai bine cu putință, chiar atunci când imagini obscene caută să se impună minții noastre. Iată vă văd pe dumneavoastră, Elena, cum vă dăruieți lui Richard Wurmbrand! Numele dumneavoastră îmi aduce aminte de multe lucruri. Frumoasa Elena a fost cauza războiului Troiei unde și-au găsit moartea atâția bărbați foarte viteji. O frumoasă Elena trebuie să constituie o mare valoare. Bine ați venit! Pe la începutul sec. IV d.Cr., sub domnia împăratului roman Dioclețian, numeroși creștini erau aruncați pradă fiarelor sălbatice. Un servitor creștin de la curtea împărătesei Elena a reușit s-o convertească pe regină. Ea l-a înduplecat pe fiul său, Constantin cel Mare, să acorde libertate religioasă creștinilor. Așa a început civilizația noastră creștină. Iată ce a reușit să facă o femeie cu numele Elena! Înainte de căsătoria sa, viitorul ei soț Constanțius a putut s-o viseze cu ochii deschiși. În aceste visuri, ea a putut să-i apară goală și să i se ofere. Dar să lăsăm deoparte aspectul acesta. Ești binevenită, Elena! Din pricina Elenei, soția sa, numele lui Constanțius și al lui Constantin, fiul lor, care este și mai faimos, au intrat în istorie. Și ce dacă, sub influența unor droguri, sau poate doar datorită unei lungi abstenențe sexuale, te văd, draga mea Elena, în niște poze provocatoare? Oare asta diminuează cu ceva propria dumitale valoare? Ce luptă a trebuit să duc pentru a vă câștiga pentru Cristos! Erați dintr-o familie de comuniști și nu voiati cu nici un chip să veniți la

biserică. Odată ați ajuns să vă exprimați astfel: „*JDacă pastorul Wurmbbrand dorește ca eu să devin creștină, va trebui să vină la noi în fiecare duminică seară ca să repete, fa prezența mea, predica sa de dimineață.*” Și eu am consimțit. Duminică de duminică am făcut lucrul acesta, venind în casa dumneavoastră, chiar și atunci când eram foarte obosit. Am venit și în cursul unor seri friguroase de iarnă, ba chiar și o dată când aveam febră. De obicei, preoții și pastorii nu se simt obligați să lupte pentru sufletele oamenilor. O familie catolică are un copil, predestinat chiar de la nașterea sa, să fie enoriașul preotului catolic. Copilul respectiv este dus la botez și preotul, fără nici un alt efort, numără un membru în plus în biserică sa. La fel stau lucrurile în majoritatea principalelor denominațiuni protestante. Când cineva nu este determinat să lupte pentru câștigarea sufletelor nici nu le acordă atâta valoare. Nu le iubește atât de mult. Nu toți preoții plâng când se pierde un suflet și nici nu se duc să-l caute când se rătăcește. Eu mă întreb dacă sufletele acestea sunt obiectul fanteziei lor erotice. ⁵⁴ Eu am luptat pentru dumneavoastră, Elena, Măria și Florica. Erați odinioară o sarcină pe inima mea și vă purtam, în rugăciunile mele, în fiecare seară. Și atunci de ce m-aș mira că sunteți acum obiectul obsesiilor mele? Trebuie ca eu să învăț să accept chiar și aceste imagini erotice. Acum când mintea și memoria mea se deteriorează tot mai mult sub influența drogurilor și a foamei pe care o îndur, aceste imagini ar putea foarte bine să fie mijlocul prin care Dumnezeu mă face să-mi aduc aminte de dumneavoastră și de toate celelalte suflete care, lipsite de pastorul lor, trebuie să înfrunte o luptă înverșunată. Cine cunoaște toate legile minții? Poate că ceea ce-mi apare în conștiința mea ca o obscuritate dezgustătoare nu este decât o imagine deformată a unirii sufletelor noastre în lupta îndreptată contra forțelor răului, împotriva puterilor întunericului. Dumneata, Măria, nu aveai decât o singură fată care era cardiacă. Fiica aceasta a dorit să nu fie operată, dar dumneata ai decis altfel, și atunci ea s-a supus voinței mamei sale. Și a murit sub anestezie. Ce a putut însemna pentru dumneata această situație disperată! Dar dese mele vizite te reconfortau și dumneata mă întrebai, de fiecare dată, ce făcea fata aceasta în paradis și te simțai tare ușurată atunci când eu răspundeam: „*J5a încă doarme, iar îngerii lucrează asupra sufletului ei spre a-l pregăti pentru Șocul resimțit în clipa când ea va deschide ochii într-o lume nouă și necunoscută. în așteptarea acestei clipe glorioase, ea încă doarme.*” ⁵⁵ Și acum, Măria, o închipuire erotică te-a adus iarăși în memoria mea. Noi nu vedem lucrurile așa cum sunt și eu nu văd probabil ceea ce se petrece acum în realitate între noi. Ceea ce aș putea considera drept o obscenitate ar putea fi o imagine, desigur falsificată de experiența groaznică a închisorii, a unei minunate realități, a unei sfinte uniri a sufletelor noastre. De asemenea, ar putea fi o imagine deformată, a mea și a duminicilor în timp ce stăteam aplecați asupra sufletului fiicei iubite, Ivona. Somnul său de inițiere ar putea să se apropie de sfârșit. Fără îndoială că ea se va trezi în curând pentru a se bucura de cer. **Poate** că Domnul Isus deja Se apropie de ea pentru a-i zice: „*Talîta cumi*”, ceea ce

înseamnă: „*J?etiþo, scoală-te, îþi zic!*” (Mc. 5:41). „*£e altă parte, ştim că toate lucrurile lucrea- ză împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu*”, zice Sf. Scriptură (Rom. 8:28). Şi fericitul Augustin adaugă: „*chiar şi păcatele*”. Poate că aşa stau lucrurile şi cu imaginile mele obsedante, în definitiv, nu suntem noi chemaţi la părtaşia cu suferinþele Omului durerii? Chinurile tuturor celor ce sufăr nu sunt şi ale Lui însuşi? Ce-i de făcut cu chinurile pricinuite de dorinþe sexuale nesatisfăcute? Aici se ascunde una dintre cele mai mari suferinþe ale omenirii. Dacă nu puþine sunt sufletele frumoase care nu-şi pot găsi partenerul potrivit, altele sunt bolnave; în sfârşit, pentru alţii constituie o piedică în acest sens extrema sărăcie sau carenþele de educaþie. Mulţi oameni sunt nefericiţi pentru că nu au reuşit să se căsătorească sau din pricină că au făcut o proastă alegere. Obsesia sexuală este una din marile 56 tragedii ale omenirii. Domnul Isus Cristos, luând asupra Lui păcatele noastre, S-a făcut părtaş şi al acestei tragedii, astfel că inima Lui este deschisă faþă de cei ce sufăr ca nişte obsedaţi sexuali. Dacă Cristos trăieşte în mine, suferinþa lumii este o povară pe care trebuie s-o port şi eu însumi. Dumnezeu fiind în mine, toate responsabilităþile Sale, în această privinþă, trec şi asupra mea. Ucenicii lui Isus au primit puterea să acorde iertare pentru păcate sau să le reþină (Ioan 20:23). Dar pentru a putea să folosească cum se cuvine această putere, ei trebuie să cunoască ispita sub toate aspectele sale. Tot ce vine asupra mea are ca scop şi propria mea educaþie. Încercările şi ispitele prin care trec au pentru mine şi o valoare educativă, în chipul acesta îşi formează Dumnezeu proprii Săi slujitori. O, fraþii mei, dumnezevoastră trebuie să ştiþi că toate suferinþele cu care vă confruntaţi în domeniul sexual au semnificaþia lor, au valoarea lor. Ele vă ajută să-i înþelegeþi pe oameni, să-i iubiþi aşa cum sunt, trebuie să faceþi tot ce vă stă în putinþă pentru instaurarea unui climat de neprihănire, de dreptate în domeniul relaþiilor sexuale, tot aşa cum creştinul adevărat are datoria de a lupta pentru stabilirea dreptăţii în politică şi economie. Domnul Isus a zis că va veni o lume în care oamenii nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita (Mt. 22:30). Dacă rupeþi nişte flori şi le puneþi într-o vază, ele devin proprietatea dumneavoastră. Putem dezrădăcina o plantă pentru a o pune într-un vas, astfel că ea va deveni proprietatea noastră. Dar de ce nu am lăsa toate florile să crească în grădină pentru ca 57 toţi să se bucure împreună de frumuseþea lor şi să inhaleze mireasma lor, fără să fie vorba de proprietate? Dumnezeu va fi, într-o zi totul în toţi. Eliberaþi de orice legături, noi ne vom întâlni, ne vom regăsi cu toþii în El. Fiecare va fi pe deplin unit cu ceilalţi şi, de asemenea, fiecare va fi cum este Cristos însuşi: splendid, strălucitor, plin de virtuþi şi desăvârşit în toate privinþele. De aceea nimeni nu va mai avea trebuinþă să se însoare sau să se mărite. De ce să privim doar la aspectele negative ale imaginaþiei erotice? Poate că imaginile erotice sunt o presimþire confuză a stării prezise de Domnul Isus când toţi cei ce se numesc Richard, George, Ştefan etc. şi toate cele ce poartă numele de Elena, Măria, Florica etc, deveniþi trupuri proslăvite, vor trăi o viaþă care va fi o continuă îmbrăţişare a tuturor cu Dumnezeu, o viaþă de

voluptate crescândă în duhul și în corpurile glorificate. Prin urmare, să ne păstrăm liniștea și seninătatea, chiar atunci când în mintea unora dintre noi vin gânduri și închipuiri chinuitoare. În ciuda gândurilor urâte care-țrec prin minte, amintește-ți că Domnul Isus a promis: „*Și iată că Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului.*” Da, Cristos este întotdeauna cu noi. Comuniștii au pierdut bătălia când au căutat să ne drogheze cu substanțe afrodisiace. Bucurați-vă, frații și surorile mele tinere! Cristos a biruit ispita aceasta. Amin.

Dragi frați și surori, Eu nu am aici nici o carte, nu vorbesc niciodată cu nimeni și a trecut deja o bună bucată de vreme de când am fost anchetat pentru ultima dată. Și totuși, trăiesc, în sfera intelectuală, gânduri care îmi trec prin minte. Uneori, am senzația chiar că-mi aud gândurile. Acum câteva zile - și anume în Vinerea Mare - am auzit clar un glas care zicea: „*JWaria vede totul.*” Dar această afirmație contrazicea tot ce gândisem eu până atunci despre maica Domnului. Din ziua când am devenit creștin, eu am avut mereu o atitudine de profund respect față de ea. O femeie nu devine evreică dând naștere unui evreu, ci ea naște un evreu pentru că este o evreică. Astfel că Măria nu a devenit maica Domnului dând naștere Domnului Isus ci ea L-a născut pe Cristos din pricină că era, esențialmente, o purtătoare a lui Dumnezeu. Acest potențial exista în ființa sa înaintea întâlnirii cu arhanghelul Gabriel. Ea a zis: „*Toate Neamurile îmi vor zice fericită*” (Le. 1:48). Și să știți că eu am numit-o întotdeauna pe Fecioara Măria preafericită, 59 oricât de straniu ar părea lucrul acesta pentru un protestant. Însă eu nu pot fi de acord cu practica de a i se adresa rugăciuni căci, pentru a le auzi, ea ar trebui să posedă atributul divin al omniprezenței. Ea nu este omniprezentă, nu se află pretutindeni în același timp. **Măria** este o faptură omenească. Ea aparține, fără îndoială, cetei sfinților proslăviți, dar chiar și aceștia au limitele lor, pentru că ei sunt creaturi și nu Creatorul. Am discutat adesea pe tema aceasta cu prieteni ortodocși și catolici. S-ar părea că ei uită uneori că Fecioara Măria se simțea nespuse de mică și de nevrednică atunci când ținea în brațe pe Pruncul Isus. Ei ar trebui neapărat să-și amintească ce zice chiar un imn al lor. În bisericile ortodoxe, se cântă de fiecare dată la Vinerea Mare un imn magnific în cuvintele căruia Fecioara apare exprimându-și respectul amestecat cu teama pe care i-o inspiră Fiul ei: „*O, Fiule, Fiul meu, cum Te voi îmbrăca eu pe Tine, învelindu-Te în scutecele acestea? Cum să-Ți dau eu lapte Ție, care sature toată creația Ta? Cum Te voi ține în brațele mele pe Tine, Cel care ții toate lucrurile? Cum să Te privesc fără teamă pe Tine, Cel către care heru vimii, cu mulțimea lor de ochi, nu îndrăznesc să-și îndrepte privirile?*” Și acum ce să cred eu despre acest glas necunoscut care-mi spune că Mana vede totul? Dar, lucru curios, departe de a mă scandaliza, eu am un sentiment de bucurie știind că lucrurile stau astfel. Timp de câteva zile nu am încetat să-mi repet că Măria știe totul. Asta mă face tare fericit și constituie pentru mine un reconfortant. Nu am nici cea mai mică dorință să trec mai departe la un alt gând. Îmi aduc aminte de un rabin care a fost văzut citind o pagină din Biblie. Câteva ceasuri mai târziu, el medita încă asupra paginii respective. Au mai trecut câteva ore și el nu întorsese foaia. Când a fost întrebat de ce nu-și continuă lectura, rabinul a răspuns: „*Pagina aceasta este atât de frumoasă! De ce aș merge mai departe?*” „*JWaria vede totul.*” Rugăciunea Sf. Francisc era: „*JDumnezeul meu și Totul meu.*” Dumnezeu este totul pentru el sau TOTUL său. Pentru preafericita Fecioară Mana, Fiul ei sfânt este TOTUL. Eu nu pot să spun că El este și pentru mine totul, în sensul

absolut al cuvântului, pentru că, în afară de El, eu mai iubesc și alte persoane. Pentru Măria, Isus era totul și este totul. Ea nu-L vede decât pe El. Ea nu vede pe alții decât prin El, este ca și cum ar vedea lucrurile cu ochii Lui. Măria are o viziune unică. Într-o seară, Iosif a manifestat față de Măria o atitudine de răceală. Ea a ghicit că el voia s-o părăsească din pricină că era însărcinată. Dar ea nu vede nici un păcat în bănuiala lui; ea nu încearcă să-i povestească ce s-a întâmplat și nu schițează nici cel mai mic gest de a-și lua apărarea. Privind spre Totul ei, Măria era foarte liniștită. Ce conta pentru ea că Iosif o socotea întinată? Câteva secole mai târziu, Domnul i-a zis Sf. Iosif: „*Numele umilinței este Măria.*” Este imposibil să poți insulta umiliința. Smerenia nu poate fi umilită. Rudele lui Isus ziceau despre El: „*Și-a ieșit din minți*” (Mc. 3:21). Preafericita Măria privea Totul și nu se certa cu cei ce-L insultau, fiind convinsă că El Se află mai presus de orice insultă. Ea nu vede niciodată o altă persoană în afară de Isus. Ea îi vedea pe cei ce-și băteau joc de El așa cum îi vedea El însuși, și anume cu o dragoste care șterge păcatul. *frații lui Isus nu credeau în El*” (Ioan 7:5). Și Măria nu-i invită să creadă. Ea este sigură că, într-o bună zi, ei vor face lucrul acesta. Ba chiar ea nici nu remarcă necredința lor, o socotește ceva trecător, într-adevăr, mai târziu unul dintre acești frați ai Domnului avea să devină un apostol și să moară moarte de martir, Când stătea la piciorul crucii, maica Domnului Iosif nu s-a plâns de faptul că ucenicii L-au părăsit pe învățătorul lor. După înviere, El nu i-a arătat « Măriei. Nu a fost necesar lucrul acesta. Ea îl vedea pe El, TOTUL ei, chiar și atunci când El nu Se afla înaintea ochilor săi. Mai târziu, stând liniștită printre credincioșii din Ierusalim, ea participa la serviciile conduse de un apostol care fugise și se ascunsese în] întunericul nopții părăsindu-și învățătorul, dacă] nu chiar de Petru care-și tăgăduise Stăpânul. însă Măria nu vedea în toți aceștia nici un păcat. Ea era esențialmente maica Domnului și participa, în acest sens, la firea divină, era părtașă naturii dumnezeiești. Ea avea aceeași natură cu Acela când *„jiu vede nici o fărădelege în Iacov, nu vedeniei* răutate în Israel*” (Num. 23:21). *„JDumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată erau foarte bune*” (Gen. 1:31). Totul este foarte bun\ Numai atunci când lucrurile sunt privite izolat unei de altele pot să pară uneori bune și alteori rele. „*Totul meu.*” *Venim* Fecioara Măria, Isus era TOTUL; tot ce vede ea prin El este bun. Și Măria vede totul. O, dă-mi și mie, Doamne, niște ochi de porumbiță ca ai Măriei! în F.A. 22, ni se spune că, pe când apostolul Pavel a avut o răpire sufletească în curtea Templului, i S-a arătat Domnul ca să-i spună unde trebuia să meargă, însă Pavel îi amintește lui Cristos: „*Doamne, ei știu că eu băgăm în temniță și băteam prin sinagogi pe cei ce cred în Tine; și că, atunci când se vărsa sângele lui Ștefan, martorul Tău, eram și eu de față, îmi uneam încuviințarea mea cu a celorlalți, și păzeam hainele celor ce-l omorau.*” (F.A. 22: 19-20). Domnul dorea să-i vorbească lui Pavel despre un viitor măreț, despre un timp glorios de slujire și sacrificii încoronat cu moartea sa ca martir. Iar Pavel răspundea prin a evoca trecutul. El știa că păcatul atrage după sine blestemul, lucru cu totul adevărat. Totuși,

cuvintele de care Se servește Domnul nu au același sens când se aplică oamenilor. Când cineva blestemă un om, îl urăște și dorește să i se întâmple lucruri rele. Însă la Dumnezeu lucrurile stau altfel. El a blestemat șarpele să se hrănească cu țărână, mână care pe care acesta o găsește pretutindeni. El a blestemat femeia și, totuși toți oamenii o iubesc! El a blestemat pământul, iar acesta produce tulipe și grâu. El a blestemat pe Ham, iar urmașii acestuia au construit civilizații înfloritoare și au jucat un rol de seamă în edificarea Americii.

62 63 Domnul chiar a refuzat să vorbească cu Pavel despre un subiect pe care El l-a considerat lipsit de interes înaintea Lui, și anume faptele rele comise de Pavel în trecut. Când dumneavoastră vorbiți în **prezența** Domnului de păcatele săvârșite altădată, El] nu înțelege limbajul acesta și nu Se angajează într-o asemenea discuție. Numai prezentul și viitorul] prezintă importanță pentru Dumnezeu. Am pierdut atâta timp, în singurătatea celulei] mele, pentru a-mi aduce aminte de trecutul meu] păcătos. Am fost un copil foarte rău. La vârsta de 6 3 ani, am aruncat un cuțit asupra mamei mele, dovedind] astfel înclinații spre crimă-. Pe la 15 ani eram mai] periculos ca temnicerii mei care, cel puțin cunosc o] anumită disciplină. Nivelul meu moral era inferior celui al tortionarilor mei: am fost și am rămas, până] în momentul întoarcerii mele la Dumnezeu, un element anarhic, capabil de toate relele pentru sau contra cauzei revoluției. Îl uram pe Dumnezeu, îmi] băteam joc de El în public și căutam să conving pe 3 orice om să-L urască. Dacă îi iubeam pe Marx, Bakunin și Kropotkin, aceasta nu era din pricina doctrinelor lor politice sau economice, ci îndeosebi datorită sentimentelor lor antireligioase. Eu am comis] crime. Am sângerat pe conștiința mea. Am mărturisit lucrul acesta lui Isus și nu numai o dată. Însă din partea Lui nu mi-a venit nici un răspuns cu privire la asta: El ștersese de multă vreme fărădelegile mele și] nu mai înțelegea nimic cu privire la lucrurile despre care căutam să-I vorbesc. Dumnezeu care îl pusese deoparte pe Pavel din] pântecul maicii sale (Gal. 1:15) m-a ales și pe mine] înainte de întemeierea lumii. Ce alegere stranie, dacă El nu ar fi rânduit mai dinainte toate demersurile] mele, toți pașii mei! În planurile Sale minunate, El a ținut seama și de păcatele pe care eu aveam să le săvârșesc. Dumnezeu a căutat să facă din toate acestea] ceva mai alb decât zăpada. Singura materie primă din care poate realiza El o asemenea albitură este] păcatul grozav de care omul se pocăiește. Căderea omului în păcat are o profundă semnificație. În cartea] lui, Daniel spune că „*și dintre cei înțelepți mulți vor cădea, ca să Ge încercați, curățiți și albiți*” (Dan. 11:35). Așadar, vechile dumneavoastră păcate, dacă vă pocăiți de ele, vă fac să deveniți nespuse de albi în]aintea lui Dumnezeu. Păcatele au făcut din David un mare psalmist, o ucenică credincioasă din curtezana] Magdalina, un apostol zelos din prigonitorul Saul. Eu m-am bucurat de multă apreciere ca predicator și ca scriitor. Predicile și cărțile mele însă nu ar fi avut] aceeași calitate dacă nu ar fi existat trecutul meu de anarhie, de vicii și ateism violent. O, dar acum ce pace profundă îmi umple sufletul! Măria cea] preaiubită vede totul. Ea vede simultan trecutul] înspăimântător, starea de har

actuală și un viitor de glorie iminent. Ea vede întregul tablou care se caracterizează printr-o ascensiune vizibilă. O asemenea viziune este aceea a lui Cristos însuși. Când apostolul Pavel a abordat chestiunea vechilor sale păcate, Domnul nu a avut nici o reacție și a continuat să dea directive privind viitorul. Pentru El, era ca și cum Pavel nu ar fi spus nimic în legătură cu trecutul său. Și, într-adevăr, nu este vorba de nimic 5- Dacă zidurile ar putea vorbi 65 atunci când sunt pomenite greșelile trecutului. Unde sunt oare acestea? Ele există în egală măsură ca zăpada de anul trecut. Poruncile și judecățile lui Dumnezeu au menirea ca oamenii să trăiască prin ele și nu pentru ca ei să sufere un proces lent de tortură a conștiinței încât să ajungă să-și dea sufletul ca urmare a unor remușcări nimicitoare. Isus nu vede în mine nici un păcat. Toate au fost iertate și acoperite. El este Dumnezeu, dar mai există ' o creatură omenească, Măria, o ființă atât de curată i care, văzând tabloul întreg, nu reproșează niciodată ' și nu face decât să manifeste înțelegere, să iubească și să ajute. Doamne, îți făgăduiesc - și Te rog să-mi ajuți s să-mi pot ține promisiunea - în cazul că aș fi silit să mi-o încalc - îți făgăduiesc să nu mai pomenesc niciodată păcatele trecutului meu, nici înaintea Ta,] nici înaintea oamenilor. Păcatele acestea au fost j transformate în pași către sfințenie. Pentru numeroși **sfinți**, păcatele lor de altădată au constituit rădăcinile care au determinat apariția unor flori magnifice. Eu nu voi mai trăi decât în contextul prezentului și viitorului, învățând de la Măria să nu văd doar] niște fragmente izolate și lipsite de semnificație ci să privesc întotdeauna la MARELE și MINUNATUL TOT, ISUS CRISTOS. Salutare, Mario care vezi totul! Amin.

7. CEEA CE RĂMÂNE DIN CREDINȚA MEA

Dragi frați și surori, O credință susceptibilă să fie distrusă prin suferințe nu este o credință veritabilă. Eu am citit despre numeroase persoane care au fost supuse unor dureri extraordinare dar care au rămas statornice în credință până la capăt. Printre acestea s-au numărat martiri și misionari care au rezistat cu eroism până la ultima suflare. Astfel, episcopul Hannington din Uganda a trebuit să predice canibalilor o credință care se menține intactă de-a lungul oricăror suferințe. După care ei l-au înșfăcat, voind să-l mănânce. Pe când îl duceau la locul unde urma să-i taie trupul în bucăți, el își repeta mereu: „*Iubiți pe vrăjmașii voștri... rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc*” (Mt. 5:44). Toate aceste lucruri le-au fost povestite fiilor săi când aceștia au venit să ia locul tatălui lor ca misionari și au reușit să-i întoarcă la Dumnezeu pe ucigașii episcopului. Astfel a păstrat el credința sa până la capăt. Este normal ca cineva să rămână neclintit în convingerile lui chiar în fața morții. Orice om renunță doar la o închipuire, la ceva care i s-*apărat* a fi o credință. ⁶⁷ Astăzi am avut un răstimp de liniște care mi-a permis a reflecta mai profund la ceea ce am păstrat realmente din credo-ul meu. Relațiile dintre trup și suflet sunt ceva foarte curios. Sufletul nu-i întotdeauna legat de trup. După arestarea mea, au trecut câteva săptămâni în care aveam impresia că sufletul meu a rămas acasă. Asta a durat până în clipa când, acceptând noua situație creată, sufletul meu i s-a alăturat trupului și a început să funcționeze normal ca sufletul unui deținut. Ortodocșii spun că, timp de 40 de zile după moartea unui om, sufletul său rămâne în preajma vechiului său cămin împreună cu cei pe care i-a iubit. Abia după cele 40 de zile care corespund intervalului cât Isus a rămas pe pământ după învierea Sa, sufletul se duce la locul său. Este ceva vrednic de crezare în toate acestea? Sufletul nu urmează trupul în mod automatic. După o ședință de cumplite torturi, sufletul meu nu se află în celulă ci, obsedat de ceea ce a îndurat el însuși, rămas la locul de tortură. Torționarii nu mai sunt acolo și ei au încetat să se ocupe de mine, dar eu văd și revăd fără încetare chinurile îndurate încât ^{orr} impresia că ele se multiplică la nesfârșit. Dar iată că sufletul meu a revenit; durerile ai slăbit în mare măsură așa încât pot cugeta acur liniștit la credința mea. Fără îndoială că eu cred că Dumnezeu este Creatorul cerului și pământului. Altfel, nu mi-aș putea explica existența Universului. Este vorba de ceea ce se numește teism. însă, în fond nu mă interesează prea mult felul în care a apărut Universul. Dumnezeu l-a făcut, pur și simplu. Până aici totul este bine. Rațiunea mea este pe deplin mulțumită. Dar mai departe? Mintea mea refuză să admită că Dumnezeu este dragoste. Ea mi se adresează astfel: organele de anchetă te-au așezat pe un scaun. Capul ți-a fost ras și, la interval de un minut, pic-pic-pic, o picătură de apă cădea pe creștetul tău, de fiecare dată în același punct. Iar asta a avut loc într-o lume condusă de Dumnezeul dragostei! Luther zicea despre rațiune că ea ar fi un animal feroce, o bestie, deoarece îi aducea argumente contra credinței. În ce mă privește, eu socotesc rațiunea ca o fiară atunci când ea îmi avansează niște argumente pentru a mă convinge de

justețea credinței. Rațiunea îmi șoptește povești de natură să mă încante cum că eu am o voință liberă și că eu împreună cu alții am ales păcatul, alegere urmată de toate nenorocirile. Suferința este inevitabilul rezultat al păcatului. (Ceva inevitabil în universul unui Dumnezeu atotputernic! Lăsați-mă să râd). Dar bebelușii atunci de ce sufăr? De ce păcate s-au făcut ei vinovați? Oamenii sunt făcuți bucăți de fiarele sălbatice, otrăviți de veninul reptilelor, uciși de microbi și viruși. Oare este corect lucrul acesta? Cum se face că Dumnezeu dragostei a pregătit virușii cu multă vreme înainte, în eventualitatea că omul ar păcătuia? Și-L mai întreb pe Creator: de ce mor atâția prunci nevinovați? Din cauza păcatului lui Adam și al Evei? Dar nu cumva moartea a existat în natură înainte de căderea omului? Mi se pare că da, pentru că atunci când Dumnezeu i-a spus lui Adam: „*Sănu mâncați din toți pomii din grădină... Să nu mânânci din* 68 69 *pomul cunoștinței binelui și răului, căci în ziua când vei mânca din el vei muți negreșit*" (Gen. 3:3; 2:17), cuvintele acestea i-ar fi fost cu totul de neînțeles dacă Adam nu ar fi cunoscut fenomenul morții. Or, el știa ce înseamnă moartea. Și Eva, de-oarece când șarpele i-a spus că nu va muri ea nu s-a arătat nedumerită. Probabil că ea a văzut animale murind. De acord că moartea este, în cazul omului, plata păcatului, însă problema este de ce chiar și în paradis animalele mureau? De ce peștii și crabii sufăr în adâncimile mării? Ei nu au văzut niciodată oameni și ar fi curată nebunie să credem că peștii se mănâncă între ei din pricină că un om a păcătuia. EU tresar de fiecare dată când rostesc cuvântul nebunie, pentru că se pare că, în mod inevitabil, acolo voi ajunge. (încă ceva care este inevitabil în universul unui Dumnezeu atotputernic). Eu lupt contra nebuliei și mă agăț cu disperare de rațiune. Dar Luther de ce nu s-a cramponat de rațiune? De ce a numit-o el fiară? El însuși a avut parte de suferințe înnebunitoare. Uneori i s-a întâmplat să fie la fel de furios ca un nebun. Și văzându-se împins către nebunie, pur și simplu el s-a aruncat cu încredere în brațele ei. , întreaga istorie despre un Dumnezeu al dragostei este curată nebunie. într-adevăr, este o nebunie faptul că Dumnezeu poate iubi nu numai pe oamenii cinstiți, dar și pe aceia care recurg la supliciu chinezesc al picăturii de apă căzute pe creștetul victimei și glumesc pe seama celui ce suferă astfel. Și cum poate să iubească El pe dictatorul care stă liniștit în cabinetul său, fără să atingă vreodată pe cineva, dar poruncește să se aplice asemenea chinuri? La fel de nechibzuită **70** este această istorie a răscumpărării prin sângele lui Cristos. Rațiunea mea o repudiază și dacă nu voi avea grijă să-mi menajez judecata sănătoasă, atunci comuniștii își vor atinge scopul cu privire la mine. Voi începe să urlu și să bat cu pumnii în ușă iar ei mă vor pune într-o cămașă de forță pentru a mă trimite s-o sfârșesc într-un ospiciu. Dar nu ar fi posibil oare să ajung nebun de o manieră rezonabilă? în conflictul intervenit între Galilei și inchizitorii săi, rațiunea a fost de partea acestora din urmă. Era, evident, un simplu fapt dovedit cu ajutorul simțurilor, de când exista lumea, că soarele se mișcă împrejurul pământului. Afirmatia lui Galilei era o nebunie. însă au urmat experiențe, observații și calcule care au făcut ca ceea ce era o nebunie

să devină rezonabil. Galilei a fost un nebun rezonabil. Este o nebunie rezonabilă să cred că eu sunt înconjurat nu de niște ziduri puternice ci de niște vârtejuri de electroni separați între ei cu ajutorul unor spații enorme. Și atunci, dacă pământul se învârtește nebunește și fără nici o rațiune împrejurul său, dacă el s-a jucat atâta timp cu simțurile noastre și dacă niște particule elementare execută pretutindeni un dans la fel de imprevizibil ca acela unor oameni nebuni, ultimul adevăr în materie de religie este exprimat de o manieră stranie în Biblie. În timp ce alte scrieri religioase îl flatează pe Dumnezeu și vorbesc despre El cu cea mai profundă reverență, Biblia se exprimă cu privire la *nebunia lui Dumnezeu* (I Cor. 1:25). Poate că El iubește într-adevăr, dar în felul unei ființe raționale. El iubește până la nebunie în sensul cel mai exact al 71 acestui cuvânt. Este imposibil cu supliciu picăturii chinezești să se fi născut din dragostea unui Dumnezeu cu judecată. Dar poate că și ea își are locul ei în planul nebuniei divine sau, tot așa de bine, ar putea fi expresia slăbiciunii unui Dumnezeu al dragostei supreme. Sf. apostol Pavel vorbește în același verset despre nebunia și slăbiciunea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu este atotputernic, El trebuie să fie capabil, de asemenea, de slăbiciune și nebunie. Pentru El, nimic nu este imposibil, nici chiar lucrurile acestea. Noi socotim pe Iov și pe David ca niște oameni sfinți, însă amândoi au rostit la adresa lui Dumnezeu cuvinte dintre cele mai hulitoare. Isus însuși a acuzat pe cruce pe un Dumnezeu despre care a proclamat că este dragoste de a-și fi părăsit pe singurul Lui Fiu, lăsându-L pradă suferinței. Oricare ar fi fost motivul, nu poate fi vorba de o atitudine care să-L avantajeze. Eu am obișnuit o bucată de vreme a mă prosterna înaintea lui Dumnezeu, dar a reproșa o lipsă de dragoste sau cel puțin un punct slab al unei iubiri normale din partea lui Dumnezeu mi se pare că face parte tot din religie. Othello iubea, și el a ucis din pricină că iubea: nu era vorba acolo de dragoste? Desdemona l-a acceptat ca atare și l-a iubit, la rândul ei, până la capătul vieții pe acela care a strangulat-o. Nebuni acela a avut o soție onestă. De o stare de spirit asemănătoare era animat Iov când a zis: „*Da, mă răzucide: n-am nimic de nădăjduit, dar îmi voi apăi purtarea în fața Lui*” (Iov 13:15). Există în Dumnezeu o nebunie căreia îi corespunde o nebunie din partea sfinților Lui. Dar rațiunea mea se oprește pur și simplu la teism. Einstein cerea să abandonăm convingerile care se înrădăcinaseră atât de profund în mintea noastră încât au devenit sinonime cu bunul simț, constituind o a doua natură. Eu vreau, de asemenea, să abandonez bunul simț în materie de religie. Dacă Einstein a aruncat la foc legile clasice ale fizicii, și noi trebuie să procedăm la fel cu noțiunea clasică despre dragoste. Dumnezeu iubește cu o dragoste care diferă de concepția noastră generală despre dragoste. În ceea ce mă privește pe mine, dragostea mea nebună nu vrea să se oprească acolo unde mi se oprește rațiunea. Dumnezeu ne-a iubit fără cel mai mic merit din partea noastră. Eu vreau să-L iubesc și să cred în El și în planul Său de răscumpărare, fără nici un raționament logic, pur și simplu doar pentru că Lui îi place lucrul acesta. Și din momentul când eu am abandonat orice raționament, voi merge

până la capătul nebuniei. Îi voi iubi chiar și pe torționarii mei, deși aceasta înseamnă curată nebunie. Iar când Tu, Isuse, vei veni să mă iei la Tine, eu nu-Ți voi da concursul în privința aceasta și voi refuza să Te urmez. Voi ține strâns în brațele mele pe cel mai oribil dintre călăii mei și-Ți voi zice: „*u nu mă duc în cer dacă nu-1 vei lua și pe el acolo!*” Și Tu, Doamne, va trebui să accepți dorința mea. Cât despre tine, Satano, te-am recunoscut acum. ^e la tine a provenit îndoiala care îmi cuprinsese sufletul. **72 73** în cursul primelor zile după întoarcerea mea la Dumnezeu, eu am fost mereu asaltat de o anumită tentație. Cerând sfatul unui preot catolic armean, un om foarte înțelept, acesta mi-a spus: „*Tratează-1 cu dispreț pe Diavolul!*” Și Thomas More a zis: „*J?ia voiul este un duh mândru și el nu poate suferi ca cineva să-și bată joc de el.*” Am găsit mai târziu același gând și la Luther. El spunea: „*Cel mai bun mod de a-î alunga pe Satan, dacă observăm că el nu vrea să cedeze la textele Scripturii, este să ne batem joc de el și să-1 sfidăm, căci el nu poate suferi disprețul.*” • Diavol stupid, el speră să măture credința mea cu argumentele rațiunii! Dar argumentele nu sunt la fel de dureroase ca ciomăgeala și chinul produs de lortura picăturii chinezești. Dacă credința mea nu a fost distrusă prin toate acestea, ar trebui s-o lepăd doar faptului că rațiunea ruina de mintea mea mărginită găsește motive de critică? Rațiune sărmană, eu renunț la tine, întorc spatele Diavolului care caută să te manipuleze și vreau să rămân alipit nebunește de nebunia lui Dumnezeu care este mai înțeleaptă decât oamenii și atașat de slăbiciunea Lui care es*- mai puternică decât oamenii. Amin.

Mamă, Isus m-a condus la ape de odihnă și liniște. Anchetarea cazului meu s-a terminat și în scurt timp va trebui să compar înaintea tribunalului. Eu nu m-am apărat înaintea ofițerilor care m-au supus unor lungi și chinuitoare interogatorii, și cu atât mai puțin am de gând să mă apăr înaintea judecătorilor. Lao-Tse a avut dreptate când a spus că „*cei ce se străduiesc să convingă pe alții nu o pot face apărându-se.*” Eu am recunoscut și am semnat tot ce mi-au cerut să semnez contra mea însă am refuzat categoric să acuz alte persoane. În definitiv, de ce ar trebui să mă justific înaintea comuniștilor? Eu sunt pe deplin convins de justetea atitudinii pe care am adoptat-o față de ei. Dar este imposibil să am dreptate într-o privință fără a nu avea dreptate în altă privință., *frumosul este urât, urâtul este frumos*”, zic ghicitorii în „*Macbeth*” a lui Shakespeare. A crede că așa putea avea pe deplin dreptate fără să nu am dreptate în același timp este ^ și cum așa susține că cineva are față fără să aibă spate. Eu detest comunismul iar comuniștii trebuie să se apere contra mea tot așa cum apăr eu în fața lor cauza Bisericii. Capitolul instrumentării cazului meu s-a încheiat. Torturile care au însoțit anchetarea mea au luat sfârșit. Apele au devenit liniștite în relațiile mele cu Dumnezeu. Totul este de o limpezime cerească. Un Dumnezeu de care m-aș putea despărți, care m-ar lăsa să plec de la El, care nu m-ar păzi și nu m-ar ocroti până la capătul vieții mele nu ar fi fost niciodată adevăratul Dumnezeu. Dar eu mă pot odihni într-o liniște absolută căci Dumnezeul adevărat mă va susține. Am traversat o perioadă de regrete pentru vechile mele păcate și, de asemenea, o perioadă de perplexitate morală referitor la a minți sau a nu minți în cursul interogatoriilor. Eu am cunoștință de răul și binele care se află în mine. Pot să le folosesc și pe unul și pe celălalt. Domnul a zis: „*Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta*” (Dt. 6:5). Cum poate iubi un om pe Dumnezeu cu toată inima lui când în inima aceasta există atâtea pasiuni murdare, rele? Răspunsul Kabalei este că trebuie să-L iubești pe Dumnezeu și cu partea negativă care se află în inima ta. Pe când eram copii, obișnuiam să ne jucăm pe plajă cu o minge pe care o aruncam de la unul la altul. Mingea plutea când pe coama unui val, când pe scobitura lui? Tot așa se întâmplă și cu un suflet j credincios până în momentul în care el încetează să se mai judece pe sine însuși. Nu există flori bune și flori rele ci, pur și simplu flori. Una dintre acestea este o lalea, alta un trandaf și o alta o violetă. Unele răspândesc un anumit miros, altele nu au parfum. Unele au culori splendide, altele sunt modeste. Tot astfel și sufletele noastre sunt așa cum le-a creat Dumnezeu. Unii munți sunt mai înalți, dar nu este necesar să fii un Everest pentru a fi numit munte. La fel, nu trebuie să fii un ascent sau un erou al credinței pentru a fi un creștin. Eu nu înțeleg de ce sunt canonizați unii oameni pentru a trece în rândul sfinților. A avea întotdeauna înaintea ochilor ființe excepționale cum ar fi Sf. Francisc de Assisi sau Sf. Tereza de Lisieux este suficient pentru a vă conduce la disperare. Aceasta face greu de crezut faptul că o ființă obișnuită, dotată cu un bun apetit, cu instincte sexuale normale

și cu simțul umorului, poate fi un adevărat sfânt spălat în sângele lui Cristos, în sângele Aceluia Căruia însăși Fecioara Măria îi datorează starea sa de sfințenie. Toate conflictele mele lăuntrice s-au stins. Eu nu mai încerc să mă compar cu nimeni. Eu sunt ceea ce sunt și, conștient de lucrul acesta, mă pot odihni în pășuni verzi unde mă duce bunul meu Păstor. Eu nu trăiesc o viață deplină din amintirile trecutului sau din speratele viitorului, dar chiar în momentul de față - între libertatea avută în trecut și visul unei revederi fericite cu cei pe care-i iubesc - eu mă bucur de viața din Dumnezeu. Sunt ferm convins că împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul meu chiar acum și chiar aici. Am cunoscut foarte puțin pe tatăl meu care a murit pe când aveam doar 9 ani. Era un om atât de tăcut încât nu-mi aduc aminte să-l fi auzit vorbind. El se mulțumea să mă privească cu multă băgare de 76 77 seamă. M-am dus să-l văd la spital în dimineața zilei când a murit și nici chiar atunci el nu mi-a spus nimic. El avea unele cunoștințe evanghelice dar probabil nu putea să comunice prin cuvinte ceea ce știa. El era un tip silențios. (De altfel, Noul Testament nu citează niciodată măcar un singur cuvânt rost de Iosif, bărbatul Măriei). În după-amiaza aceea, mamă, ți-am ieșit înainte pe când dumneata te întorceai de la spital și, cu ochii plini de lacrimi, ne-ai spus că noi vom fi de atunci înainte orfani. Îmi aduc aminte cât am plâns. Apoi a urmat înmormântarea, ceremonie foarte simplă pentru un om sărac. Sicriul era făcut din câteva scânduri care nu au fost nici măcar vopsite în negru. Un evreu bătrân cu barbă și cu moațe a recitat rugăciunea „*JEl Mole Rahainim*” adică „ *Dumnezeu plin de îndurare*”. Nici unul dintre noi nu a înțeles cuvintele pe care le psalmodiaze bătrânul. Când ne-am întors acasă, j dumneata, mamă, ai leșinat. Până astăzi, chipul tatălui j meu nu mi-a mai răsărit niciodată în minte. Treizeci j de ani au trecut astfel. În cursul nopții, simt prezența lui în celula mea și am impresia că-l văd înaintea ochilor mei. Ca de fiecare dată el este și acum tăcut.] Numai ochii săi vorbesc, iar ochii aceștia mă fac să i înțeleg de ce l-a întrebat Domnul pe Petru după ce acesta a păcătuit: „*Simone, fiul lui Iona, Măiubeșm tu...?*” (Ioan 21:15). De ce i-a amintit Isus de tatăl său abia atunci și numai atunci? Pentru că în lumea cealaltă părinții noștri participă la viața noastră. Noi îi îndurerăm profund atunci când păcătuim și lq suntem foarte utili atunci când umblăm în nepri- hănire. Eu nu am putut discerne pe chipul tatălui meiii 78 nici reproș, nici încuviințare. El aștepta terminarea luptei. Oare locul său în veșnicie va fi influențat de biruința sau de înfrângerea mea? Eu nu l-am cunoscut pe tata, dar pe dumneata, mamă, te-am cunoscut. Cât de mult regret că am fost un copil atât de rău! Când eram mic, îți întorceam manivela mașinii de cusut în timp ce dumneata lucrai. Adesea îmi cântai, însă întotdeauna numai două și aceleași cân- tece. Unul era despre un călugăr care, fiind întrebat ce l-a determinat să aleagă viața de mănăstire, a răspuns: „*Doi ochi albaștri.*” Când eu am văzut acești doi ochi albaștri care pătrund până în adâncul sufletului și când am devenit creștin, dumneata nu m-ai înțeles. Ți-am citit, într-o seară, povestirea legată de Patimile Mântuitorului și dumneata ai plâns dar nu ai mai suflat nici o vorbă cu privire la aceasta după

aceea. îmi aduc aminte și de al doilea cântec pe care mi-l cântai, intitulat: „*JVoapteliniștita**”. De unde ai învățat dumneata, o evreică, această cântare? Și de ce o cântai mereu? Pentru dumneata, mamă, a însemnat o lovitură de moarte trecerea mea prin „*noaptea liniștită*” când Isus S-a născut și în inima mea. Oare unde te afli acum, mamă? Ce faci, plângi? Într-o celulă vecină mi se pare că se află o femeie între două vârste și fata ei este, de asemenea, închisă pentru că atunci când este dusă în dreptul unei anume celule, mama începe să strige: „*Ioana! Ioana!*” Și-i roagă pe gardieni să-i dea voie să-și vadă fiica. »*Am să vă sărut mâinile*”, zice ea, „*înăinile care au Iovi t-o pe fata mea, numai lăsați-mă s-o văd*” 79 Gardienii izbucnesc în râs, zicând: „*Preferăm sărutările ei sărutului tău.*” și trec mai departe. Apoi, mama începe să strige cu putere și lovește disperată cu pumnii în ușă. Deodată se așterne liniștea: probabil că i s-a pus călușul în gură sau i s-a administrat o injecție. Ce s-a petrecut în sufletul Fecioarei Măria când Fiul ei era dus spre locul unde avea să fie răstignit? „*Zahela își jalea copiii și nu voia să fie mângâiată*” (Mt.2:18). Dar astăzi oare există tineva, mama Domnului meu, care să te poată mângâia pentru atâtea suferințe îndurate de către ucenicii Fiului tău? Oare mai plângi tu și acum? Majoritatea statuiilor tale aflate în biserici nu corespund deloc imaginii pe care mi-am făcut-o eu cu privire la tine. Statuile respective te prezintă sub înfățișarea unei călugărițe care are un șir de mătănii în mână. Zâmbetul tău este blând și senin. Dar călugărițele nu au copii, iar tu ai. Chipul tău nu a putut fi redat în mod corect. Se relatează că artistul care a făcut pentru prima dată o statuie lui Buda a dispărut îndată. Devenise el însuși statuia lui Buda. Dar chiar așa fiind, el era o statuie neterminată. Michelangelo și Rafael au rămas cu viață după ce au creat capodoperele lor. Însă tu, înaița Domnului, ești diferită de tot ce au pictat sau au sculptat artiștii. Tu încă aștepti ca vreun sculptor să facă din tine o statuie transparentă care să poată evoca nu numai înfățișarea ta exterioară ci, mai profund: curăția și durerea ta de nedescris. Tu trebuie să fi fost devastată de valurile durerii ca mama 80 întemnițată în apropierea mea. Oare vei fi tu gata să săruți mâna unui comunist pentru a-mi putea veni în ajutor? Gânduri nechibzuite... A trecut deja multă vreme de când eu nu mai sunt o ființă normală. Sf. Ioan spune că te-a văzut învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de 12 stele pe cap (Ap. 12:1). Imposibil ca tu să te poți prosterna înaintea unui comunist. Dar dumneata, mamă, vei avea oare posibilitatea să vii ca să-1 vezi din nou pe fiul dumitale Richard, pe cel mai tânăr fiu al dumitale? îmi aduc aminte de eroismul și sacrificiile care te-au caracterizat. Rămasă văduvă, cu patru copii minori, a trebuit să ne crești pentru a face din noi oameni. Văd și acum chipul dumitale plin de frumusețe. Aveai peste 70 de ani când m-au arestat, însă păreai încă tânără și proaspătă, cu o față aproape lipsită de riduri. Oare anii care au trecut ți-au întunecat frumusețea? Sau poate că ai murit, dispărând pentru totdeauna. Și asta înseamnă că nu ne vom mai revedea niciodată? Dumneata nu erai creștină. Când am intrat într-o biserică pentru prima dată, mi s-a parat că aceasta avea aripi. Oare aripile Bisericii vii nu vor fi

destul de puternice încât să te poată lua și pe dumneata, în vârtejul lor, pentru a te duce în cer? Această mamă care se află închisă în apropiere de celula mea este o pricină de răs pentru comuniști. Dar Isus nu-și poate bate joc de sentimentele mele, nici de dragostea pe care ți-o păstrez, mamă. Eu voi fi mântuit, dar nu numai eu ci și casa mea. Și, mamă, dumneata faci parte din casa mea! - Dacă zidurile ar putea vorbi 81 Dumneata vei fi mântuită, mamă. Vei cunoaște în cer a dumitale *șoapte liniștită*". Vei privi în acești doi ochi albaștri și, de dragul lor, vei părăsi totul, cum a făcut-o călugărul din cântecul dumitale. Iartă-mă, te rog, mamă. Eu mă voi sfinți pentru dumneata. Când Isus îmi va zice: „*Este totul bine!*”. El mă va numi „*Richard, fiul lui Henric și al Amaliei*”, după cum a zis „*Simone, fiul lui Iom*” când cu păcatul lui Petru. Și dacă Richard, fiul lui Henric și al Amaliei, trebuie să moștenească împărăția lui Dumnezeu, este imposibil ca părinții lui să fie excluși din împărăția sa. Cunosco o parabolă care vorbește despre un tânăr care a ajuns să iubească la nebunie o fată. Într-o seară, el nu a putut suporta chinurile dragostei. Și atunci a bătut la poarta fetei: — Deschide-mi, te rog! a implorat-o el. Trebuie să rămân în casa ta.

TM — Dar cine este? a întrebat tânăra. — Eu sunt, preaiubitul tău, răspuse băiatul. — Dar camera mea este mică și patul îngust. Nu am loc pentru tine, i-a replicat tânăra. Zdrobit de durere, tânărul a făcut cale întoarsă și a pribegit prin lume câțiva ani fără să-și poată explica motivul pentru care a fost respins. El crezuse zadarnic că și fata îl iubise. Deodată însă în mintea lui s-a făcut lumină și el s-a întors spre casa fetei ca să bată la poartă. — Cine-i? a întrebat ea și de data aceasta. — Tu ești, răspuse el. Poarta i-a fost deschisă și, îmbrățișându-l, fata i-a spus că așteptase momentul acesta ani în șir. 82 Cerul, mamă, este un loc închis, strâmt. Nu este loc acolo decât pentru unul singur, și sufletul care dorește să intre acolo trebuie să poată spune la poartă: „*Tuești, Cristosul.*” Va fi un lucru greu pentru dumneata, mamă, care nu l-ai cunoscut pe Cristos, dar dacă vei spune: „*Jiste mama lui Richard*”, vei fi primită cu dragoste. David a întrebat: „*A mai rămas cineva din casa lui Saul, ca să-i fac bine din pricina lui Ionatan?*” (II Sam. 9:1), și el s-a arătat binevoitor față de un om nevrednic, Mefiboșet, din pricina dragostei prietenului său. Isus m-a numit și pe mine prietenul Lui. Or, El este mult mai generos decât David. Nu numai eu singur, dar toată casa mea va fi mântuită, și dumneata aparții casei mele, mamă. La fel tatăl meu și mica mea surioară Măria după care îmi pare atât de rău. Eu nu am văzut-o niciodată deoarece ea a murit înainte de a mă naște eu, dar în celula aceasta eu simt o dorință arzătoare de a fi odată împreună cu ea. Noi vom fi cu toții laolaltă și nu va mai fi Richard acela care te-a făcut să plângi de atâtea ori, mamă. Toate lucrurile vor fi noi. Nu mai plânge, mamă! Îți spun „noapte bună” până în clipa revederii noastre. Îngerii și dumneata, de asemenea, trebuie să vă înclinați înaintea a ceea ce „este scris”. Sf. Scriptură spune că „*atunci când Se va arăta El, vom fi ca El*” (I Ioan 3:2). El este împreună cu mama Lui. Dorința mea este să mă aseamăn Lui și în această Privință. O, îngerii Domnului, faceți să se întâmple astfel! Amin.

9. GÂNDIREA IMPRECISĂ

*Iubită adunare a Domnului, în fiecare zi eu îmi spun mie însumi cel puțin o nouă istorie hazlie. Iat-o pe aceea al cărei rând a venit astăzi. Cineva se plângea unui prieten cu privire la medici și a spus: „*Bi scriu de o manieră aproape indescifrabilă. Nu crezi că ar trebui să se dea o lege prin care să fie obligați să scrie în așa fel încât să înțeleagă toată lumea ce au scris ei?*” „*O, /7u/răspunse prietenul. Ferească Dumnezeu! Eu am avut din partea unui medic o rețetă perfect indescifrabilă. Datorită acesteia am trecut prin diverse puncte vamale fără nici o dificultate. Am călătorit în mod gratuit pe căile ferate și chiar am fost scutit de impozite.*” Eu am râs cu deferentă, apoi am cugetat astfel: atâția oameni se plâng că Biblia ar fi plină de contradicții, de pasaje misterioase și de neînțeles. Oare lucrul acesta nu a fost anume rânduit de Dumnezeu? Nu este în aceasta ceva intenționat de El însuși? Nu din motivul acesta, timp de veacuri oamenii cu tot felul de convingeri religioase, oameni de diferite niveluri intelectuale, proprietari de sclavi și sclavi, moșieri și revoluționari, socialiști și capitaliști, școlari și savanți eminenți au trecut fără piedici prin birourile vamale ale vieții, având Biblia ca ghid? Fapt este că ebraica și greaca sunt pline de cuvinte și expresii cu dublu sens și susceptibile de traduceri diferite și legitime. Are oare valoare ceea ce este imprecis și vag? Prima mea reacție ar fi să răspund cu un „nu” hotărât la această întrebare. Nu există decât un singur lucru*

pe care eu îl detest mai mult decât comunismul, și anume: lipsa de precizie în gândire. Orice gând greșit sau imprecis face să apară ca îndoielnică însăși operațiunea sau actul de a gândi. Și rezultatul este că oamenii sunt împinși la o serie de acțiuni necugetate asupra cărora nu au reflectat destul. Gândirea imprecisă îi face să cadă pradă drogurilor, alcoolului și altor abuzuri, tot atâtea mijloace de a se sustrage rațiunii care, aparent, dau rezultate negative. În realitate, motivul pentru care urăsc eu comunismul nu este atât caracterul său brutal cât mai ales lipsa de precizie a gândirii sale. Un bun muzician resimte ceva asemănător unei dureri fizice la auzirea unei note false. Și eu am impresia că fac infarct când îmi este dat să aud exprimându-se gânduri lipsite de o precizie matematică. Se povestește că, într-o zi, un agitator de stânga a sosit cu bicicleta la Hyde Park din Londra. Lăsându-și mijlocul de locomoție într-un loc anume amenajat în acest sens, el s-a adresat mulțimii prin următoarele cuvinte: — Proprietatea înseamnă furt. Toți descindem din Adam și Eva sau dintr-o pereche de maimuțe. La început nu existau nici bogați, nici săraci. Cum se face că astăzi există atâția bogați? Păi l-au furat pe aproapele. Luând bunuri materiale de la bogați înseamnă să le luați de la proprietarii lor. A lua înapoi ceea ce vi s-a furat nu înseamnă furt. Așa că, dacă aveți nevoie de un lucru oarecare, aveți pur și simplu dreptul să vi-l luați. Nici un polițist din lume nu are dreptul să vă împiedice s-o faceți. Totul aparține tuturor. Mulțimea l-a aplaudat, însă când a vrut să se întoarcă acasă, a observat că bicicleta sa dispăruse, îndată, el a început să strige: „*Să vină poliția! Mi s-a furat bicicleta!*” Comuniștii au o gândire greșită, ceea ce constituie o crimă mai gravă decât violența. Este un păcat contra rațiunii! Dar există domenii în care se manifestă ambiguitate și mister, domenii față de care gândirea noastră devine mai precisă pe măsură ce lucrurile par să fie și mai neclare. În aceste domenii, obiectul gândirii este în sine lipsit de precizii. Un sistem inițiat de mintea mea este introdus în acele domenii, având ca efect falsificarea realității. Toate definițiile referitoare la Sfânta Treime, la împărăția lui Dumnezeu, la viața veșnică trebuie să fie false. Aici avem de a face cu elemente misterioase. Dumnezeu dragostei și Dumnezeu răzburărilor care alcătuiesc unul și același Dumnezeu unic reprezintă un Dumnezeu ambiguu. Numai o gândire ambiguă poate reflecta realitatea Lui. Avem de a face cu un mister pe care gândirea noastră îl abordează mai eficient în misterul și confuzia subconștientului decât în definițiile riguroase ale savanților. 86 Să nu ne lăsăm induși în eroare de simplitatea unor declarații biblice cum ar fi aceea că „*Dumnezeu este dragoste*” (I Ioan 4:8). Când David Livingstone a pătruns pentru prima dată la triburile înapoiate din Africa centrală, i-a fost imposibil să ia acest verset ca fundament al propovăduirii sale căci limba lor nu cunoștea cuvântul dragoste. El i-a întrebat care este lucrul la care țineau cel mai mult. „*Unboi*”, au răspuns ei. Este numele dat de aceștia cărnii afumate provenite din brațul unui bărbat. „*JVă există pe lume ceva mai bun decât un UNBOI*”, au adăugat canibalii. Atunci Livingstone a rostit faimoasa lui predică pe tema: „*Dumnezeu este cel*

*mai bun UNBOI" și cu aceasta a putut atinge inimile acestei populații primitive. S-ar putea crede că ar fi vorba de o blasfemie când este comparat Dumnezeu cu carnea afumată provenită dintr-un braț de bărbat. Dar oare nu face apostolul Ioan același lucru afirmând că Dumnezeu este dragoste? Dragostea este un sentiment omenesc, o afecțiune îndreptată spre o persoană care ne atrage într-un mod deosebit. Dar și animalele cele mai dezvoltate cunosc această afecțiune. Oare va crede cineva că Dumnezeu este o afecțiune împărtășită de oameni și de animale? Însă dragostea era lucrul cel mai de preț cunoscut de contemporanii iudei și greci ai apostolului, tot așa cum un „unboi” era lucrul cel mai valoros cunoscut canibanilor africani. Așa că Dumnezeu spune că Dumnezeu este dragoste. În ceea ce-L privește pe Dumnezeu, El este ceea ce este, adică nici carne afumată, nici o afecțiune. El este un mister care nu poate fi exprimat în cuvinte. Cel ce gândește despre Dumnezeu în termeni preciși este imprecis în 87 gândirea lui. Pe plan divin, doar lipsa de precizie este ceva precis. Creștinismul meu este nedogmatic. Dogmele sunt ceva prea definit, prea limpezi și clare. Când fiul meu Mihai era mic, cărțile lui favorite din Biblie erau Neemia (pe care o pronunța „Nehembiah”) și Apocalipsa; prima, din pricină că Neemia nu s-a limitat la a-i ucide pe unii pe care nu-i agreea, dar le-a smuls și părul (Nem. 13:25). (A trebuit să-i explic în detaliu cum s-au petrecut lucrurile și dacă le-a smuls părul fir cu fir sau cu pumnul). Cât despre cealaltă carte, el o îndrăgea din pricina mulțimii de animale, balauri și făpturi cu patru capete. Preferințele sale m-au silit să citesc și să recitesc cartea lui Neemia de la un capăt la altul, lucru pe care mi-l amintesc foarte bine. Neemia spune despre Creator că El este „*jnare, puternic și înfricoșat*” (Nem. 9:32). În Talmudul babilonian, rabinul Mathana zice, referitor la acest verset, că el a învățat de la rabinul Jehoshua ben Levi că scribii din vremea celui de al doilea Templu erau numiți „*oameniimarelui sinod*”, deoarece ei i-au restaurat suveranitatea legitimă. Moise a zis: „*Jumnezeul cel mare, puternic și înfricoșat*” (Dt. 10:17). Apoi a urmat Ieremia care a zis: „*geamurile au jeluie Templul Unde este acum Dumnezeu cel înfricoșat?*”, dar în rugăciunea sa (Jer. 32:18), el omite cuvântul *Infricoșat*. Mai târziu, Daniel zice: „*Neamurile asupresc pe copiii Săi. Unde este biruința?*” De aceea, în rugăciunea sa (Dan. 9:4), el omite cuvântul „*puternic*” (biruitor). Au urmat bărbații marelui sinod care au declarat: «**8** „*Dimpotrivă, biruința Lui constă tocmai în puterea de a-Și stăpâni mânia și în a-Și exprima îndelunga răbdare față de cei ce-L supără, Prin această atitudine arată El cât de înfricoșat este căci, dacă Dumnezeu unic, binecuvântat Se Numele Lui, nu era astfel, cum ar mai S putut supraviețui poporul nostru printre celelalte națiuni ale lumii?*” Dumnezeu este puternic și înfricoșat în felul Lui. Cuvintele care l se aplică nu au aceeași semnificație decât atunci când r,e sunt explicate. El are puterea biruitoare de a Se neglija pe Sine, a uita de El însuși, și de a-L da pe singurul Lui Fiu pentru a veni în ajutorul unor ființe infinite aflate în pericol de moarte. Ce om și-ar întrebuița puterea pentru a ajuta unei furnici să iasă dintr-o dificultate oarecare? Dumnezeu este puternic*

și înfricoșat într-o accepțiune unică a acestor cuvinte. Noi mai facem unele păcate și după ce am devenit copii ai lui Dumnezeu. Și păcătuim înaintea ochilor Lui, dar El își întoarce privirile de la greșelile noastre păstrând amintirea dulce a momentului convertirii noastre. Atribuiți-î lui Dumnezeu acest calificativ de „înfricoșător” dacă vreți, dar acest „*caracter teribil*” este cu totul aparte și nu suferă vreo comparație. Cum poate fi înspăimântător un Dumnezeu care-Și scoate hainele și-Și dezgolește spinarea în momentul când ostașii romani, înarmați cu bice, îi poruncesc să facă lucrul acesta? El S-a dezbrăcat nu numai de veșmintele Sale, dar și de puterea de a face minuni; a dezbrăcat natura Sa umană imaculată, de nemurirea ei. Un asemenea Dumnezeu nu poate fi exprimat cu ajutorul unor cuvinte omenești. Noi 89 putem doar să fim transformați după chipul * asemănarea Lui și atunci, privind la noi, oamenii vor crede în acest Dumnezeu straniu. În cursul unui interogatoriu, un funcționar comunist l-a întrebat pe un creștin: _ Unde este Dumnezeul tău? De ce nu face El acum o minune? - Dumneavoastră aveți înaintea ochilor o mare minune, răspunse fratele nostru, dar sunteți orb și de aceea nu o vedeți. Într-adevăr dumneavos ră mă batjocoriți, mă bateți și eu, totuși, vă privesc cu dragoste. Este o minune mai mare decât aceasta? Așa trebuie să le vorbim comuniștilor și asta poate contribui chiar la convertirea lor. Inșă noi nu suntem mulțumiți cu atâta și am don mai degrabă o altă minune: încetarea loviturilor și suferințelor. Uar Dumnezeu este ceea ce este și nu ceea ce vrem noi să fie. Și de aceea spunem despre Cel Preaiubit că este înfricoșat.

a^sta
Amspusînlegăturăcucreștinsmulmeucăacesm estenedoUtic-
Amfolosituncuvântomene^ ar putea să inducă pe cineva în eroare. Creștinismul nu ar mai putea continua să existe în lipsa unor dor me, tot așa cum nu ar putea științele naturale Tară anumite legi.

.. „,;i;„mea înșă în numeroase discipline științifice noțiunea de lege naturală a suferit o seamă de mod^fi^** Știința a încetat să fie consecventă. Atomul este considerat, în funcție de nevoile ^anurmte, cx periente, ca o particulă sau ca o undă. Nimeni nu la văzut și el nu poate fi localizat. Aceasta nu face Liniei o diferență. Pe de altă parte, încercați să 90 vă imaginați ceea ce înțelege geometria printr-un punct, adică o entitate fără dimensiune: așa ceva este absolut imposibil. Sau, dacă doriți, luați-l pe Max Planck. El spune că materia nu există „*per se*”, ci materia apare și subzistă doar datorită unei anumite energii care aduce particulele atomului pe orbită. Energia aceasta este baza ultimă a materiei. Aceasta presupune că un savant trebuie să trăiască pe mai multe planuri. El are în casa lui un obiect pe care-l poate manipula și pe care se poate așeza: îi spune scaun. Când înșă vrea să vorbească despre scaunul acesta în laboratorul său, el știe că acesta este un vârtej de particule elementare. Când formulează niște concluzii filozofice, pornind de la cunoștințele sale științifice, scaunul devine un obiect ireal. Planck spune că nu materia văzută și trecătoare are o existență reală, veritabilă, ci energia invizibilă și nepieritoare fără care materia nu ar putea să existe. Și zicând toate acestea, el se așază pe un scaun, cu

toată încrederea: pe plan practic, el știe ce este materia. La fel trebuie să trăim viața noastră cu Dumnezeu pe diferite planuri. Există o relație practică, în cadrul căreia Dumnezeu este foarte asemănător omului: El are ochi care ne privesc, își poate întinde mâna pentru a ne ajuta, ne vorbește pe limba noastră, Se bucură de cântările și de rugăciunile noastre. Însă când noi medităm cu privire la Dumnezeu, toate aceste lucruri dispar, căci nu există cuvinte omenești care să-L poată exprima și explica. Francezii zic că „*un Dumnezeu definit este un Dumnezeu finit.*” Este imposibil să definim imaginea Lui. Da, noi avem un creștinism dogmatic, dar dogmele acestea sunt inconsecvente, vagi, contradictorii. Dumnezeu este lumină. Fizicienii vă vor spune că lumina se comportă în mod inconsecvent și contradictoriu. Imprecizia este singurul mod precis de a gândi despre Dumnezeu și poruncile Lui. Săritura prin credință este o săritură în gol, în nedefinit, în echivoc, în nesigur și în nedeterminat. „*El spânzură pământul pe nimic*” (Iov 26:7). Sprijiniți și credința voastră pe nimic. Isus „*este acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte*” (Evr. 5:7), dar el nu a scăpat de la moarte ci a trebuit să guste moartea de cruce. Și acolo pe Golgota El a întrebat zadarnic: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu pentru ce M-ai părăsit?*” (Mt. 27:46). Nici un răspuns nici un ajutor din partea lui Dumnezeu ci doar alte hohote de râs și batjocuri din partea oamenilor. Apoi, Acestui Dumnezeu misterios și înfricoșat El îi spulfe: „*Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul*” (Le. 23:46). Ultima predică pe care am ținut-o înaintea ăstării mele a avut ca temă caracterul înspăimântător al lui Dumnezeu. Biserica mea nu a înțeles mare lucru din ceea ce le-am spus atunci. Nici eu nu m-am prea întrebat ce am vrut să spun cu asta. Astăzi însă încep să-mi dau tot mai mult seama de aceste lucruri căci realizez din ce în ce mai mult ceea ce face Dumnezeu cu mine. Ce frumoasă este Mireasa lui Cristos când, în loc să se străduiască a-L înțelege pe Cel Neînțeles, îl urmează orbește și-L înlănțuie cu dragoste! Amin.

Dragi frați și surori, „Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua cu un vițel; a treia are fața ca a unui om, și a patra seamănă cu un vultur care zboară. ”(Ap. 4:7). Pastorul creștin al zilelor noastre are nevoie de o serie de calități însemnate: trebuie să fie dotat cu o doză mare de misticism; trebuie să fie un strateg abil pentru a ieși victorios în luptele pe care le are de dat; trebuie să dispună de capacitatea practică în vederea unei bune organizări; trebuie să fie un revoluționar pentru a pregăti sec. XXI ca să devină împărăția lui Cristos..

Religia prezintă două aspecte: există religia ezoterică, nume care provine de la cuvântul grecesc *ezos* = interior. Religia aceasta a misterelor susține că tainele adânci ale lui Dumnezeu sunt rezervate unui mic număr de persoane inițiate. Apoi, există religia exoterică, de la cuvântul grecesc *exos* — exterior, care practic este, din zi în zi, religia majorității oamenilor. În Biblie, cartea Esteri oferă prototipul religiei exoterice, o religie care se oprește la omul exterior și se preocupă de destinul național. Tocmai de aceea 93 cartea aceasta nu menționează niciodată Numele lui Dumnezeu. Însă cartea aceasta de politică pură face parte din Sf. Scriptură și își are locul ei de onoare, pe picior de egalitate, cu Cântarea Cântărilor, care este o carte de pur misticism. Religiile exoterică și ezoterică trebuie să meargă împreună. Noi am auzit recent de la un nou deținut care ne-a transmis această informație bătând în perete alfabetul Morse că Tibetul ar fi fost invadat de comuniștii chinezi. Tibetanii aveau o religie pur mistică și care nu-i pregătea pentru diplomație și lupte politice. Acum, politica va eradica misticismul. Aceasta este soarta misticismului când el nu se aliază cu o justă gândire politică. Cei pregătiți să înțeleagă tainele împărăției lui Dumnezeu sunt puțini. Dacă ceilalți creștini vor fi orientați spre o activitate politică de natură să contribuie la gloria împărăției lui Dumnezeu, atunci misticii, asemenea apostolilor de odinioară, vor renunța să slujească la mese și vor accede în lumea spirituală. Ei vor trăi numai pe planul adevărului, fără a mai fi distrași de niște probleme materiale, angajament care poate fi cauza multor dificultăți, atât pentru ei cât și pentru lumea materială. Căderea lui Adam a constituit o inițiere prematură în domeniul misterelor. Nu se pot culege dintr-un pom planurile adânci ale lui Dumnezeu; omul trebuie să învețe mai întâi, timp îndelungat, să pună deoparte interesele sale egoiste, acelea ale grupului imediat de care aparține, slava deșartă, pasiunile sale și judecata la adresa pasiunilor altuia, prejudecățile, 94 păcatele și meritele personale. Numai un om sfânt poate cunoaște tot adevărul accesibil întregii omeniri. Un om este pregătit pentru inițierea cea mai înaltă numai atunci când este capabil să moară răstignit pe o cruce cu următoarele cuvinte pe buze: „*Tată, iartă-i căci nu știu ce fac!*” Toți ceilalți trebuie să rămână pe planuri inferioare în domeniul exoteric, dar cât de utili pot fi ei în acele domenii! Dacă nu ar fi existat o Esteră, neamul evreiesc ar fi dispărut, nu am fi avut un Isus și nici o civilizație creștină, iar porțile cerului ar fi rămas închise pentru mult timp. Cei care, asemenea Esteri, nu au cătuși de puțin cuvântul *Dumnezeu* în gura lor, dar luptă pentru a

permite lumii să primească libertatea Evangheliei, pentru a o elibera de dominația comunismului și de teroarea păgână, sunt oamenii extrem de importanți ai timpurilor noastre. Mai multe persoane se amuzau într-o zi punându-și întrebarea ce carte le-ar plăcea să aibă cu ele dacă s-ar afla pe o insulă pustie. Un preot a ales Biblia. Un alt bărbat s-a decis pentru teatrul lui Sheakespeare, un altul și-a exprimat preferința pentru o culegere de povestiri hazlii care să-l distreze. „*în ce mă privește* - a spus un om înțelept - *eu aș lua cu mine o carte din care să pot învăța cum să-mi contruiesc o barcă cu ajutorul căreia să mă pot întoarce pe continent și, odată ajuns acolo, voi decide ce trebuie să citesc: Biblia, o literatură bună sau pornografia. Dar înainte de orice, eu am nevoie de libertate.*” într-adevăr, oamenii trebuie să fie liberi. Isus ne învață că numai adevărul ne poate face liberi. Dar și 95 reciproca este adevărată: numai libertatea ne dă adevărul. într-un regim dictatorial, adevărul este inaccesibil. Cei ce luptă pentru libertate luptă pentru adevăr și, deci pentru Dumnezeu. Luptătorii lui Cyrus, care nu se închinau lui Iehova, sunt desemnați în Biblie sub denumirea de oștire sfântă deoarece ei au eliberat din captivitatea Babilonului pe iudeii care erau depozitari ai adevărului. în Le. 6:1, întâlnim un straniu termen grecesc care a fost numit *Hapax*, cuvânt care apare doar o singură dată în Biblie. în majoritatea traducerilor se spune: „*al doilea sabat după primul*”, ceea ce nu are sens. Cuvântul respectiv este „*deuteropmtos*”^{caie}, literal, înseamnă „*al doilea primul*.” Traducătorii nu știau ce să facă cu acest cuvânt astfel că până și Sf. Ieronim aprecia, pe un ton nu tocmai respectos, ca ar fi vorba pur și simplu de un nonsens. însă termenul respectiv are o semnificație profundă. Omul trebuie să caute mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și, numai după aceea, să se gândească la pânțelele său. Dar există și momente când lucrurile secundare trec pe primul loc, momente de *deutewprotos*. Dacă în ziua sabatului sunteți atât de flămânzi încât trebuie să smulgeți spice de grâu și să le mâncați după ce le-ați frecat în mâinile voastre (sau dacă trebuie să vă ocupați de familia voastră înfometată), lucrurile secundare, lucrurile de mâna a doua, trec pe primul plan. Trebuie să ne ocupăm *mai întâi* de hrana trupului și *apoi de* sfințirea sabatului. Este tocmai ceea ce ne învață Evanghelia la cap. 6 din Luca. Există în viață numeroase lucruri care 96 au, într-adevăr, o importanță secundară, dar care ne pot supune, la un moment dat, unei presiuni atât de puternice încât trebuie să fie tratate în mod prioritar. Așa stau lucrurile cu chestiunea libertății. Lăsați deoparte misticismul. Marea majoritate dintre voi nu sunteți destinați pentru asta (cei făcuți pentru misticism nu vor ține seama de părerea mea), de aceea vă propun să deveniți combatanți politici contra opresiunii comuniste. Este ceva din ceea ce a făcut Jeanne d'Arc și care a fost considerată, în final, o sfântă. Sunt speranțe să vedeți triumful luptei voastre? Rațiunea spune că nu. Bolșevismul domnește în Rusia de zeci de ani fără să fi fost vreun pic deranjat de ceva sau de cineva; el a cucerit o jumătate din Europa și s-a infiltrat, de asemenea, în cealaltă jumătate a continentului nostru. Rațiunea vă spune că lupta voastră este zadarnică, tot așa

cum rațiunea îi sugera lui David că el nu-l va putea învinge pe Goliat. Este o caracteristică a creștinilor faptul de a accepta lucrurile care par absurde în lumina rațiunii. De altfel rațiunea crezând că pământul se învâрте în jurul soarelui, crede ceea ce este absurd pentru simțurile noastre. De ce nu am trece dincolo de limitele națiunii? Mentea omenească a înnebunit, astfel că realitatea nu poate fi atinsă decât depășind rațiunea. „*J^iul omului va veni în ceasul în care au vă gândiți*” (Mt. 24:44). Atunci când orice gând despre victorie va fi abandonat, Domnul Isus va veni și vă va face să ieșiți biruitori. Nu fiți preocupați de șansele 7 - Dacă zidurile ar putea vorbi 97 unor succese imediate ci continuați, cu îndârjire, lupta pentru cauza libertății. Există și un alt mod de cunoaștere decât aceea provenită pe o cale rațională. Dragostea dispune de o cunoaștere mult mai profundă decât logica. Cuvântul ebraic *iada* (a cunoaște) și cuvântul grecesc *gnosis* (cunoștință) sunt înrudite cu noțiunea de unire sexuală: „*jidam a cunoscut-o pe Eva*” (Gen. 4:1). Aici, pentru relația intimă este folosit termenul *iada*. Omul care se unește printr-o dragoste mistuitoare cu lumea copleșită de apăsarea sclaviei cunoaște despre aceasta mai multe lucruri decât strategii și politicienii. El știe că Dumnezeu care nu a îngăduit ca evreii să fie la nesfârșit sclavii egiptenilor a rămas același. El detestă robia impusă astăzi de regimul comunist totalitar la sute de milioane de ruși, români, polonezi etc. El detestă orice formă de sclavie și toate nedreptățile sociale. În preambulul celor zece porunci, Dumnezeu nu zice: „*J^iu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, care a făcut cerurile și pământul*” ci: „*JEu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei*” (Ex. 20:2). A elibera sclavii este pentru El o mai mare onoare decât a fi Creatorul Universului. Încredeți-vă în El, odihniți-vă pe puterea Lui și porniți la luptă! Luptați, mai întâi, pe planul nevoilor materiale. „*V-am vorbit despre lucruri pământești*” (Ioan 3:12) zice Domnul Isus. Și eu vă vorbesc astăzi despre lucruri pământești. Luptați pentru eradicarea comunismului. Dacă cei ce mă ascultați vă aflați în regiuni și mai îndepărtate, luptați pentru a învinge 98 teroarea pagânismului, luptați contra urii rasiale și a tuturor conducătorilor răi care nu-L iubesc pe Dumnezeu. Daniel vorbește de patru regi și, fără să se teamă că s-ar face vinovat de crima de lezmajestate, îi tratează pe toți ca pe niște fiare sălbatice. Nu vă sfiiți să-i priviți din perspectiva aceasta pe toți dictatorii și nici a-i trata ca atare. Amin.

11 PROBLEMELE BISERICII SUBTERANE

Dragi frați și surori, Unii dintre dumneavoastră au întâlnit combatanți ai Bisericii subterane din Uniunea Sovietică. Ce frumusețe de caracter manifestau ei, dar cât de zguduitoare și impresionante erau relatările despre existența lor! La ora actuală, cei mai buni dintre dumneavoastră, care vă aflați în afara închisorilor nu aveți o alternativă: va trebui să organizați o activitate secretă. Bisericile oficiale fie vor fi închise, fie vor accepta limitele impuse de comuniști în legătură cu propovăduirea Evangheliei. Minimele posibilități legale care vor rămâne vor trebui folosite la maximum. Însă noi nu vom accepta fărâmele de libertate oferite de autorități decât cu sulița în coastă. Trebuie să luptăm pentru a putea proclama o Evanghelie întreagă, ceea ce nu va fi posibil decât într-o Biserică asemănătoare aceleia care a existat în catacombele Romei. Însă condițiile de viață moderne, perfecțiunea metodelor și echipamentului aflat la dispoziția organelor de poliție ne vor face misiunea cu atât mai dificilă. Logic, nu ar trebui să fim tentați a întreprinde ceva pentru care nu există posibilitatea de a-l aduce la îndeplinire. Creștinii din Uniunea Sovietică au reușit să organizeze o Biserică subterană, ceea ce presupune că și noi putem face lucrul acesta. Dar eu nu sunt de acord cu tot ce ne-au relatat frații noștri ruși. Povestirile lor despre eroismul martirilor ne-au cutremurat și ne-au inspirat. Dar cea mai bună Biserică subterană este, cu siguranță, aceea care are cel mai mic număr de martiri, tot așa cum cea mai bună organizație de spionaj este aceea care rămâne secretă pentru totdeauna. Nu de martiri avem noi trebuință, ci de victorie, de triumful cauzei Evangheliei. Fiți foarte atenți când primiți noi membri în Biserica dumneavoastră secretă. Pentru a fi primit ca membru al unei Biserici obișnuite, trebuie să îndeplinești niște condiții obligatorii: să crezi și să te botezi. Cele mai mari Biserici îi consideră pe cei botezați ca membri chiar dacă nu cred. Armata Mântuirii a renunțat și la botez. Dar intrarea în Biserica subterană te face părtaș unor secrete. Ajungi să cunoști locurile de întrunire secrete și pe pastorii căutați de poliție. Dacă cineva cedează sub presiunea torturii, poate contribui la distrugerea unei întregi organizații. A fi botezat nu-i de ajuns. Sf. Pavel nu era convertit decât de 3 zile și încă nu fusese botezat, dar a trebuit să audă impunându-i-se o condiție suplimentară: *Ji voi arata tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu* " (F.A. 9:16). Capacitatea de a suferi este o condiție indispensabilă, absolut necesară, pentru a fi membru al Bisericii subterane. Trebuie să înveți, din capul 101 locului, pe cei convertiți să se asemene Manei, sfânta mamă a Domnului, care și-a dat inima pentru a fi străpunsă de o sabie și pe Fiul ei spre a fi răstignit pentru mântuirea lumii. Va trebui să suporti acest tip de dureri cu resemnare, bucurie și recunoștință, însă nu numai pentru a îndura tortura trebuie să fie pregătiți noii convertiți. Bătăile și unele torturi pot fi suportate de orice creștin bine pregătit care a primit botezul Duhului Sfânt. Dar, după cum arma nucleară este absolută și irezistibilă, tot așa există și o metodă de tortură absolută careia nici un om de pe pământ nu-i poate rezista. Savonarola și-a retractat

declarațiile când a fost supus acestei torturi. Curajul lui Cranmer l-a părăsit și el a ajuns să-și repudieze propriile scrieri. Pradă unei asemenea torturi, Thomas Miinzer s-a dezis, tot așa cum o făcuseră numeroși eroi catolici torturați de protestanți. Chiar și în închisoarea în care mă aflu acum sunt comise uneori cruzimile cele mai rafinate. În cadrul restrâns unde noi comunicăm cu ajutorul sistemului Morse, eu nu cunosc decât una sau două persoane care nu au făcut mărturisiri după ce au fost supuse unor astfel de presiuni și nu-mi dau seama ce s-ar fi întâmplat cu mine însumi dacă tortionarii ar fi continuat să mă chinuiască. Însă, din fericire, aceste mari suplicii sunt foarte rare, pentru că nici chiar tortionarii nu le pot suporta. Omul nu este făcut pentru a putea provoca agonia aproapelui său. Și călăii au mame, soții sau copii religioși care le reproșează ceea ce fac. Nu există criminali perfecți și nici tortionari desăvârșiți. Munca lor îi obosește teribil. 102 Creștinii ruși ne-au relatat că, în Uniunea Sovietică, regimul comunist a reușit, după încercări care au durat 30 de ani, să creeze „anti-omul”, capabil să aplice, câțiva ani la rând, torturi extreme fără să șovăie. Naziștii au creat și ei o asemenea specie de călăi. În România încă nu s-a ajuns atât de departe. Totuși, trebuie să fim pregătiți și pentru ceva mai rău. Cei proaspăt convertiți trebuie să fie informați nu numai că ar putea avea de îndurat teribile dureri fizice dar și că ar putea deveni trădători după ce au suferit de o asemenea manieră pentru Cristos. Nu trebuie să-i înfricoșăm, însă nici nu-i putem înșela ascunzându-le aceste lucruri. Trebuie ca ei să cunoască toate riscurile pe care și le asumă. Convertitul trebuie să abandoneze orice vis romantic. El trebuie să fie conștientizat de faptul că se consacră unei inițiative temerare, că-și asumă o sarcină supraomenească. Se relatează că Hudson Taylor, fondatorul Misiunii pentru China Interioară, invitat să formeze un comitet în absența căruia ar fi fost lipsit de cele necesare existenței într-o țară atât de îndepărtată, ar fi răspuns: „Nu mi-e greu să-mi amintesc că copiii mei au nevoie de hrană, dimineața și seara și atunci ne-am putea închipui că Tatăl nostru ceresc ar putea manifesta mai puțină tandrețe și grijă față de copiii Lui decât pentru mine însumi?” Sentiment magnific dar romantic. Eu riu am primit micul dejun timp de doi ani, ci numai cina. Mă îndoiesc că Hudson Taylor ar fi numit ceea ce mi se dădea în închisoare masa de seară. Un convertit trebuie să știe că Dumnezeu nu Se angajează să-i asigure mesele de dimineață și de 103 prânz; trebuie să știe, de asemenea, că ar putea să moară de foame în închisoare fără ca o mână venită din cer să-i întindă o bucată de pâine. Dumnezeu trebuie să fie slujit în orice condiții. Și ceea ce vă va da drept recompensă, când va găsi cu cale să facă lucrul acesta, va fi incalculabil. Trebuie să revizuiți, de asemenea, atitudinea dumneavoastră față de problema sinuciderii. Chestiunea care se pune este nu dacă sinuciderea este conformă cu morala ci dacă se poate recurge la ea în anumite circumstanțe. Trebuie pur și simplu să nu te ocupi de morală și să recurgi la sinucidere dacă, procedând astfel, trădarea aproapelui poate fi evitată. Dacă se declanșează o discuție interioară pentru a decide dacă lucrul acesta este sau nu îngăduit, persoana vizată va fi trădată înainte de a se

fi luat decizia în acest sens, de vreme ce argumentele pro și contra sunt atât de numeroase. Dacă poate fi vorba de păcat în sinuciderea rezultată ca urmare a unui interogatoriu „presant”, acesta nu este păcatul tău ci al persoanei care constituie autorul moral al faptei. Pentru a proteja Biserica de acțiunile poliției secrete, va trebui să te infiltrezi în sânul acesteia. Și nu vei putea face lucrul acesta decât prin înșelăciune, disimulare și acceptarea nevoii de a minți. Aceasta nu trebuie să fie o chestiune de morală. Creștinii care sunt agenți secreți în țările democratice procedează la fel când se infiltrează în cercurile crimei organizate și spionajului în serviciul patriei lor și a cauzei ordinii social-politice. De ce nu s-ar proceda la fel în beneficiul Bisericii subterane? 104 Potrivit unei legende, când Irod a dat ordin să fie omorâți toți pruncii din Betleem, Măria și Iosif au încercat să fugă cu Pruncul. Dar santinelele plasate la poarta cetății i-au oprit și au întrebat-o pe Măria ce ducea în brațele sale. „*Un buchet de crini*”, a răspuns ea. „*Jesfaceți pachetul și arătați-mi florile*”, a insistat santinela. Ea l-a desfăcut cu toată încrederea, iar santinelele nu au văzut decât niște crini și i-au dat voie să treacă. Oare mințise Măria? A dat Dumnezeu substanță unei minciuni recurgând la o minune? Sau chiar a transformat El, în momentul respectiv, Pruncul într-un buchet de crini? A nădăjduit Măria că Dumnezeu va produce soldaților o iluzie optică? Poate că vă întrebați de ce pun niște întrebări atât de serioase din perspectiva unei legende, dar cei ce mă cunoașteți știți bine că lumea legendei și a mitului este o realitate în opinia mea. Creatorul ne arată întreaga creație total diferită de cum este ea în realitate. Au trebuit să treacă mii de ani până când oamenii au putut descoperi că pământul se învârte în jurul soarelui și că întreaga noastră lume materială este doar un vârtej de particule elementare. Se pare că Dumnezeu nu arde de nerăbdare să ne comunice întregul adevăr. Și atunci de ce i-aș spune eu tot adevărul unui funcționar comunist? Este de datoria creștinilor să descopere realitățile divine. Atunci de ce să nu se trudească și comuniștii încercând să descopere organizația noastră? Nu este treaba mea să-i ajut să se documenteze. Biserica subterană din Rusia, așa cum ne-a fost ea zugrăvită de membrii și conducătorii săi nu este destul de complicată. Ei nu au meditat la toate 105 chestiunile acestea și tocmai de aceea au atâtea victime. Un pastor „deschis și franc” într-o Biserică subterană este tot atât de potrivit ca aratul în timpul iernii sau ca lutul amestecat cu fierul. În corespondența lor, astfel de pastori nu au folosit codurile, iar cei ce au recurs, totuși, la un anumit cifru au procedat foarte stângaci, alegând simboluri ușor de descifrat. Problemele se înmulțesc de la o zi la alta. Și atunci va trebui, fie să renunțăm la ideea unei Biserici subterane bine organizate, caz în care nu vom face decât să punem la dispoziția poliției secrete din ce în ce mai multe victime; fie să ne punem de acord în vederea folosirii de pseudonime și documente false în ideea tănuirii și distorsionării faptelor. Dar o asemenea metodă este istovitoare pentru oamenii care vor să spună tot adevărul și evită orice compromis. Comuniștii au lucrat în secret cu mult succes, dar pentru ei minciuna era elementul de bază. Creștinii oboresc foarte

repede când este vorba de com- promisiuri și de îndată ce ei vor accepta să nu spună întotdeauna adevărul, așa cum au fost învățați, vor fi gata pentru un compromis și mai dăunător: și atunci de ce să nu se recurgă la un aranjament cu poliția secretă, jucând un rol dublu? Avem nevoie de oameni de fier. Dar măsura de energie spirituală de care dispune un om la un moment dat fiind limitată, trebuie să ne descotorosim de orice controversă ideologică ce ne consumă energia pentru a ne crea rezervele necesare de tărie spirituală spre a putea înfrunta ispitele și încercările deosebit de grele. 106 Trebuie să ne specializăm în a identifica spionii comuniști infiltrați printre noi. Uneori, lucrul acesta decurge foarte simplu. Este suficient să-i vorbești celui suspectat de delațiune despre desfășurarea unei întruniri importante a principalilor conducători într-un anumit loc. Reuniunea respectivă nu este obligatorie, însă trebuie neapărat să fie aleasă o adresă care să permită supravegherea în secret a casei indicate pentru a stabili dacă aceasta se află în atenția poliției. După aceea, nu ai decât să-ți ceri scuze din partea turnătorului pentru a-i furniza niște informații eronate. Odată, descoperit, un delator trebuie menținut în Biserică: un informator cunoscut este un capital excelent. Urmărindu-l, pot fi descoperiți agenții poliției secrete cu care este el în legătură și apoi, datorită acestora, pot fi identificați și alți spioni. Nu trebuie să fie pedepsiți prea devreme. O Biserică subterană bine organizată are nevoie de resurse financiare. Ea are trebuință de tipografii clandestine, de stații de radiodifuziune secrete al căror amplasament va fi schimbat în permanență spre a se evita reperarea lor; va trebui să fie în stare să creeze și să mențină o rețea de personal prin intermediul căreia să poată fi avertizată de arestările iminente. La toate acestea, se vor adăuga numeroase alte cheltuieli. Pe vremea când nu erau decât un organism secret, comuniștii obișnuiau să comită numeroase furturi pentru a-și asigura fondurile necesare susținerii partidului. Stalin a ajuns în închisoare pentru a fi săvârșit un asemenea furt. De asemenea, ei falsificau bancnote. Oare frații noștri din străinătate ne furnizează ajutoare materiale? Eu sper că vor face lucrul acesta, însă ei nu acordă nici un ajutor Bisericii subterane din Rusia.

. x Trăia odată o credincioasă catolică lazanstă care îngrijea de un bătrân bolnav și singur Casa acestuia era plină de obiecte de aur și argint lipsite de orice utilitate practică. Ea începu să ia astăzi unu, mame altul și banii obținuți din vânzarea lor i-a dat săracilor, ținând o evidență foarte strictă a tot ceea ce făcea. După ce a fost arestată, ea s-a văzut achitată de un tribunal francez. Cugetul nostru ar trebui oare să ne achite pentru niște acțiuni similare? Napoleon a spus că pentru câștigarea unui război este nevoie de 3 lucruri: bani, Uși și iarăși bani. Eu cred că «ce»* declarație este tot atât de valabilă cu privire la lupta pe care o duce Biserică subterană, deși banii singuri nu pot asigura victoria într-un asemenea război. Problemele vor fi numeroase. Așacă, lucrul valabil pentru Biserică în general, femeile vor avea de jucat un rol din ce în ce mai important în sânul Bisericii subterane. Unii conducători vor fi forțați de împrejurări să aibă o serie de întâlniri cu femei

creștine și să fie adesea singuri împreună, la ore târzii și fără martori- Lucru acesta nu se va întâmpla în mod excepțional c aproape de o manieră generală. Vor surveni tentași care vor deveni cu atât mai puternice cu cat cei ce lucrează în secret vor fi supuși, în mod inevitabil unor tensiuni emotive și nervoase penuanente care generează o creștere a dorințelor sexuale, despre care ne-au relatat frații noștri ruși. scris Bisericii subterane din Corint: *JDM l se spune că între voi este curvie*"{\ Cor acest păcat ar fi devenit comun, el nu a propus să fie 108 a expulzată din Biserică decât o singură persoană, cel care comisese un incest. Pavel știa cât de greu era să duci o viață pe deplin curată din punct de vedere sexual într-o lume de clandestinitate. Soții ale căror soți se află în închisori de ani de zile vor trebui să aibă anumite întâlniri cu noii pastori ai Bisericilor subterane. Se vor semnala o seamă de pericole cărora va trebui să li se facă față cu brio. Lucrătorii clandestini trebuind să se deplaseze din- tr-un loc în altul, vor întâlni, în particular, femei tinere, întâlniri care vor avea ca rezultat inevitabile gelozii ce ar putea degenera în denunțuri. De aceea este necesară, în acest domeniu, o deosebită prudență. Sf. Iacov, scriind Bisericilor clandestine, îi numește de mai multe ori pe membrii lor „*frații mei*” apoi izbucnește pe neașteptate: „*suflete prea curvaw*” (Iacov 4:4). Fiecare membru al Bisericii subterane trebuie să asculte de conștiința lui și de pastorul său mai mult decât de autoritățile Statului. Pastorul trebuie să fie ascultat la fel de strict ca un gradat în armată. Nu este timp pentru discuții. Eu sunt departe de dumneavoastră, singur- singurel în celula unei închisori. Dumnezeu să vă dea înțelepciunea necesară în vederea organizării unei Biserici secrete puternice și bine conduse! Amin.

12 VOI VEȚI STA ÎN PARTEA DREAPTĂ

Iubită adunare, dragi frați și surori, Astăzi mi s-a întâmplat un lucru pe care l-aș fi crezut, la un moment dat, aproape imposibil. Ofițerul de serviciu a venit în celula mea, ținând în mână un vas cu miere. — Aceasta, a zis el, a fost adusă de fratele dumitale Herescu, un tip foarte îndrăzneț. Apoi funcționarul a ieșit, trăgând zăvorul în urma lui. Nu am nici pâine, nici lingură, dar cred că voi scoate eu mierea în vreun fel. Cât despre Herescu, el și-a riscat libertatea aducându-mi un dar, iar ofițerul a riscat și mai mult. Ei vor sta la dreapta lui Isus în ziua judecății. Eu mă aflam în temniță, și ei au venit să mă vadă. Va mai sta la dreapta Domnului Isus gardianul care scapă uneori un cuvânt despre mine familiei mele și viceversa. Soția mea va fi de aceeași parte împreună cu alte două surori. Înainte de a fi fost adus aici, în această închisoare subterană, mă aflasem într-o celulă de unde se putea vedea intrarea principală a închisorii. Într-o zi, pradă unui acces de deprimare, L-am întrebat pe Dumnezeu: 110 — Unde ești Tu, Doamne? Oare nu cumva m-ai abandonat? Dar în aceeași clipă le-am văzut intrând în curtea închisorii pe soția mea, pe Bianca și Alice, toate cele trei femei venite pentru a se informa cu privire la starea mea. De atunci, de fiecare dată când zic „Doamne”, am impresia că le văd pe cele trei femei, iar când mă gândesc la ele, îl văd pe Domnul. Da, pentru că îl identific pe Cristos cu aceste suflete credincioase Lui însuși. Toate aceste trei ființe vor sta, într-o zi, la dreapta Lui. Dar ce se va întâmpla cu alții care nu au îndrăznit și cu toți aceia care nu au dorit nici măcar să ridice vreun deget pentru apărarea noastră, cu milioanele de creștini care nu se sinchiesc deloc cu privire la suferințele fraților lor în Cristos? Care va fi soarta lor? Noi petrecem aproape 2/3 din viața noastră în stare de veghe și o altă 1/3 dormind și visând. Ce ne face să credem că Dumnezeu nu-i va judeca pe oameni decât după ceea ce fac ei în starea de veghe? Dacă viața întregă trebuie să fie examinată, de ce ar fi exceptate visurile? Când adorm, eu mă văd înconjurat cu atâta dragoste! Oameni pe care i-am cunoscut ca fiind cei mai egoiști și mai indiferenți, uneori chiar călăii mei, se apleacă cu tandrețe asupra mea, îmi dau să beau și să mănânc și-mi aduc buchete de flori. Toți oamenii aceștia m-au vizitat în închisoare, deși nu au făcut lucrul acesta decât în visurile mele. Dar aceasta nu înseamnă chiar nimic? Dacă ceea ce se petrece în vis 111 nu are nici o valoare, de ce este redat un vis chiar începând cu prima pagină a Noului Testament? Și, fără îndoială, nu numai în visurile mele oamenii aceștia sunt drăguți și binevoitori. Unii oameni răi sunt adesea foarte buni în ceea ce experimentează în propriile lor visuri. Ani în șir eu am fost atent la ceea ce mi-a fost dat să văd în somnul meu, iar aceasta deoarece cred că Talmudul are dreptate când spune că un vis care a rămas neînțeles este asemănător unei scrisori pe care nu ai deschis-o. Eu nu sunt nicidecum de acord cu Freud când acesta declară că numai impulsurile noastre josnice și rele sunt exprimate în visurile noastre. Dacă afirmația aceasta ar fi adevărată, ar trebui să aruncăm Biblia la gunoi, căci ea ne învață exact contrariul. Am cunoscut evrei habotnici care urau până

și Numele lui Isus din pricină că el evoca pentru ei niște creștini antisemiți, dar care avuseseră visuri cu El și gustaseră atunci o bucurie aparte. În Vechiul Testament, Iosif s-a văzut stăpânitor într-un vis, dar asta nu era nicidecum expresia unei ambiții omenești. Ceea ce s-a întâmplat mai târziu avea să arate că semnificația pe care o avea pentru el cuvântul de stăpânitor era aceea de binefăcător. În visul lui, el întocmise vaste planuri de binefacere care includeau întreaga sa familie și, de asemenea, popoare întregi - toate acestea fiind lucruri care nu-i trecuseră prin minte când era treaz. Seria substanțelor chimice derivate din benzen a fost descoperită în cursul unui vis. Astfel, savantul care a descoperit substanțele respective era mai avizat în timpul somnului decât în cursul zilei când căutase zadarnic formula chimică. Dacă un om rău visează că vizitează pe niște deținuți, că le dă să mănânce, îi spală și-i îmbărbătează, oare asta nu are nici o valoare înaintea lui Dumnezeu? Care este personalitatea reală a unui om? — Noaptea trecută, spunea un poet chinez, am visat că eram un fluturaș și acum nu știu sigur dacă sunt un om care a visat că era fluturaș sau un fluture care visează că este om. De ce aș spune despre cineva că este un om rău când aș putea să-l numesc, tot atât de bine, un visător amabil? O bună parte dintre marii artiști au avut o viață stricată din punct de vedere moral. Ce putem spune despre Oscar Wilde, despre Guy de Maupassant, despre Richard Wagner? Noi îi judecăm după cărțile lor și după muzica lor care sunt atât de diferite de modul lor de viață. Oare Dumnezeu îi judecă pe oameni mai degrabă după visurile lor frumoase decât după felul în care ne neglijează când sunt treji? În condiții primitive cum sunt cele în care se desfășoară viața mea în prezent, este posibil ca mintea mea să fi revenit foarte simplu la niște idei primitive, în Africa niște triburi înapoiate care pretind că, dacă un bărbat are, în vis, raporturi sexuale cu nevasta unui alt bărbat, el trebuie să plătească amenda practică în mod obișnuit pentru adulter, deoarece sufletul lui și acela al femeii respective au întreținut niște legături. Și cine reflectă mai bine chipul și asemănarea lui Dumnezeu: intelectualul european, care și-a pierdut candoarea, sau primitivul candid? - Dacă zidurile ar putea vorbi Niște fapte bune săvârșite în vis sunt pur și simplu niște fapte burte. Biblia ne spune că îngerul Domnului s-a arătat în vis logodnicului Măriei (Mt. 1:20), dar nu se precizează cine a visat visul respectiv. Este cert că asta s-a petrecut într-un vis al lui Iosif, pentru că acțiunea pe care a săvârșit-o el după aceea a fost determinată de acest vis. Dar oare este exclus ca îngerul să fi apărut în propriul său vis? îngerii dorm? Au loc comunicări telepatice între două ființe adormite? (Vă rog să mă scuzați. Eu nu sunt un om perfect normal. De aceea să nu vă așteptați să rostesc niște predici absolut normale). îngerii dorm? Dar ce se întâmplă cu credincioșii care au intrat în viața veșnică? Ei sunt treji în paradis sau toată veșnicia lor nu-i decât vis frumos? De altfel, Isus a zis despre Lazăr: *„JEI doarme; Mă duc să-l trezesc din somn”* (Ioan 11:11). Orice alt evreu ar fi spus: *„J31 se plimbă aciim prin paradis și-L adoră peDumnezeu. ”* Altădată, Domnul Isus spunea despre fiica lui Iair că aceasta adormise. Cât despre mine, eu știu

bine că în celula aceasta, paradisul meu este somnul. Imediat dispar zidurile cenușii cu toată brutalitatea lor: totul devine frumos, până și gardienii care mi se par asemenea unor îngeri păzitori. La scaunul Său de judecată, Dumnezeu va ține seama și de binele pe care noi îl facem în vis. „*Domnul nostru Isus Cristos a murit pentru noi ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El*” (I Tes. 5:10). Eu vă mulțumesc, dumneavoastră tuturor care, în timpul somnului dumneavoastră, veniți să ne vizitați în celulele 114 noastre. Și dumneavoastră veți auzi odată aceste cuvinte ale Mântuitorului: „*Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii*” (Mt. 25:34). Isus care a preferat lumea fantastică a somnului realităților brutale și atât de violente ale unei mări dezlănțuite de furtună, trebuie să iubească, în mod sigur, pe cei ce visează visuri frumoase. Biserica, coptă cinstește pe Ponțiu Pilat ca pe un sfânt, ceea ce nouă ni se pare foarte straniu din pricină că noi nu-I permitem lui Dumnezeu să uite crima acestui dregător roman. Noi I-o reamintim ori de câte ori recităm Crezul. (Eu îmi pun întrebarea de ce tocmai acest singur om a fost ales pentru a fi condamnat de posteritate). Trebuie să se fi găsit ceva sfânt la Pilat. El a procedat foarte rău. L-a dat pe Isus să fie biciuit și apoi răstignit. Însă el a spus și ceva extraordinar: „*Eu nu găsesc nici o vină în omul acesta*” (Le. 23:4). Eu îi înțeleg pe criminali, pentru că există, în propria mea natură, și un element criminal și din pricină că eu însumi am comis cele mai grele fărâdelegi. Criminalii visează adeseori că fac lucrurile cele mai minunate. Remușcările lui Pilat au putut să-l determine să viseze că-L mângâia pe Isus. Poate că Biserica, coptă l-a judecat din această perspectivă! Ierusalimul a fost numit „*sfânta cetate*” (Mt. 27:53) după ce L-a răstignit pe Domnul Isus. Ucigașii care au cerut sângele Lui au devenit ceea ce trebuia să fie timp de milenii: Ahasuerus, evreul rățacitor, incapabil să moară, sfâșiat între ura sa față de Isus și atracția spre Acela care i-a iubit atât de mult pe ucigașii Săi încât ultimele Sale cuvinte au 115 constituit o rugăciune de iertare. Când un evreu sau un păgân îi spun: „Nu!” lui Isus, nu luați în considerare numai atitudinea lor conștientă. Dacă Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor „*văzute și nevăzute*”, oare nu este El și Creatorul subconștientului omenesc? S-a întâmplat că într-o zi o imagine a lui Isus a țâșnit din subconștientul meu și eu am început să-L ador. Imaginea aceasta era acolo de multă vreme. Sf. Pavel a ucis numeroși creștini. Asta o știau oamenii despre dânsul. Dar exista în ființa lui și o altă parte de care el nu era conștient: din pânțele maicii sale, el fusese pus deoparte (Gal. 1:15) pentru a sluji lui Dumnezeu. Vocația se afla în adâncul subconștientului său și, într-o bună zi, subconștientul a devenit conștient. Dumnezeu a găsit cu cale să i-L descopere pe Fiul Său. Saul cel rău sau Pavel cel sfânt? Aceasta depinde de perspectiva din care se privesc lucrurile, dacă se judecă după niște impresii superficiale sau recurgând la psihologie. Ce predică nechibzuită! Niciodată nu aș fi ros-tit-o într-o biserică. Dar vă invit să nu vedeți în aceasta decât unul dintre visele mele în care mi-am închipuit că până și niște călăi, niște tortionari pot avea ceva bun

înăuntrul lor, cel puțin când dorm și când vor fi cu noi în rai; da, eu am visat că un om poate fi spălat în sângele lui Cristos fără să fie conștient de lucrul acesta. Visurile sunt o nebunie și de aceea eu predic astăzi așa cum ați văzut că am făcut-o. Dar m-aș bucura atât de mult să-i văd mântuiți chiar și pe executorii noștri! Și amintiți-vă că Vechiul Testament îl laudă pe Iosif nu atât ca pe un om care și-ar trăi cu intensitate 116 o viață reală cât ca pe un visător de vise. Dacă privesc pofticios o femeie, mă întinez chiar fără să mă fi atins de trupul ei. Dar ce se întâmplă dacă eu mă uit la o femeie cu dorința de a-i face bine, chiar dacă nu fac apoi binele respectiv? Dreptatea cere ca dorința mea să fie taxată ca o faptă reală. Și unde s-ar putea găsi o ființă atât de mizerabilă care să nu fi avut măcar o singură dată o bună intenție, în gânduri, în priviri, în visuri? Lăsați-mă pe mine cu ideile mele bune. Eu nu voi înceta să nădăjduiesc pentru voi cei care ne-ați abandonat, care nu ne-ați vizitat în închisoare atunci când erați treji. Și voi veți fi la dreapta Tatălui. Amin.

Dragi frați și surori, Eu nu admit să existe fracțiuni în creștinism. Creștinii sunt niște ostași care aparțin unei armate. Ei au superiori de care trebuie să asculte. Cristos însuși „*a dat pe unii apostoli... păstori și învățători*” (Ef. 4:11). Nimeni nu poate fi creștin și să declare, în același timp, că Domnul Isus este singurul lui păstor după cum nici un soldat nu poate să asculte de general fără a se supune căpitanului sau chiar sergentului, deși aceștia sunt mai puțin pregătiți, din punct de vedere militar, decât comandantul suprem. Noi ne-am obișnuit să trăim într-un sistem de liberă inițiativă și am aplicat Bisericilor noastre principii și idei specifice acestui sistem. Dar creștinismul nu este originar din lumea aceasta și, de aceea, el nu cunoaște principiul liberei inițiative. Caracteristicile sale sunt: organizarea, ierarhia și, repet, ascultarea. Nu numai o ascultare față de Dumnezeu dar și față de frații săi creștini pe care Biblia îi numește „*jnai-mari*” sau căpetenii (Evr. 13:7). Credincioșii protestanți consideră că nu au nevoie de nimeni să-i conducă în materie de credință. Ei l-au respins pe papa pentru că fiecare dintre ei se consideră un papă. O asemenea atitudine nu este nici biblică, nici creștinească. Dar, odată pusă problema, avem dreptul să ne întrebăm: care este pastorul în care să avem încredere? Sarcina lui este de a mă aduce la perfecțiune până la sfințenie, dar există atâția șarlatani și impostori. Unii oameni care sunt numiți pastori nu au măcar intenția de a conduce pe alții la sfințenie. Iar mulți dintre cei ce cred că au vocația aceasta spun atâtea lucruri ciu-date și dau, prin viața lor, exemple contradictorii încât rămâi blocat și perplex văzându-i și ascultându-i. Care este adevăratul învățător? Aici este o problemă care vă frământă nu numai pe dumneavoastră, dar și pe Cristos însuși când El întreabă: „*Care este robul credincios și înțelept pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca sale dea hrana la vremea hotărâtă?*” (Mt. 24:45). Avem aici un mare semn de întrebare. Și Domnul nu adaugă nimic, nu dă răspunsul. El nu a dat indicații precise cu privire la locul unde se află adevăratul pastor. El nu a spus că ar fi destul să te încredințezi Bibliei pentru ca Biblia însăși ne învață că există robi credincioși care ne vor aduce Cuvântul lui Dumnezeu. A da oamenilor Biblia și a-i asigura că ea singură îi va conduce, fiind singurul lor ghid, este ca și cum am pune în mâna unor școlari toate materialele fără să le asigurăm și profesorii care să-i învețe. Nevoile lor nu pot fi acoperite numai prin intermediul cărților, ei au trebuință și de profesori. Dar ce ne-a descoperit Domnul Isus Cristos cu privire la adevăratul învățător? Revelația lui este pur și simplu o întrebare, una din multele întrebări formulate în Biblie. Vreți să știți cine este adevărata mireasă a lui Cristos? Uitați-vă în Sf. Scriptură și veți găsi răspunsul satisfăcător. „*Cine este aceea (după textul original) care se suie din pustie ca un stâlp de fum, în mijlocul aburilor de mir și de tămâie, înconjurată de toate miresmele exotice?*” (Cânt. 3:6). Să observăm cu grijă că răspunsul este tocmai un semn de întrebare. Semnele de întrebare sunt singurele revelații ale lui Dumnezeu cu privire la problemele fundamentale ale vieții creștine: cum găsim adevăratul pastor și

cine este adevărata Mireasă a lui Cristos. În textul original, și semnul de întrebare lipsește. Nu există decât un spațiu gol care are rolul de a stimula gândirea. Dumnezeu dorește să găsim noi înșine răspunsul la asemenea întrebări. Noi ne aflăm într-o postură paradoxală deoarece trebuie să învățăm principiile și bazele credinței de la învățători încuviințați de Dumnezeu și, în același timp, trebuie să cunoaștem atât de bine aceste probleme încât să fim capabili să alegem noi înșine învățătorul cel bun dintre sutele de persoane care se oferă să ne călăuzească. Aici se află un paradox asemănător multelor paradoxuri ale vieții. Pentru a extrage minereul de fier, avem nevoie de unelte de fier. Pentru a dispune de unelte de fier, trebuie să extragem minereul de fier din mine, lucru care nu se poate realiza fără unelte de fier adecvate. Teoretic, extragerea fierului este o imposibilitate, dar viața s-a dovedit a fi mai puternică decât teoria. La fel stau lucrurile și în cazul nostru. Trebuie pornit de la unelte primitive, adică de la niște criterii 120 foarte simple. Cu ajutorul lor se pot face primii pași în vederea descoperirii învățătorului cel bun. După ce l-am găsit, vom putea merge mai departe, împreună cu el, căci și el nu este decât un om, dar vom face lucrul acesta conduși de dânsul. Unul dintre primele criterii cu ajutorul cărora îl putem descoperi pe învățătorul competent este să ne informăm în legătură cu *timpul cât el a rămas în tăcere*. Sufletul nu părăsește un anumit loc cu aceeași viteză ca trupul. Un sol al lui Dumnezeu nu poate transmite un mesaj din prima lovitură. Minteia lui continuă să rămână multă vreme în sferile cerești unde a primit mesajul din partea Domnului. După arestarea mea, s-a scurs mult timp înainte ca mintea mea să mi se alăture în închisoare. La început, ea a rămas la mine acasă. Au trebuit să treacă 30 de ani pentru ca Duhul Sfânt să-L atingă pe Isus. Abilitat prin pogorârea Duhului Sfânt asupra Lui, El a putut atunci să-Și proclame mesajul Său. Și Ioan Botezătorul a trebuit să aștepte 30 de ani înainte de a-și începe lucrarea publică. Sf. Pavel, după ce l-a văzut și l-a auzit vorbind pe Isus și după ce a primit instruirea necesară de la un pastor numit Anania, s-a dus în Arabia pentru a cugeta în singurătate. El nu era încă apt pentru a fi un mesager al lui Dumnezeu. Sufletul său continua să fie tulburat de valuri și să se mențină în vechiul cadru fariseic. Abia după câțiva ani sufletul lui a înțelese ceea ce urechile și ochii săi percepuseră. În cele din urmă, el s-a dovedit a fi în stare să devină un apostol al Domnului. 121 *A fi încet la mânie* este o trăsătură generală a fiecărui creștin (Iac. 1:19) și o caracteristică specială, obligatorie, a unui adevărat învățător. Bărbatul care nu a trăit timp de câțiva ani într-o meditație liniștită poate fi capabil să dea o interpretare utilă unor mesaje aduse altădată de alte personaje, dar el nu este un învățător care prezintă siguranță. De ce ar trebui să primească el mesaje de la a doua mână și nu direct de la sursă? Cât timp a rămas în tăcere pretinsul învățător? Puneți-i întrebarea aceasta. Întrebați-l cât timp a rămas inexistent, fără să urce o singură treaptă în viața spirituală. Aici se află singura garanție contra orgoliului. Cel ce nu se află pe o înălțime nu are de unde să cadă. O a doua caracteristică a adevăratului învățător este aceea că el se

folosește de un limbaj de o calitate aparte. Gărzile care au mers să-l aresteze pe Isus s-au întors la marii preoți zicând: *Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta*" (Ioan 7:46). Fără îndoială că numeroase elemente din învățătura lui Isus au fost întâlnite în Vechiul Testament, în tradiția evreiască, în Vedele, la Meng-Tse și Lao-Tse. Cele spuse de El se asemănau și cu învățăturile rabinului Hillel. Isus folosea cuvinte comune religiei și misticismului tuturor timpurilor. Altfel nu L-ar fi înțeles nimeni. Însă pe lângă toate acestea, mesajul lui conținea elemente unice de natură să uimească pe oameni, oricine ar fi fost și la ce nivel spiritual s-ar fi aflat ei ori de câte ori au mai întâlnit un proroc al lui Dumnezeu. 122 Ceea ce are de spus despre Divinitate un adevărat învățător nu se poate descrie cu ajutorul unor idei comune, pentru că gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre, ale oamenilor. Limbajul și ideile noastre s-au constituit începând cu vremurile pre-istorice ca urmare a nevoii oamenilor de a comunica între ei la vânătoare, la pescuit, în legătură cu pregătirea hranei și a relațiilor lor personale. Unde s-ar putea găsi cuvintele care să permită transmiterea unui mesaj divin? Goethe cunoștea pe Satan, și în opera sa intitulată „Faust”, el pune în gura lui Mefistofeles următoarele cuvinte adresate unui tânăr student: *folosiți timpul care ne scapă atât de repede! Folosind o metodă bună, veți reuși să-l câștigați, înainte de toate, dragă prietene, te sfătuiesc să faci un curs de logică. Concentrându-te asupra acestui curs, te vei încălța cu niște silențioase cizmulițe spaniole, pentru a înainta prudent pe drumul rutinei, și nu șerpuind ca o flacără zglobie din eroare în eroare. Apoi, vei învăța, pe tot parcursul zilei, că, atât ceea ce faci într-o clipă, cât și pentru activități de durată, este necesară o anumită spontaneitate. Mintea, fabrica de gânduri, se aseamănă cu meseria de țesător în cazul căreia o simplă mișcare cu piciorul acționează mii de fire, unde suveica se mișcă fără încetare, unde firele alunecă fără să le poți urmări, unde o mie de noduri se leagă dintr-o singură lovitură. Apoi, intră filozoful care vă demonstrează cum trebuie să decurgă totul: primul este acesta, al doilea este acela, iar al treilea și al patrulea le deducem; el îți mai arată că, dacă nu existau primul și al doilea, nu ar exista nici al treilea și al patrulea. Studenții de pretutindeni iau de bun un asemenea raționament, fără ca vreunul dintre ei să devină țesător. Cine vrea să identifice și să nimicească o făptură omenească începe prin a alunga sufletul; astfel, a rămas cu o viață transformată în fragmente, o puzderie de erori, fără puntea intelectuală.*" Logica este o subtilă țesătură de gânduri, dar acestea nu-s decât gânduri și vor rămâne în stadiul acesta. Potrivit cu Ef. 4:11-12, pastorii trebuie să fie făcători de sfinți și nu de sisteme logice, construite solid. Un limbaj obișnuit nu este de ajuns pentru mesagerii lui Dumnezeu. De aceea David și Debora se serveau de cântări, muzica lor însoțind cuvintele. De aceea, primii creștini obișnuiau să danseze, dacă sunt vrednici de încredere sursele gnostice. În sfârșit, din cauza aceasta Biserica și-a exprimat întotdeauna mesajul prin intermediul sculpturii, picturii și ritualurilor. Dar nici acestea nu sunt suficiente. Observați în ce măsură S-a exprimat Domnul Isus fără

folosirea cuvintelor. Evangheliile remarcă mereu că „*Și-a ridicat ochii*”, „*Și-a ridicat mâna*” „*J-a atins*”. El nu Se exprima doar prin vorbe ci și prin gesturi și îndeosebi prin expresia feței. Uitați-vă cu atenție la tabloul lui Rubens, „*Isus izgonind vânzătorii din Templu*”, și vă veți da seama cât de expresivă era Fața Lui. într-un veritabil mesaj din partea lui Dumnezeu, și tăcerea semnificativă are de jucat un rol extra- ordinar. 124 Mulți afirmă că ei cred în Biblie ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Dar dacă îi examinăm îndeaproape, vom constata că de fapt lucrurile nu stau tocmai așa. Biblia este făcută din foi de hârtie albă (inițial din pergament) pe care sunt așternute litere negre. Aproape toți creștinii cred că literele negre sunt Cuvântul lui Dumnezeu, dar paginile albe nu au nici un rost în credința lor. Și, totuși, acestea au o uriașă însemnătate. Evanghelistul Luca spune că la vârsta de 12 ani Isus Se afla în Templu și că toți cei ce-L ascultau rămâneau uimiți de răspunsurile Lui (Le. 2:47). Zadarnic vom căuta aceste răspunsuri în literele negre ale Bibliei, căci ele se află în spațiile albe. „*Măria s-a așezat la picioarele Domnului și asculta cuvintele Lui... Măria și-a ales partea cea bună*” (Le. 10:39,42). Asta poate părea foarte interesant, dar eu aș prefera să știu care au fost cuvintele pe care le ascultase ea. Ele au fost înregistrate în Biblie, dat nu sub forma unor litere negre. Tot în spațiile albe ale Scripturii vom găsi răspunsul la întrebarea: ce a făcut Isus de la vârsta de 12 ani până Și-a început lucrarea publică la 30 de ani? Biblia este mesajul lui Dumnezeu, și ea se exprimă nu doar prin cuvintele cât și prin tăcerea ei. Frumusețea muzicii nu constă numai în sunetele ei, dar și în pauzele dintre note. Căutați să înțelegeți tăcerea mesagerilor lui Dumnezeu. Cu cât un mesager este mai autentic, cu atât mai misterioase sunt tăcerile lui. El vorbește adesea din abundență pentru a disimula tăcerea asupra subiectelor celor mai profunde. Trebuie să mergi mai departe decât cuvintele lui pentru a putea descoperi adevărul pe care el intenționează să-l aducă. Percepeți misterul aflat dincolo de mesager și veți descoperi mesajul lui Dumnezeu. Și dacă este imposibil să găsiți un învățător care să întrunească trăsăturile despre care v-am vorbit, ce-i de făcut? Ei bine, s-ar putea să fie el însuși un bun învățător în formare. Puteți evoca aceste lucruri în auzul pastorului dumneavoastră deoarece ele ar putea să-i fie de un real folos. Relația dintre pastor și un membru al turmei este paradoxală: aceasta din urmă primește învățătură de la pastor, dar tot atât de adevărat este că enoriașul contribuie la formarea conducătorului său spiritual. În tot ceea ce faceți, începeți prin acceptarea acestor criterii. Eu sunt mâhnit din pricină că nu am fost până în prezent un bun învățător creștin. Nu am avut niciodată timp pentru *Vrăbia*". Astăzi trăiesc într-o tăcere absolută și într-o singurătate totală. Gardienii poartă încălțăminte de fetru, astfel că nici nu-i aud când se apropie de celula mea. Ei îmi aduc mâncarea fără să spună un singur cuvânt. Vocile lăuntrice au încetat și ele. Se scurg atunci perioade lungi de timp când nici Dumnezeu nu-mi mai vorbește și când însăși conștiința mea tace. Poate că Dumnezeu mă corijează astfel pentru a face din mine, în viitor un bun învățător. Rugați-vă să fie astfel! Amin.

14 SAREA ESTE BUNĂ

Dragi frați și surori, Evreii când se scoală dimineța, încep ziua prin a se spăla. Îndată după aceea se roagă, lucru care durează cel puțin un ceas. Cât despre creștini, aceștia încep cu citirea Bibliei și numai după aceea prind să se roage. De ce? Rabinul David Talner, contrar obiceiului general al evreilor, își începe ziua prin citirea corectitudinii. Numai după ce termina de citit scrisorile mergea la rugăciune. Când a fost întrebat de ce face lucrul acesta, el a răspuns astfel: — Cu cât un om este mai vestit, cu atât îi este mai greu să se scuture de gândurile rele care îl năpădesc atunci când vrea să se roage. Și atunci, eu încep întotdeauna prin a-mi citi scrisorile. În general, oamenii mă tratează ca pe un rabin integru, un bun învățător, un ghid înțelept, un om sfânt și alte titluri flatante. Și eu îmi încep atunci rugăciunea zicând Domnului: „Tu, Doamne, știi că eu nu merit toate aceste titluri de onoare, dar din pricină că atâtia oameni cred în mod sincer că eu sunt așa ceva, Te rog să nu-i decepționezi și să face ca eu să devin ceea ce ei cred că eu sunt deja.” Iată de ce noi citim 127 Biblia înainte de a ne ruga. Prin intermediul Scripturii, nu niște oameni ci Dumnezeu însuși este Acela care ne adresează cuvintele cele mai frumoase și mai nemeritate: „Voi sunteți sarea pământului” (Mt. 5:13), „voi sunteți lumina lumii” (Mt. 5:14), „voi toți sunteți fii ai lui Dumnezeu” (Gal. 3:26), „părtați firii dumnezeiești” (II Pet. 1:4) „ostentoriai lui Dumnezeu”(Rom. 8:17), „te iubesc o iubire veșnică” (Ier. 31:3). Toate aceste cuvinte și altele asemenea lor ne incită să ne rugăm pentru a putea deveni ceea ce Dumnezeu dorește să fim. Însă, la fel ca în „Furtuna” lui Shakespeare, unde Antonio, un uzurpator, „își consideră păcătoasă memoria pentru a-și susține propria minciună” - el credea că, într-adevăr, era ducele - și nouă ne este ușor să luăm drept realități niște complimente făcute de o inimă plină de dragoste și care ne incită să facem ce este bine. Este lesne să credem o minciună, nu ne este greu să credem că reputația noastră este autentică, fără să facem vreun efort pentru a poseda calitățile corespunzătoare acestor titluri. Noi suntem sarea pământului. „Sarea este bună” (Mc. 9:50). Suntem și noi buni? Oare asanăm noi hrana altora? Dăm și noi un gust și un sens vieții altora? Sau îi lăsăm pe oameni fără sare așa cum suntem noi, deținuții? Numai faptul că Biblia ne numește „sarea pământului” nu este suficient. Un prieten al meu, care era profesor, avea un elev foarte capabil dar extrem de leneș. El a prezentat într-o zi o temă proastă. Profesorul l-a mustrat, însă i-a dat nota maximă, zicându-i că, după ce a obținut nota aceasta, ar trebui în viitor, să se arate vrednic de ea. 128 Dar cum devenim noi buni? Condițiile nu prea ne favorizează. Inițial, eu nu am existat. Apoi, am fost făcut pornind tocmai de la elementele care alcătuiesc țărâna pământului. În curând, eu mă voi întoarce în țărână. Sufletul meu este păcătos prin moștenire. Nici nu există nici o șansă să devin mai bun prin eforturile inițiate de voința mea. Voința mea nu este în stare nici să mă facă să rămân bun dacă aș ajunge vreodată așa ceva. De aceea, noi suntem siliți să ne bazuim numai pe harul lui Dumnezeu. A devenit bun numai acela care a făcut descoperirea colosală că nu

este nimic bun în sine însuși și că nici nu poate deveni bun prin el însuși. Și atunci L-a rugat pe Dumnezeu să-l facă El în stare să devină bun. Rezultatul este că omul acesta moare și devine o altă făptură. Tu devii EL. Toate meritele LUI sunt acum ale noastre, fără excepții și fără rezerve. Sunteți la fel de îndreptățiți să vă declarați posesorii meritelor și bunătății lui Cristos pe cât de îndreptățiți sunteți să vă considerați proprietarii unor bunuri pe care le-ați dobândit, în mod legal, printr-un act de moștenire. Din două, una: sau toți misticii creștini au fost nebuni, sau un creștin poate, pe drept să-I spună lui Isus ca Sf. Gertruda: „*Tu ești eu.*” sau ca Luther în comentariul Epistolei către Galateni: „*un creștin este Cristosul*”. însușindu-vă personalitatea lui Cristos, așa încât să puteți spune: „*nu mai trăiesc eu, ei Cristos trăiește în mine*”(Gal. 2:20), dumneavoastră sunteți sarea pământului, sunteți buni și așa veți rămâne pentru totdeauna. Întrebarea: „*dacă sarea își pierde puterea de a săra, cu ce îi veți da înapoi puterea*” 9 - Dacă zidurile ar putea vorbi 129 *aceasta?*”(Mc. 9:50) devine pur teoretică, deoarece cu privire la dumneavoastră nu se va întâmpla niciodată ca sarea să-și piardă salinitatea. Dumneavoastră vă puteți pierde natura divină în aceeași măsură în care Cristos încetează să fie Cristosul. Dar cum trebuie să procedez, în mod practic, pentru a nu mai fi EU ci EL? Biblia vorbește despre nebunia crucii (I Cor. 1:18) și chiar despre nebunia lui Dumnezeu (I Cor. 1:25). Atunci, haideți să căutăm o explicație privind către oamenii nebuni. Există nebuni care se cred Napoleon, alții Sf. Francisc de Assisi sau Winston Churchill. Toți aceștia se comportă potrivit cu ceea ce cred că sunt. Cel ce se dă drept Napoleon își va pune un tricorn, își va pune mâna în vestă, va discuta probleme de strategie militară, se va fâli cu Austerlitz sau îi va blestema pe englezi pentru a-l fi bătut la Waterloo. Cel ce crede că este Sf. Francisc de Assisi va purta roba și cingătoarea răsucită a unui călugăr franciscan, va posti, se va ruga mult și va rosti cuvinte pioase, chiar dacă, în cazul lui, ele nu au nici o valoare reală. Omul care se dă drept Churchill se va deplasa pretutindeni cu o lulea groasă în gură și va aborda mereu chestiuni de ordin politic. Ceea ce crezi îți determină și comportamentul. Începeți cu nebunia aceasta. Considerați-vă asemenea Sf. Gertruda și altor sfinți care au procedat astfel: EU sunt EL. Această presupunere nebună va avea același rezultat ca în cazul altor nebuni: veți ajunge să vă comportați ca Cristos din ce în ce mai mult. 130 Și totuși există o anumită diferență între cele două feluri de nebunie. Dacă cineva se crede Churchill, se va comporta ca Churchill, dar nu va fi Churchill însuși. Dar dacă eu cred că sunt EL, o părticică din Trupul Său duhovnicesc (tot așa cum inima mea este EU, creierul meu este EU, glandele mele sufletul meu, mintea mea și ochii mei sunt EU și după cum fiecare mădular al trupului Său este EL) și dacă creștințea aceasta produce în mine, încetul cu încetul, schimbări corespunzătoare, eu voi fi, în adevăr, EL. Cuvintele Bibliei: „*Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta*” (I Ioan 4:17) și-au găsit atunci împlinirea în viața noastră. Când ești un păcătos, ai nevoie de credință pentru a putea crede că ești EL. Dar oare ce știm noi, în de-

finitiv, despre viața proorocilor, de la Isaia până la Maleahi? Ne sunt cunoscute, profețiile lor, dar nu și virtuțile sau defectele lor. Cineva devine copil al lui Dumnezeu prin credință, nu prin virtuți și fapte bune. Să aveți credința aceasta și veți fi din temelie buni, având o bunătate care nu se poate altera. De atunci, sarea nu-și poate pierde gustul. Cutare sau cutare grăunte de sare poate s-o piardă, dar sarea, formula chimică sarea, noțiunea de sare în esența ei, nu va putea înceta niciodată să fie sare. Dumnea-voastră veți deveni formula inalterabilă a „bunătății”. încetați definitiv a vă mai trăi viața dumnea-voastră înșivă. Negăți EUL dumneavoastră. încetați practicarea virtuților Eului, precum și alimentarea senzațiilor sale. Dumneavoastră ați fost răstigniți împreună cu Cristos și ați îndurat soarta tuturor celor crucificați. Ați murit, dar acum existați. Deoarece 131 existați după ce ați experimentat moartea, înseamnă că a trebuit să trăiți nașterea din nou a cărei bază este nu o unire pământească, ci una cerească: acum nu ați fost concepuți în păcat ci ați fost născuți din Dumnezeu. Ați devenit iarăși niște copii, niște îngeri. (Potrivit Talmudului, etimologia cuvântului heruvim este *Kerabja = ca un copil*, pentru că la Babilon un copil era numit *rabja*). V-ați născut din nou, fiind dotați cu un caracter nou, angelic, divin. Trebuie să credeți lucrul acesta. Nu vă neliniștiți dacă mai descoperiți lucruri rele în ființa dumneavoastră. Copiii își imaginează multe lucruri fanteziste. Lumea lor este populată cu numeroase produse ale imaginației lor. Credeți mai degrabă cuvintele lui Dumnezeu: *„In zilele acelea, în vremea aceea, se va căuta nelegiuirea lui Israel, și nu va mai fi, și păcatul lui Iuda, și nu se va mai găsi”* (Ier. 50:20). Profeția aceasta se referă la vremea când evreii s-au întors din robia babilonică. Considerate din perspectivă omenească, păcatele lor erau multe, și Neemia chiar i-a pedepsit pe unii dintre ei pentru vina lor. Dar, privind lucrurile din perspectivă divină, cum este acum cazul cu dumneavoastră, nu se mai vedea nici un păcat. Autodiagnosticarea nu este un lucru pozitiv. De aceea, nu vă judecați singuri, mărginiți-vă la a crede cu fermitate că nu mai trăiți dumneavoastră, ci Cristos trăiește în ființa dumneavoastră. Persistați a crede lucrul acesta la fel ca nebunul care se crede a fi Napoleon, deși toată lumea afirmă contrariul cu privire la el, și veți reuși. Veți atinge „bunătatea” care nu este trecătoare. Amin.

15 CREDEȚI ÎN CEEA CE VINE DIN INIMĂ

Dragi frați și surori, Cum poruncește Dumnezeu, în chip practic, unuia dintre copiii Săi ce trebuie să spună? în diferite moduri. în primul rând, El poate să facă lucrul acesta prin intermediul unui vis. Mi s-a întâmplat să visez, de la un capăt la altul, un articol pentru o revistă. Acest viș mi-a produs o asemenea impresie încât m-am sculat și am scris, în plină noapte, acest articol care a fost considerat unul dintre cele mai bune articole ale mele. El conținea și o prezicere clară referitor la evoluția mea spirituală viitoare, fără ca, totuși, eu să o fi înțeles la acea dată. Altădată, am visat o predică întreagă, începând cu *preaiubiții mei frați* și sfârșind cu „Amin”-vi final. De asemenea, am scris în timpul nopții. (Niciodată nu mă culcam fără a-mi pune în apropierea patului toc și hârtie. „*Eu dorm, dar inima mea veghează*”, zice Mireasa în Cânt. 5:2. Ea nu încetează să aștepte un semnal din partea Mirelui). Predica aceasta mi-a părut atât de fantastică încât nu am rostit-o niciodată. însă în închisoare, mi-am dat seama că ea ar fi putut determina evitarea multor suferințe în sânul Bisericii mele și ar fi putut opri pe unii membri să ajungă trădători, panta pe care ei se angajaseră ceva mai înainte de asta. Dumnezeu nu vorbește numai în visuri. Mi s-a întâmplat odată, în plin centru comercial, în București, să mă văd obligat a lua creion și hârtie pentru a scrie ceea ce avea să-mi fie inspirat. Am fixat hârtia pe vitrina unui „Boutique” și, într-o jumătate de oră, toată schița unei broșuri mi-a fost dictată realmente. Cărticica aceasta este cunoscută sub titlul de „*Oglinda sufletului omenesc*” și trece drept cel mai bun lucru pe care l-am putut scrie. Nu șovăiesc a reaminti această apreciere din pricină că eu nu am contribuit deloc la alcătuirea acestei lucrări. îmi imaginez că numeroși copii ai lui Dumnezeu au avut experiențe asemănătoare, fie în stare de veghe, fie în somnul lor. Alteori, Dumnezeu vorbește printr-un verset din Sf. Scriptură, printr-o predică, printr-o carte sau în cadrul unei conversații. Dar modul cel mai obișnuit prin care vorbește unuia dintre copiii Lui constă din a Se introduce El însuși în gândurile noastre. El mă controlează, servindu-Se de caracterul meu. Eu cred că gândurile mele sunt ale Sale, chiar dacă ele mi se pot părea stranii. Multe din gândurile exprimate în Psalmii lui David sau în profețiile lui Ieremia sau Ezechiel și care îi sunt atribuite lui Dumnezeu au trebuit să li se pară foarte ciudate proorocilor. Poate că Petru și Pavel și-au pus întrebarea (deși ei erau convinși că sunt inspirați de Duhul Sfânt) de ce i-au calificat pe unii creștini drept *câini* sau *scroafe* (II Petru 2:22) și de ce au rostit cuvinte de blestem contra unui număr mare dintre aceștia. Dar dumnea- 134 voastră înșivă spuneți ceea ce gândiți și, dacă ați devenit, prin credință, copii ai lui Dumnezeu, puteți fi convinși că ați spus ceea ce Dumnezeu v-a poruncit să ziceți. Dacă nu El, atunci cine altul? El a putut transforma blestemele lui Balaam în binecuvântări, contrar voinței falsului prooroc (Num. 23:25; 24). Prin urmare, El poate să transforme și cuvintele mele, chiar înainte ca eu să le fi pronunțat. Și cum El nu intervine în acest sens, trebuie să mă audă zicând tocmai cuvintele pe care le spun eu. Aveți cumva impresia că unele cuvinte ale dumneavoastră au

avut o nuanță seducătoare? Acesta nu trebuie nicidecum să alimenteze teama că ele nu au venit din partea lui Dumnezeu. Domnul trimite uneori „*un duh de minciună*” (II Cr. 18:18-21). Poate că El vrea să nimicească vreun *Ahab* care merită asemenea soartă și voiește să vă folosească drept instrumente în acest sens. Preferați cumva să fiți folosiți numai în scopuri pozitive? Dar societatea are nevoie de dame parfu- mate și, totodată, de tăbăcari prin activitatea cărora rezultă mirosuri mai puțin atrăgătoare. De ce ar fi un altul tăbăcar iar dumneavoastră cel care răspândește miresme îmbătătoare? Puneți-vă dar la dispoziția lui Dumnezeu. Fiți purtătorul Său de cuvânt, glasul Lui, cum a fost Ioan Botezătorul; nimic mai mult decât o voce, iar El să fie mintea care decide ceea ce trebuie să spună glasul respectiv. Ioan Botezătorul, glasul din pustie, a declarat că Isus ține în mână lopata de vânturat și că El aruncă pleava în focul care nu se stinge (Mt. 3:12). Aceeași minte divină care s-a servit mai târziu de aceeași voce a vestit că Acela pe care-L descriese cu atâta duritate era *JMielul lui 135 Dumnezeu care ridică păcatul lumii*”(Ioan 1:29). Ioan Botezătorul nu era preocupat să stabilească până la ce punct aceste două declarații erau concordante. El a spus simplu ceea ce i-a trecut prin minte, o minte care era în întregime supusă lui Dumnezeu. Dumnea- voastră trebuie să procedați la fel. St.Bonaventure zice că Diavolul procedează față de dumneavoastră ca un general care pornește să cu- cerească un oraș: el caută punctul său cel mai slab și acolo atacă. Punctul nostru cel mai slab este să nu credem că Dumnezeu își exprimă voia Sa, că El vor- bește și lucrează servindu-Se de noi. În a li-a carte a Cronicilor (18:30) este scris că *Impăratul Siriei dăduse următoarea poruncă mai- marilorpeste carele lui: «Să nu vă luptați nici cu cel mic, nici cu cel mai mare, ci să vă luptați numai cu împăratul lui Israel.»*!^, fel este și strategia Satanei: caracteristica noastră cea mai regală, într-adevăr, și anume deplina certitudine că suntem îndreptățiți să acționăm și să ne prezentăm așa cum o facem este tocmai ținta pe care o vizează el. Și așa se naște în- doiala în mintea noastră și a celor ce ne ascultă, îndoiala de a fi îndrăznit să credem că noi am vorbit în Numele lui Dumnezeu atunci când El nu ne-ar fi poruncit s-o facem. Da, în chipul acesta survin haosul și confuzia. Isus știa că El este adevărul. El știa că tot ce spunea era exact ceea ce Dumnezeu voia să fie spus și, de asemenea, modul în care trebuia să fie zis. El nu avea nici cea mai mică îndoială în privința aceasta. Cum putea să Se îndoiască Cel ce declara categoric: *„Eu sunt calea, adevărul și viața*” (Ioan 14:6)? Isus a zis: *„Eu sunt adevărul*”. Luând acest text ca bază, Biserica nu a încetat să afirme de aproape 2000 de ani că El este Adevărul. Dar Cristos nu a proclamat niciodată că El, Isus, considerat ca a treia persoană, este Adevărul, ci a spus limpede: EU (adică persoana întâi) SUNT ADEVĂRUL. Eu sunt așa ceva de vreme ce sunt EU, adică persoana întâi. Un Isus care este EL, un om care a trăit acum 2000 de ani în Palestina, nu poate fi Adevărul. El nu și-a exprimat niciodată opiniile cu privire la numeroase chestiuni ale epocii moderne cum ar fi: teoria re- lativității, viața actuală, lumea tehnicii, lumea politică a zilelor noastre, problemele nazismului,

bol-șevismului și imperialismului ș.a.m.d. Numai un Isus care este un EU, un EU VIU, poate rezolva problemele vieții de fiecare zi. La profetul autentic, și chiar la cel mai modest martor al adevărului, se poate constata existența unui EU. El trăiește, prin martorii Săi, cu toată puterea adevărului Lui, la persoana întâi, și-i dă ucenicului Său încrederea totală în tot ce zice și ce face. Unele lucruri spuse de martorul lui Cristos pot fi greșite din punct de vedere omenesc, dar cuvintele acestea au fost voite de Dumnezeu însuși. Un jucător de șah poate sacrifica un pion pentru a câștiga o partidă. Pionul își poate reproșa că s-a lăsat să fie luat, dar el nu știe ce rol poate juca, în planul strategic al stăpânului, această pierdere aparentă. Dumnezeu a putut porunci lui Șimei să-l blesteme pe David (II Sam. 16:5). El a vrut ca marele preot Caiafa și dregătorul Pilat să procedeze cu Isus exact așa cum au făcut-o. Apostolii au spus despre liga pe care au fondat-o vrăjmașii lui Isus următoarele cuvinte: „*în adevăr, împotriva Robului Tău cplui 137 sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta* (lit. : «au făcut o ligă», N. tr.) *Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău.*” (F.A. 4:27-28). Din punct de vedere omenesc, ei ar fi comis o crimă evitând să-L răstignească pe Isus Cristos, împiedicând astfel răscumpărarea omenirii, iar aceasta în virtutea presupunerii nefondate că ei ar fi avut libertatea voinței și ar fi putut acționa altfel de cum au făcut-o. Eu știu că vă șochez vorbind astfel, dar chiar lucrul acesta îl intenționez. Surzenia' poate fi vindecată prin șocuri. O uriașă posibilitate vă stă în față și anume: a trăi eliberați de orice îndoială, scutiți de teama de a face sau a spune ceva care să fie contrar poruncilor lui Dumnezeu, iar toate acestea sunt posibile pentru că Isus, adevărul, a devenit „ETJ” în ființa dumneavoastră prin credință. Credeți oare că sunteți Templul Duhului Sfânt? Dacă da, fiind convinși că Duhul Sfânt este Dumnezeu, fiți siguri, de asemenea, că El nu va îngădui să înlocuiască ceva rău în această frumoasă locuință care îi aparține. Sf. Ioan le scrie credincioșilor în prima sa epistolă: „*Voi ați primit ungerea din partea Celui Sfânt și știți orice lucru*” (I Ioan 2:20). Ieremia vorbește despre Noul Legământ astfel: „*Vici unul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: «Cunoaștepe Domnul!» ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul.*” (Ier. 31:34). Un creștin adevărat este convins de justetea cunoașterii sale. El nu are nevoie să se gândească la ceea ce trebuie să spună: „*căci ce veți a vea de spus vă va fi dat chiar în ceasul acela; fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi*” (Mt. 10:19-20). Dar este imposibil să nu comiți niciodată vreo greșală? Doctorul Erlich a făcut 665 de experiențe negative înainte de a descoperi remediul contra sífilisului, remediul care a fost numit, în consecință, 666. Oare cele 665 de experiențe negative au fost niște erori? Le-am putea considera astfel, însă am putea spune tot așa de bine că acestea au fost 665 de trepte urcate spre adevăr. Numai în sensul acesta poate comite erori un creștin. Fiecare eroare din partea sa constituie un pas necesar și inevitabil în direcția Adevărului Ultim care rămâne

în el și care așteaptă doar ca creștinul să sape destul de adânc pentru a-l descoperi. Atunci este imposibil ca el să fie un prooroc mincinos. Eu am traversat o teribilă perioadă de îndoieli. Timp de săptămâni în șir, Diavolul m-a chinat zi și noapte, spunându-mi că eu am fost un prooroc mincinos și că fusesem pedepsit pentru asta. Într-o noapte, am luat hotărârea ca să mă întorc la credința evreiască. Altădată, am resimțit o puternică atracție spre Biserica romano-catolică. Și atunci mi-am pus întrebarea: dar dacă adventiștii au dreptate? Biblia ne poruncește, de sute de ori, să păzim sabatul. A ști că Isus este Adevărul nu-mi era, în momentele respective, de nici un ajutor. Și nu mi-am recăpătat liniștea și seninătatea decât zicându-i Satanei care mă ispita: „*fiu sunt Adevărul*”. Eu cred în ceea ce gândesc. Căci eu - EUL cel sfințit de Isus - eu cred astfel. Aceasta este realitatea. Amin.

*Frați și surori preaiubiți, Acele pasaje biblice care ne apar drept niște genealogii plictisitoare sau ca niște însușiri de calitate în cursul unei călătorii au, în realitate, o semnificație profundă. Aproape Ură excepție numele localităților și substantivele proprii în general au, în ebraică, o semnificație aparte. Prin urmare, este posibil să citim, în textul original, unele versete ca o simplă însușire de nume sau ca niște propoziții unde fiecare cuvânt are semnificația lui proprie. Așa stau lucrurile, de exemplu, cu Talmudul babilonian comentând pasajul din Num. 21:18-20 : „*Jin pustia aceasta s-au dus la Matana; din Matana, la Nahaliel; din Nahaliel, la Bamot; din Bamot la valea din câmpia Moabului*”. Și comentariul talmudic spune: „*Dacă ați devenit asemenea nisipului pustiei pe care oricine îl poate călca în picioare, mergeți la MATTANAH (în ebr. : dar), adică primiți darul Legii. De acolo mergeți la NAHALI-EL («moștenirea mea este Dumnezeu»).* Dumnezeu devine moștenirea voastră. De aici veți pleca la BAMOTH ^ceea ce vrea să spună: înălțime). Dar, dacă odată ajunși acolo, 140 deveniți mândri, va trebui să coborâți iarăși de pe culmi în vale.”*

Eu mi-am adus aminte de acest pasaj al Talmudului atunci când mi s-a poruncit să mă întind la pământ pentru ca torționarii mei să meargă pe trupul meu. Aceasta era drumul care duce la MATTANAH. Multe versete ale Bibliei capătă o semnificație nouă atunci, când sunt cunoscute sub forma lor originală. Pastorii și preoții ar trebui neapărat să studieze aceste texte în original. Când niște populații de naționalități diferite se ajută reciproc, de obicei învață fiecare limba celeilalte. Și atunci oare de ce copiii lui Dumnezeu, și în special cei cultivați, nu ar trebui să învețe limba originală a Bibliei? Eu am fost foarte impresionat citind, cu mulți ani în urmă, despre un misionar care a intrat în prăvălia unui creștin chinez într-un moment când nu se afla nici un client acolo. El stătea la tejghea și studia Noul Testament în greacă. Foarte surprins, misionarul l-a întrebat pe comerciant cum a ajuns să învețe limba greacă. Chinezul a răspuns: „*Din respect pentru Cuvântul lui Dumnezeu.*” în cartea lui Neemia, avem un pasaj (12.10) al cărui sens este mult mai profund decât s-ar părea la prima vedere: „*Josua a născut pe Ioiachim; Ioiachim a născut pe Eliașib; Eliașib a născut pe Ioiada.*” Iosua este prima verigă a acestui lanț genealogic, în ebraică, Iosua este numele Mântuitorului, este echivalentul pentru Isus și înseamnă mântuire. Noi considerăm, de obicei, că Isus nu ne mântuiește decât de o pedeapsă convenită pentru păcatele noastre. Ne asemănăm, într-o anumită măsură, unei tinere catolice care se ruga în fața statuii Fecioarei Maria și-i zicea ■ 141 astfel: „*Jută-mă să păcătuiesc fără a procrea după cum tu ai procreat fără să păcătuiești!*” Nouă ne-ar plăcea să înfăptuim un păcat care, totuși, să nu ne ducă în iad, rezultat absolut inevitabil. Însă Domnul Isus ne mântuiește nu numai de pierzarea veșnică, de flăcările iadului, dar și de puterea păcatului, precum și de multe alte lucruri. El ne mântuiește de eroare, de posibilitatea de a comite erori. Fiul lui Dumnezeu a fost făcut pentru noi nu numai ne-prihănire și răscumpărare dar și înțelepciune.

El ne mântuiește de o viață lipsită de semnificație, de o viață fără scop și fără viziune. El ne mântuiește de meschinărie. Pentru Peer Gynt din Ibsen, EUL său însemna „o mulțime de dorințe, de pasiuni și de poftă”. Era suma capriciilor și a tuturor pretențiilor, pe scurt „a tot ceea ce-mi aparține numai mie însumi și servește manifestării propriului meu fel de a fi”. El se considera suficient lui însuși, uitând că provenea dintr-o persoană și că viața sa depindea de alții. Isuse, Jeshua, mântuiește-ne de acest EU minuscul! În vreme ce Peer Gynt își petrece viața cutreierând lumea, ca un bețiv, magician, prooroc mincinos și negustor de sclavi, adevăratul său EU trăia în credința, speranța și dragostea lui Solveig care-l aștepta cu credincioșie. Isus ne dăruiește EUL Lui pentru ca El să devină al nostru. Ce mare bucurie pentru El a fost și este faptul de a fi suferit pentru noi, de a Se fi făcut părtaș tuturor nedeșăvârșirilor noastre, tuturor defectelor noastre și incapacității noastre de a ne ridica mai presus de noi înșine! Da, pentru că, drept rezultat al 142 - suferințelor Sale, El ne poate mântui la cel mai înalt nivel, în sensul cel mai profund al cuvântului. Acest Jeshua (*mântuire*) zămislește în noi pe Ioiachim (Joiakim) care înseamnă „Dumnezeu ne înalță”. Noi devenim astfel apti pentru a fi ridicați pe culmi nesăbuite. Nu mai suntem zdrobiți de povara păcatelor noastre, căci am fost mântuiți de atașamentul față de lucrurile trecătoare. La rândul lui, Ioiachim naște pe Eliașib care semnifică: „Dumnezeu Se întorce spre noi.” Glorie lui Dumnezeu mai presus de înălțimea cerurilor! Nu este drept ca Dumnezeu să Se coboare mereu până la nivelul mizeriei noastre omenești. Planul Lui este să ne facă în stare să ne ridicăm și noi acolo unde se află tronul Lui pentru a vedea minunile împărăției Lui. Cristos a cinat cu noi și acum este rândul nostru să intrăm în părtășie cu El, să împărtășim gândurile Lui divine și să-I dăm concursul spre a-Și îndeplini misiunea Sa divină. Eliașib 1-a născut pe Ioiada, nume care vrea să spună: „a cunoaște pe Dumnezeu”. Înainte de a trece prin toate aceste stadii, noi am putut cunoaște multe lucruri despre Dumnezeu. Acum însă îl cunoaștem pe El însuși. Termenul grecesc pentru cunoaștere ca și echivalentul său în ebraică evocă ideea unirii intime între soț și soția sa. „Adam a cunoscut-o pe nevas-tă-sa Eva” (Gen. 4:1). A venit acum momentul căsătoriei mistice, al unirii spirituale, al nunții Mielului. Fecioarele înțelepte au pătruns cu Elin odaia de nuntă. O stare de dragoste face loc alteia, o etapă de creștere spirituală dă naștere alteia, tot așa un tată 143 zămislește un fiu. Aici se află sensul profund al acestui verset și al multora care i se aseamănă. Smulgeți măștile și faceți să iasă la iveală falsitatea care se deghizează în adevăr. Părăsiți pe toți conducătorii religioși care ignoră această veche cale pe care au mers sfinții din trecut, călăuze care nu caută să umble, la rândul lor, pe drumul acesta! Există multe magazine unde se vând „jurnali religioase”. Unii oameni pot îmbrăca veșminte sacerdotale pot disimula aceste minciuni în fumul de tămâie, le pot acompania cu muzica impresionantă a unor instrumente sofisticate și le pot împacheta în afirmații teologice vechi sau noi. Adevărul trebuie căutat în altă parte. El trece de la starea de mântuire deplină la starea

unde, înălțat pe culmile cerești Dumnezeu Se întoarce spre noi plin de dragoste și Se unește cu noi, printr-o relație personală și intimă, îmbrățișându-ne cu căldură și sărutându-ne cu foc. Lucrul acesta poate avea loc nu numai în cursul unei splendide ceremonii religioase ci și în interiorul unei modeste capele, precum și în interiorul unei colibe sau în întunericul și singurătatea unei celule de închisoare. Dar tocmai aceasta constituie esența religiei: să-L iubești pe Dumnezeu, fără nici o rezervă, și să nu te odihnești înainte de a fi devenit în mod desăvârșit una cu El pentru toată veșnicia. Cu cât este mai mare o suferință pe care o îndurăm, cu atât mai greu ni se pare că ne trece timpul. De aceea Dumnezeu este veșnic, în vreme ce noi suntem trecători. El are de suportat o durere atât de mare pe care noi nu putem nici măcar s-o înțelegem. 144 Suferința Lui face ca timpul Său să nu se sfârșească niciodată. În Talmud stă scris: *„JVoaptea se împarte în trei străji. La fiecare strajă, Cel Atotputernic, binecuvântat fie Numele Lui, Se așază și răcnește ca un leu, zicând: Vai, EuMi-am distrus casa!Mi-am ars Templul și i-am risipit pe copiii Mei printre națiuni... vai de tatăl care și-a lepădat copiii și vai de copiii care au fost izgoniți de la masa tatălui lor.”* Trebuie să facem să înceteze suferința inimii lui Dumnezeu, iar asta nu o putem realiza decât înălăturând cauza care a produs-o, și anume despărțirea noastră de El. Trebuie să plecăm de la Jeshua, trecând prin etapele intermediare până ajungem la Ioiada, experimentând o unire cu Dumnezeu tot așa de deplină ca aceea dintre un soț și soția lui care au devenit un singur trup. Atunci Dumnezeu, nemaitrebuind să sufere și simțind o bucurie desăvârșită, timpul se va scurge rapid pentru El tot așa cum trece pentru cei pe deplin fericiți. Timpul va trece alături de repede încât va dispărea complet, va înceta să mai existe. Și când trecerea aceasta de la mântuire la unirea cu Dumnezeu se va fi produs pentru toate creaturile, Dumnezeu va fi totul în toți. Toate creaturile Lui vor fi divinizate. Noi vom ședea cu El pe un tron ceresc (Ap. 3:21). Cuvintele lui Isus: *„Voi sunteți dumnezei”* (Ioan 10:34) se vor fi împlinit. Dumnezeu fiind totul în toți, nu va mai fi Dumnezeul nimănui. Noi vom fi pătruns în Dumnezeire. Distanța între închinător și Cel căruia I se închină el va fi dispărut, scopul creației va fi fost atins. Moștenitorii lui Dumnezeu își vor lua - Dacă zidurile ar putea vorbi 145 I lua în stăpânire moștenirea, vechiul mit al lui Brahma care adoarme își va fi găsit împlinirea. Noi încercăm numeroase remușcări pentru tot felul de păcate mici. În momentul când va avea loc criza decisivă a vieții noastre, cel mai mare regret pe care-l vom resimți nu va viza păcatele noastre ci faptul că pietatea și credința noastră nu au atins treapta finală: a trece prin mântuirea deplină, a recunoaște înălțarea și a-L vedea pe Domnul întorcându-Se către noi într-o unire indisolubilă cu El. St. Bonaventure zice că un slujitor al lui Dumnezeu trebuie să se cerceteze de șapte ori pe zi. Facem noi lucrul acesta? Oare ne cercetăm noi cu privire la punctul cel mai important, în materie de religie - unirea noastră mistică, spirituală cu Divinitatea? Aceasta este prefigurată în actul Frângerii pâinii unde noi ne unim cu Dumnezeirea în persoana lui Cristos. Noi suntem una cu

El. El devine carne din carnea noastră și sânge din sângele nostru. Înainte de a se prezenta în fața lui Ahașveroș, tinerele fecioare trebuiau să se curățească, timp de 6 luni, cu undelemn de mirt și alte 6 luni cu balsam și miresme femeiești specifice îngrijirii frumuseții lor (Est. 2:12). Și noi ar trebui să ne curățăm cu atât mai mult și să ne ungem cu ceea ce este cu mult mai bun înainte de a ne uni cu El în sfânta împărtășanie. Acolo, din nou Jeshua zămislește pe Eliașib care-l zămislește pe Ioiada. Și atunci deveniți un palat pentru Dumnezeu. Vi se pot aplica, pe bună dreptate, cuvintele rostite de David: *„lucrarea este însemnată, căci casa aceasta nu este pentru un om ci este pentru Domnul, Dumnezeu' (I Cr. 29:1).* David nu s-a apucat să construiască la voia în- tâmplării ci el a început prin a aduna o anumită cantitate de aur, argint și pietre scumpe. Construcția a cunoscut numeroase faze înainte ca slava lui Dumnezeu să vină și să locuiască în templul respectiv. Singurul dumneavoastră prieten adevărat este acela care, după ce v-a arătat calea aceasta, merge pe ea el însuși, alături de dumneavoastră și vă ajută în cursul călătoriei. Care dintre simțurile noastre ne-ar putea avertiza că o omidă este pe punctul de a deveni fluture sau că un ou urât va lăsa să apară pe lume un păun minunat? Cu ajutorul simțurilor noastre, noi percepem lucrurile de o manieră statică, adică așa cum sunt ele la un moment dat, și nu sub un aspect dinamic, ca un proces evolutiv. Astfel, păcătoșii care vi se confesează nu sunt numai ceea ce îi percep simțurile dumneavoastră. Un om rău poate fi izbăvit de tendințele sale criminale și un melancolic poate fi eliberat de grijile și neliniștea sa. Isus poate mântui pe orice om în sensul cel mai deplin al cuvântului, ridicându-l pe cea mai înaltă treaptă a perfecțiunii. Toate sufletele pot trece de la Iosua (Jeshua), prin Ioiachim și Eliașib, la Ioiada, pentru a se mișca și a trăi de acum încolo în sânul Dumnezeirii cu care sunt indisolubil unite. Când noi vedem astfel de persoane care s-au angajat pe un asemenea drum ne este din ce în ce mai ușor să învingem înclinațiile noastre spre senzualitate. Atunci Duhul Sfânt ne pune în mișcare și biruința ne este asigurată. Amin.

Iubită Adunare, Mă întreb dacă un bogat fermier creștin din Vest, unde mai pot exista asemenea oameni bogați, ar mai da astăzi de bună voie, pentru religia sa, marele număr de boi, miei, berbeci și însemnatele cantități de făină, untelemn și vin, fără a mai socoti zeciuielile obligatorii, pe care evreii le dădeau ca ofradă. Israelii aduceau daruri însemnate, cu largă inimă, deși ei erau oameni săraci. Palestina a putut fi un pământ binecuvântat, dar evreii acelor vremuri ignorau posibilitățile largi ale economiei rurale. Venitul lor nu putea fi comparat nici pe departe cu acela al unui fermier occidental din zilele noastre. Cu toate acestea, ei au dat de o asemenea manieră încât a venit un moment când Moise a trebuit să-i oblige să se mōdereze, zicându-le: „*Destul!*” Pentru israeliți, religia era ceea ce ea ar trebui să fie pentru orice creștin: pasiunea lor dominantă. Omul care are o pasiune reală, fie că aceasta este jocul, băutura, femeile, orgoliul sau drogurile, va da tot ce are pentru satisfacerea ei: bani, onoare, sănătate, interesele familiei. Așa stau lucrurile cu cei care se consacră artelor, științei sau politicii. Nansen, 148 pasionat de cunoașterea secretelor Polului Nord, a trăit timp de 3 ani printre urșii polari. Există oameni care vor accepta moartea pe eșafod pentru idealul lor revoluționar sau reacționar. Omul sacrifică totul de dragul unei pasiuni puternice. Și religia este o pasiune. Ea apelează la sublimarea tuturor poftelor rele și la utilizarea energiei și darurilor omenești pentru Dumnezeu și nu pentru lumea de acum. Când cineva este tânăr și are primăvara în sânge, el nu ține seama de sacrificiile pe care le cere pasiunea sa. Tot astfel evreii nu țineau socoteala exactă a zeciuielilor lor. În afară de ofrandele prescrise prin lege - și acestea nu erau deloc neglijabile - existau darurile spontane. Unele erau rezultatul unor juruințe formulate în împrejurări dificile, altele pur și simplu ca o expresie a unei dragoste debordante pentru Dumnezeu. Religia este starea de inimă a celor care, mai mult decât lumea întreagă, îl iubesc și-L onorează pe Dumnezeu. Omul nu poate decide, pe temeiul voinței sale, dacă va avea sau nu pasiune. Nimeni nu este bețiv sau fumător înrăit pentru că a luat hotărârea să devină astfel. Un om ajunge pasionat de ceva rău sau pătimăș numai după o lentă și îndelungată alunecare în păcat. Nu se știe din capul locului unde va ajunge o ființă care se dedică unei pasiuni oarecare. La fel stau lucrurile și în domeniul religios. Se poate începe printr-o simplă curiozitate legitimă și printr-o experiență pe care o facem asemenea celui care gustă, pentru prima dată, dintr-un narcotic. Dintr-o practică ocazională, poate rezulta o obișnuință pornind de la care se dezvoltă o pasiune irezistibilă. 149 Cei pentru care religia nu este o pasiune pentru Dumnezeu nu sunt, totuși, excluși religiei. Ei pot fi slujitorii celor ce cunosc pasiunea. Există mulți oameni care lucrează în braserii sau în industria tutunului, în cinematografie, în tipografiile care scot literatură pornografică sau care sunt traficanți de droguri și care, fără să se consacre ei înșiși pasiunilor corespunzătoare, îi ajută pe alții să-și satisfacă dorințele. Dacă nu-L iubești pe Dumnezeu cu pasiune, poți iubi cu pasiune această pasiune pentru Dumnezeu

pe care nu o experimentezi. Poți fi un slujitor al Miresei lui Cristos. Isus a zis: „Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic... nu-și va pierde răsplata.” (Mt. 10:42). Răsplata dumneavoastră va fi tocmai cunoașterea devoțiunii religioase pe care ați dorit-o atât de mult. Veți cunoaște, în sfârșit, pasiunea pentru Domnul. Dar această pasiune este superficială atâta vreme cât ea nu este o pasiune pentru altcineva. La începutul piesei „Romeo și Julieta”, Romeo o iubește la nebunie pe Rosalina. Dar este suficient ca el să vadă la un bal o altă tânără pentru ca pasiunea lui să-și schimbe obiectul. Din fericire, după puțin timp Romeo și Julieta mor, altfel el ar fi putut să-și mai schimbe obiectul dragostei sale. Dar ține de însăși natura pasiunii ca cineva să-și poată schimba obiectul mării sale iubiri. Pot fi văzuți mereu oameni care trec de la un ideal la altul. Isus a zis că un om nu poate să-și iubească, cu adevărat, aproapele decât dacă se iubește pe sine însuși. Cu cât EUL este mai zeificat, cu atât mai mult vei deveni capabil să-L iubești pe Dumnezeu. Cu cât cineva este mai asemănător cu Cristos, cu atât mai mult Cristos va deveni pasiunea sa, pentru că astfel Cristos va fi devenit realmente el însuși. Creștinii aproape au uitat învățătura ortodoxă potrivit căreia ei sunt transformați în chipul lui Dumnezeu chiar în timpul vieții lor pământești. Sf. Augustin relatează că a auzit vocea lui Cristos care-i zicea: „Jiu sunt hrana oamenilor adulți; să devii om și te vei hrăni din Mine; dar nu vei deveni eu parte din tine cum mâncarea se transformă în carne trupului tău ci tu vei deveni parte din Mine.” Thomas d'Aquino a zis că este în natura sacramentului Sfintei Euharistii să transforme omul în Dumnezeu și să-l facă pe om asemenea Lui. Căci dacă focul are puterea de a schimba toate lucrurile în el însuși și, după ce a distrus în ele tot ce este contrar naturii sale, de a opera strămutarea lor în propria sa formă și perfecțiune, cu cât mai mult focul mistuitor al Divinității va distruge toate necurățiile pe care le-ar găsi în sufletele noastre pentru a ne transforma după chipul și asemănarea Lui! Dumnezeu, Acela pentru care creștinii încearcă o pasiune atât de intensă nu este numai o ființă exterioară foarte îndepărtată. Pasiunea mea pentru EL este o pasiune pentru mine însumi, la cel mai înalt nivel posibil. „Sunteți dumnezei”, a zis Isus. Astfel, pasiunea mea pentru Dumnezeu este și o pasiune pentru ceea ce este divin în mine. Această descoperire în mine a unui giuvaer divin preface fiecare zi a vieții mele într-o zi de sărbătoare. Majoritatea oamenilor sunt mai generoși duminica decât în celelalte zile. 151 Aceasta este ziua când ei cheltuiesc cel mai mult pentru satisfacerea plăcerilor lor, De acum încolo, aflându-vă într-o nesfârșită sărbătoare, dumneavoastră veți cheltui pentru Dumnezeu energia, timpul, libertatea și viața dumneavoastră. Odată făcută această descoperire, vechea noastră natură dispăre. Ea moare de sărăcie, nemaivând vreodată ceva important în viața noastră. Morții nu mai pot fi trași la răspundere pentru datoriile lor. Mintea nu mai este zdrobită de aducerea aminte a vechilor păcate: acestea nu vă mai aparțin dumneavoastră, ci sunt puse pe seama altei ființe care a dispărut. Se poate vorbi despre aceste păcate tot așa

ca și cum am discuta despre o crimă comisă de un asasin acum 300 de ani. Nu mai ești tu autorul păcatelor de altădată, mintea îți este liberă și acum ai posibilitatea să judeci înainte de a acționa în vreun fel. Și astfel vei vedea mântuirea Domnului. Ne-a rămas de la greci legenda lui Prometeu care, după ce a furat focul zeilor pentru a-l da oamenilor, a făcut posibil progresul omenirii. Prometeu înseamnă „cel ce gândește în perspectivă”. Asemenea persoane sunt foarte rare. Majoritatea oamenilor sunt nu *Pro-metei* ci *Epi-metei*, adică „cei ce gândesc după”, nu înainte. Ei acționează sub forța unor impulsuri; sunt împinși de complexe psihologice, de teamă, de anxietate ș.a.m.d., toate acestea provenind din vechile păcate. După ce au reacționat, încep și ei să-și pună mintea la contribuție, iar atunci mintea lor se aseamănă unei cicălitoare mame vitrege care nu mai contenește să-i acuze. Dar descoperirea că divinul giuvaer, Cristosul, nădejdea slavei aflate în adâncul inimii dumnea-voastră este însăși esența personalității dumnea-voastră, vă eliberează de tristele experiențe pomenite mai sus. Pentru prima dată puteți începe acum să răspundeți poruncii divine de a sluji lui Dumnezeu cu toată mentalitatea dumneavoastră. Ați devenit un adevărat *Prometeu*. Toate faptele pe care le săvârșiți sunt de acum încolo acțiuni cugetate. Ele izbâdesc tot așa cum Dumnezeu reușește de fiecare dată. Da, El reușește chiar și atunci când s-ar părea că a eșuat, cum a fost cazul Goîgotei. O asemenea viață de izbândă și biruință merită a fi trăită. Ne vom sacrifica pentru ea cu bucurie și generozitate nu cum am fi făcut-o până atunci: de voie - de nevoie. Nu niște acțiuni extraordinare - cum ar fi, de exemplu, a merge ca misionar într-o țară străină - fac din noi niște creștini veritabili, ci sacrificiile zilnice și abundența darurilor noastre de bunăvoie. A fi creștini înseamnă a ne consacra, în modul cel mai natural, gândurile, timpul,, energia, esența ființei noastre cauzei lui Dumnezeu care nu este altceva decât însăși cauza noastră, deoarece noi am devenit părtași firii dumnezeiești. Iată ce este adevăratul creștinism. Dumnezeu S-a unit cu un trup omenesc și Și-a asumat o viață de om. Tot astfel, sunteți invitați și dumneavoastră să vă uniți cu Divinitatea. Viața lui Dumnezeu este adevărata dumneavoastră viață, o viață obișnuită, o viață de toate zilele. A fi un om nu a fost pentru Isus o acțiune excepțională. El a fost, de la o zi la alta: un prunc fără putere, un școlar sânguinos, un fiu ascultător, un dulgher conștiincios, un propovăduitor și un tămăduitor fidel, un martir, o 153 ființă cuprinsă de slăbiciune, disperare și, în sfârșit, unul care a coborât în infern. Zi de zi, El a cunoscut toate aspectele vieții omenești, inclusiv ispitele. În mod asemănător, copiii lui Dumnezeu sunt părtași la totalitatea aspectelor vieții divine. În cadrul ocupațiilor lor zilnice, acasă, la atelier, într-un laborator științific, confrunțați cu slăbiciunile inevitabile ale cărnii, ei se comportă așa cum ar face-o un dumnezeu, căci Dumnezeu este o pasiune de dragul căreia ei sacrifică totul. Da, Dumnezeu a devenit adevărata lor identitate. Închisorile sunt pline de oameni care sufăr din cauza unor pasiuni ca: jocurile de noroc, hoția sau sexualitatea. De ce nu am suferi și noi, creștinii, cu bucurie, pentru pasiunile noastre? AMIN.

18 RUGĂCIUNE PENTRU CEI MORȚI

Dragi frați și surori, A trecut o buna bucată de vreme de când nu am mai predicat pentru dumneavoastră. Am trecut prin momente deosebit de grele, pentru că gardienii noștri au fost mai agresivi ca oricând. Ei ne-au umplut pân-tecele cu apă și apoi au sărit pe corpurile noastre. Pe unii dintre noi ne-au spânzurat, legându-ne de degetele mari de la mâini și picioare. Ne-au legat cu brațele încrucișate între doi stâlpi și ne-au biciuit până ne-am pierdut cunoștința. De ce ne-au legat mâinile în felul acesta? Pentru că, având brațele în această poziție a binecuvântat Iacov pe nepoții săi. Dumnezeu devine, potrivit vocii Sale, tot mai puțin inteligibil. *„Domnulaa zis ca vrea să locuiască în întuneric!”* (1 împ. 8:12). Nu am nimic împotriva ca această dorință a Lui să fie împlinită. Îl las în pace și nu-L voi deranja cu pretențiile mele. Am ceva mai bun de făcut: mă voi pregăti pentru întâlnirea cu El. Dacă lucrurile continuă astfel, nu voi mai rămâne aici prea multă vreme. Voi muri în curând și ei vor îngropa cadavrul meu. Călugării trapiști se salută între ei cu aceste cuvinte: *„Memento mori”* adică: *„Adu-ți aminte că 155 trebuie să mori!”* Ca un exercițiu spiritual, eu obișnuiam cândva, înainte de a fi arestat, să spun serviciul funebru care era în uz în Biserica noastră, imaginându-mi că eu eram cel cărui i se aplica. În final, cântam *„Dies irae”* al lui Mozart, cântec compus în niște circumstanțe macabre. Legenda spune că, înainte de a-l scrie, a fost vizitat de un străin misterios care avea înfățișarea unui schelet. Catolicii îl cântă la înmormântări. *Ce timp de groază! Zi de scrum! Un ceas profetic bate-acum: Pământu-i foc, cenușă, fum... Cum tremuri tu, om păcătos, Când vezi venind, cu pas tăios, Judecătorul drept, Cristos!.. Pe tron Se-așază El curând Și fine-n palmă faptă, gând Dreptate tuturor făcând... împovărat de-un greu trecut, De chinuri ars, de groază mut, Pe cine voi lua ca scut?... Sunt un om fragil, nu brav strateg: Ce dezvinovățiri să-ncbeg? Pe cine-apărător s-aleg?... O, Doamne-n Fața Ta mă-nchin. S-Gnțește-mi viața pe deplin Când mor, în Raiul Tău să vin!..* 156 Eu am continuat practica aceasta în celula mea singuratică, deși mintea mea era adesea în plină confuzie și-mi era greu să-mi amintesc exact cuvintele respective. Există un element unic într-un serviciu funebru, îmi pot imagina că am devenit rege (Napoleon a început prin a fi caporal și a ajuns împărat), sau episcop (Sf. Ambrozie a fost ales ca episcop înainte de a fi fost botezat), sau milionar (numeroși săraci au ajuns bogați) sau un om liber. Asemenea eventualități sunt întru totul posibile și de aceea ni le putem imagina. Dar pentru sufletul omenesc nu este posibil să fie mort. Încerc să evoc moartea mea: mă văd cu ochii închiși, nemișcat și rece într-un sicriu. Dar faptul că mă văd într-o asemenea postură și că pot chiar să-mi țin propriul serviciu funebru arată că nu sunt cu adevărat mort. În cursul exercițiilor spirituale, trebuia să fiu serios, dar uneori izbucneam în râs. Eu nu sunt mort și nici nu voi fi vreodată. *„Oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată”*, a spus Isus (Ioan 11:26). Dar iată că eu nu mai sunt un om normal. Mă opresc deodată din râs și încep să plâng în hohote din cauză că cuvintele lui Isus aparțin misteriosului domeniu al adevărului de

neînțeles. Ele nu corespund realității. Fapt este că creștinii mor, văd moartea. Creștini fără număr au murit în timpul torturilor sau în alte condiții de-a lungul veacurilor. Probabil că și eu voi muri în curând. În clipele acestea, mulți oameni se roagă pentru mine. Sunt convins de lucrul acesta. Oare vor înceta 157 ei să se mai roage pentru mine tocmai în clipa când am cea mai mare trebuință de rugăciunile lor? În trecut, eu am luat parte la multe discuții menite să stabilească dacă creștinii trebuie să se roage pentru cei morți. În cursul dezbaterilor, oamenii zâmbeau, nici unul dintre ei nea vând prezent în minte momentul morții sale. Dar când moartea vă amenință, vedeți lucrurile în mod diferit. Oare de ce să fiu lăsat fără rugăciune imediat după moartea mea? Din pricină că rugăciunea pentru morți nu este prevăzută în Scriptură? Multe alte lucruri care nu figurează în Biblie sunt, totuși, excelente. Nu veți găsi acolo, de exemplu, nici o mențiune cu privire la rugăciunea familială. Și atunci ar putea spune că această practică este rea? Biblia nu vorbește de Biserici decât în orașe. Bisericile de la sate par să nu fie conforme cu Scriptura. Oare n-ar trebui ca acestea să existe? Sau este potrivit Scripturii să fii luteran, baptist, catolic sau ortodox? În definitiv, este lucru dovedit că rugăciunea pentru morți nu-i în armonie cu Sf. Scriptură? Eu îmi aduc aminte de o rugăciune din cartea lui Neemia la care am recurs adesea: „...*nupriviți ca puțin lucru toate suferințele prin care am trecut noi, împărații noștri... și tot poporul Tău, din vremea împăraților Asirieipână în ziua de azi*” (Nem. 9:32). Evreii nu aveau împărat pe vremea lui Neemia. El se roagă deci pentru împărați și pentru strămoșii evreilor morți de multă vreme. În orice caz, sentimentele mele nu ar fi altele chiar dacă ar exista niște versete care ar părea să contrazică această concepție. Adevărata interpretare a tuturor 158 versetelor biblice este dragostea. Dumnezeu nu este Dumnezeul celor morți ci al celor vii. El este Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov (Ex. 3:6). În ebraică și cu mai multă claritate în greacă este scris: „*JBu sunt Dumnezeul Avraam, Dumnezeul Isaac și Dumnezeul Iacov.*” El este identificat cu acești morți vii. A-i abandona pe ei înseamnă a-L părăsi pe Dumnezeu însuși. Eu nu știu ce se va întâmpla cu alții, dar când va fi să mor eu voi avea nevoie de rugăciunile dumnea-voastră. Eu sunt mântuit, cu siguranță, dar și copiii lui Dumnezeu vor veni înaintea scaunului de judecată. Ei vor trebui să răspundă nu numai pentru orice acțiune rea dar chiar pentru orice cuvânt nefolositor. Noi nu vom fi trimiși în iad din pricina acestor păcate, dar Dumnezeu aplică pedepse și copiilor Lui. Sf. Măria Magdalina a fost mântuită, dar ce pedeapsă a fost pentru ea să stea la piciorul crucii și să-L audă pe Isus strigând: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” (Mt. 27:46). În acel moment, Isus nu știa răspunsul la această întrebare, dar Magdalina îl cunoștea: El era părăsit de Dumnezeu din pricină că ea, Mana Magdalina, păcătuse. Și ea nu putea să facă nimic pentru a-I veni în ajutor. Isus avea de trecut prin întuneric și moarte din pricina vieții destrăbălate pe care o trăise Magdalina. Sf. Petru și-a văzut iertată lepădarea sa repetată de învățătorul său, dar el a trebuit să îndure o grea pedeapsă. Domnul l-a întrebat

de 3 ori: „*Mă iubești tu ?*” (Ioan 21:17). Petru nu a fost crezut după primul său răspuns. Ce pedeapsă mai cumplită ca aceasta pentru o inimă iubitoare! 159 Eu am păcătuit mult chiar după ce am devenit creștin și chiar pastor! Și am nevoie de rugăciunile dumneavoastră. Am nevoie de rugăciunile sfinților glorificați. Oare judecata nu ar fi deloc influențată dacă eu ar trebui să compar înaintea Domnului înconjurat de rugăciunile miilor de copii ai lui Dumnezeu care s-ar declara solidari cu mine și ar implora milă pentru slăbiciunile mele? Indiferent ce gândiți despre rugăciunea pentru cei morți, rugați-vă pentru mine! Așa cum Neemia s-a rugat pentru regii iudei și pentru strămoșii săi morți de multă vreme, rugați-vă și dumneavoastră astfel: „*Doamne, nu privi ca puțin lucru toate nenorocirile prin care a trecut Richard! Este adevărat că Richard a păcătuit mult, dar el a cunoscut și o viață plină de suferințe și nenorociri. El a suferit mult. O, am dori ca suferințele sale să fie considerate cu dreptate și nenorocirile sale să fie cântărite împreună cu ele în cumpăna dreptății Tale, căci «ar fi mai grele decât nisipul mării» (Iov 6:2-3). «Nelegiuirea lui este ispășită și el a primit din mâna Domnului o îndoită pedeapsă pentru toate crimele sale» (Îs. 40:2). Păcatul lui să fie mic înaintea ochilor Tăi și mari să socotești nenorocirile lui! Pentru dragostea lui Isus, iartă-l, Doamne!*”

Dumnezeu este suveran și numai de El depinde de a vedea un lucru ca fiind însemnat sau mai puțin important. Sf. Pavel a fost convins că necazurile lui cumplite (închisoare, bătăi, împrôșcări cu pietre) îi pregăteau o „*greutate veșnică de slavă*” (II Cor. 4:17). Dacă noi putem considera suferințele noastre pentru Dumnezeu ca o slavă nu poate El, în mod reciproc, să considere ca o slavă păcatele celor care au suferit? 160 Când eu sunt copleșit de grijuri, încep să fluier foarte liniștit. Oare de ce Dumnezeu ar trebui să gândească amănunțit la păcatele mele? O simplă întoarcere a capului și El nu le mai vede. Atunci o rugăciune din partea dumneavoastră I-ar putea distra atenția de la păcatele mele și L-ați putea face să-și întoarcă Fața spre dumneavoastră. În chipul acesta, păcatele mele nu ar mai fi observate. Încercați să trăiți, măcar o dată, cu anticipație, propriul dumneavoastră serviciu funebru, chiar dacă nu-l puteți recita în niște condiții amenințătoare, amenințări ale celor în care ne aflăm noi acum. Și după aceea nu veți mai putea filozofa cu privire la rugăciunea pentru cei morți. „*Sărmanulom*”, veți gândi dumneavoastră, „*el a murit. Poarte că chiar acum se prezintă înaintea scaunului de judecată. Să facem o încercare disperată pentru a-i veni în ajutor. S-ar putea să fie în zadar, dar rugăciunea noastră nu poate, în nici un caz, să-i aducă vreun prejudiciu.*” Frați și surori, moartea este gata să mă înhațe. Rugați-vă pentru mine! Pastorul Blumhardt, un luteran german, afirmă că a văzut sufletele morților în Biserică implorând rugăciunea și solidaritatea celor vii. Poate că eu nu mai sunt un om normal, dar am aceeași idee. Eu văd, în celula mea singuratică, niște morți care-mi cer să mă rog pentru ei. Luther dezaproba rugăciunile publice pentru cei morți numai din pricina abuzurilor pe care le antrenau ele și a falselor nădejdi pe care ar fi putut să le inspire, dar el nu s-a ridicat contra rugăciunii pentru defuncți făcută

în particular. Rugați-vă pentru mine! Aduceți-vă aminte de cuvintele lui Boaz:
„Numele mortului să nu fie șters dintre frații lui” (Rut 4:10). Amin.

*Preaiubiți frați și surori, Biblia vorbește despre nebunia lui Dumnezeu" (I Cor. 1:25). Sensul cuvântului grecesc original se apropie mai degrabă de „stupiditate”. Acesta nebunie a lui Dumnezeu mă atrage mai mult decât înțelepciunea Lui. Și aș dori să pun o întrebare care ar putea părea foarte nelegiuită: Dumnezeu a fost în- totdeauna nebun în felul acesta, sau a devenit astfel din pricină că a îndurat prea multe suferințe? Nebunia Lui este vindecabilă? „)ar - veți spune dumnea- voastră - acestea sunt niște întrebări nechibzuite.” Sunt perfect de acord cu dumneavoastră. Este im- posibil să mă înșel: încetul cu încetul eu devin nebun. Altfel cum se explică faptul că pun asemenea întrebări care sunt curată nebunie? Ei bine, dacă și așa sunt nebun și știu lucrul acesta, de ce nu rămân liniștit în loc să mai pun astfel de întrebări? Pentru că și Dumnezeu, deși își cunoaște nebunia Sa, continuă să ne pună întrebări și să ne ofere revelații. Eu vreau să cunosc, totuși, nebunia Lui deoarece nebunia a devenit partea mea de moștenire. Printre bolnavii mintali se află un procentaj ridicat de evrei. Ca pastoral unei Biserici iudeo-creștine, eu am avut 162 de-a face cu mulți asemenea bolnavi cu mintea. Soția mea a îngrijit de persoane schizofrenice. Am citit și cărți în legătură cu maladia respectivă și nu ignor ceea ce se petrece la nivelul intelectului meu. Schizofrenicii se retrag din sfera realului, in- teriorizându-se, și singurele lor preocupări au ca obiect niște viziuni lăuntrice fantastice. Ei bine, toți întemnițații, închiși în singurătatea celulelor în- chisorilor, constată apariția acestor caracteristici în ființa lor. Noi pierdem contactul cu lumea încon- jurătoare. Noi trăim la nivelul imaginației noastre care este total diferită de imaginația oamenilor care duc o viață normală. Dar ce se întâmplă cu Dumnezeu? Este El AGHIOS, cuvânt grecesc pe care noi îl traducem prin SFÂNT, dar care literal înseamnă „*jiu din pământ*” (ghea)? Este un mod de a spune că Dumnezeu nu are contact cu realitățile acestui pământ. În ce privește gândurile Sale, El însuși spune că acestea nu sunt gândurile noastre. Iată deci că chiar devenind nebun, eu mă apropii de chipul Lui. Cât de adevărat este că un creștin poate observa că se află pe punctul de a- și pierde mintea! Reacțiile mele au devenit atenuate, tocite. Gardienii vociferează. Mi se întâmplă uneori, nu prea des, să aud strigătele deținuților care bat cu pumnii în ușile celulelor. Fără să mă sinchisesc, eu continui să rămân captivat de propriile mele gânduri. A trecut vremea când eu reacționam la aceste lucruri bătând în ușă sau chiar izbucnind în hohote de plâns. De la înălțimea cerurilor, Dumnezeu vede cum sunt torturați copiii Săi. El le aude strigătele și nu reac- ționează în nici un fel. Ce atitudine incoerentă din 163 partea unui Dumnezeu, așa cum și-L închipuie oamenii, dacă ei nu cred în revelația făcută de El însuși cu privire la nebunia Sa! Măinile mele tremură tot timpul și eu nu văd de ce. Presupun că aceasta este o imagine a mâinilor lui Dumnezeu care tremură atunci când El ar trebui să pedepsească lumea, căci El îl iubește pe păcătos și nu suportă să-l vadă distrus. Urmărit, în permanență, de informatori, nu-i de mirare că am dezvoltat un complex de persecuție. Mi-i*

teamă să mă ating de mâncarea care mi se pune înaintea, considerând că aceasta ar putea conține narcotice sau otravă. Isus a zis, de o manieră ne-așteptată, iudeilor care crezuseră în El: „*voi căutați să Mă omorâți*” (Ioan 8:37). Aceasta seamănă cu o manie a persecuției. Dar, lucru serios, acești iudei care crezuseră în El și pe care, aparent, El îi acuza pe nedrept că alimentează în inima lor intenții ucigașe, au luat într-adevăr pietre ca să arunce în El. Iată deci că, în aceeași inimă, pot coexista credința în Isus și dorința de a ucide. Și nebunia lui Dumnezeu care dă în vileag această ultimă dorință la cei care crezuseră, poate fi mai înțeleaptă decât înțelepciunea oamenilor. Poate că propria mea manie a persecuției este și ea bine fondată și procedez corect când manifest neîncredere față de oameni. Excesul de persecuții și imaginația mea bolnavă, care mă face să exagerez pericolul real, provoacă în ființa mea o anumită reacție. De ce ar trebui să fiu persecutat, încarcerat, torturat dacă nu sunt o persoană cât de cât importantă? Iată că văd acum născându-se în mine iluzii de grandoare. Aud voci care mă în-164 dreptătesc să am asemenea iluzii. În ce măsură era convins Isus că era Mesia, știind că în trecut și alții, nu puțini la număr, s-au crezut, pe nedrept, a fi așa ceva! Dacă El nu era Mesia, de ce a încercat Irod să-L ucidă pe când nu era decât un Prunc în brațele mamei Sale? Cum se justifica această furibundă manie contra Lui atunci când vorbea și chiar atunci când tămăduia bolnavii? Eu însumi cred cu tărie în propriile mele iluzii de grandoare. Sf. Augustin a zis: „*MM suntem Cristosul*.” Aș putea eu să fiu mai mult cu atâta? Este, fără îndoială, un gest de amabilitate din partea mea că mi-am închipuit uneori că nu sunt decât un neînsemnat conducător pământesc sau un papă. O, nu! Eu nu am niște simple iluzii de grandoare, ci eu sunt cu adevărat mare. Eu pot muri astăzi în această celulă de închisoare și să văd, pe neașteptate, lucrurile minunate ale lui Dumnezeu strălucind asupra mea. Una dintre aceste minunății va fi legătura Sa de rudenie cu mine. chiar atunci când eu am ajuns nebun. Gardienii mă batjocoresc și râd de mine. Ei mă socotesc drept „*Hamlet în mizerie*”. Ei bine, Hamlet era un prinț, chiar dacă ajunsese nebun. *Zi de Ti* oamenii participă la tragedia și la nebunia lui și învață astfel să fie mai buni. Cine-și mai aduce aminte de numele unui singur gardian din acea vreme? Nu face nimic dacă ajung nebun și puțin contează pentru Dumnezeu a-și vedea nebunia Sa proclamată. Nici un tratat de teologie sistematică nu o citează printre attributele Lui. Este ceva contrar rațiunii să crezi într-un Dumnezeu nebun, dar un simplu pasaj 165 prețuiește mai mult decât o mie de rațiuni. Iată textul acesta: „nebunia lui Dumnezeu.” Eu însumi devin nebun aici. Trebuie să fii cel puțin nebun pentru a crede într-un Dumnezeu nebun, dar aceasta este tocmai proba definitivă a credinței. O femeie canaaneancă apelase la Isus pentru a-i vindeca fiica bolnavă. El a refuzat-o, motivând că nu fusese trimis decât la oile pierdute. Cum ea insista, El o pune în rândul câinilor, zicând: „*Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la câței*” (Mt. 15:26). Când am citit, pentru prima dată, acest text, am fost pur și simplu revoltat. Un vindecător care practică discriminarea rasială între niște bolnavi nu este vrednic de titlul de

vindecător. Nu numai că nu este un gest divin, dar nici măcar unul uman. Este o rușine să consideri pe cineva câine doar pentru faptul că aparține altei națiuni decât aceea din care provii. Mi-au trebuit ani spre a înțelege că Isus nu întrebuinta cuvântul câine ca o insultă. Lucrurile apar sub acest aspect numai din perspectiva noastră. Orientalii nu aveau față de animale aceeași atitudine pe care o au occidentalii. La noi, cineva s-ar simți foarte penibil dacă tatăl său l-ar numi măgar. Dar Iacov, laudând pe fiul său Isahar, l-a calificat drept un „măgar osos”, adică viguros. Și Isus aduce un mare elogiu acestei femei, numind-o așa cum a numit-o. Domnul Isus a constatat cu durere că israeliții erau niște oi pierdute, în timp ce femeia aceasta era fidelă ca un câine. El era gata să facă niște minuni pentru cei ce erau pierduți. Dar un câine credincios, un suflet atât de atașat de El cum era canaanecă 166 aceasta, o persoană care străpunsese bariera rasială și făcuse apel la El, care era evreu, nu ar fi trebuit să ceară o minune (chiar și astăzi brahmanii din India ar prefera să-și vadă murind fiul decât să facă apel la un medic din casta celor numiți paria). Femeia aceasta ar fi trebuit să suporte liniștită tragedia existenței. Minunile sunt pâine pentru copii și nu-i bine să fie luate de la ei pentru a le da celor care au deja credință și care ar trebui să creadă fără să vadă minuni. Cuvântul „câine” este un compliment pe buzele lui Isus. Dar femeia continuă să insiste pentru a obține tămăduirea fiicei sale, și Domnul știind că unele cruci sunt prea grele chiar pentru cei credincioși, vindecă fetița bolnavă. A fi ca un câine înseamnă a fi credincios. Un câine nu se ocupă de caracterul stăpânului său. Acesta poate fi un geniu sau un idiot, un om înțelept sau unul nebun, un hoț sau un sfânt, își poate trata câinele cu bunătate sau cu brutalitate: câinele va continua să-i păzească stăpânului său casa, să se năpustească asupra oricărei persoane care l-ar agresa pe acesta și nu va înceta niciodată să fie un tovarăș credincios. Să admitem că copiii lui Israel ar avea rețineri pentru a crede într-un Dumnezeu care-și recunoaște propria Sa nebunie. Câinii îl iubesc pe Dumnezeu foarte simplu, orice ar fi El și orice ar face. Acest comportament al câinilor nu este rezonabil în ochii oamenilor. Aceștia din urmă spun că creștinii sunt nebuni, și au dreptate. Noi am ajuns nebuni și ne cufundăm tot mai adânc în nebunie, știind că Dumnezeu a ales ceea ce este nebun în ochii lumii. Deși suntem nebuni și înaintăm vizibil în nebunie, 167 nu disperăm nicidecum. Aceasta constituie pentru noi încă un semn sigur că am fost aleși de Dumnezeu pentru mântuire. Dumnezeu a suferit teribil din pricina răzvrătirii copiilor Lui. Și asta L-a condus la soluția nebunească de a-și sacrifica preaiubitul Său Fiu pentru niște păcătoși netrebnici. El a făcut lucrul acesta din dragoste pentru noi, dar această dragoste este soră cu nebunia. O astfel de nebunie însă este vindecabilă. Ea va fi tămăduită atunci când zidul de despărțire ridicat de păcat va fi dispărut și când El va fi totul în toți, și când în creația Lui va fi iarăși pace, și când împărăția Lui se va întinde de la un capăt la celălalt al Universului. Până atunci eu voi accepta bucuros această nebunie care pune tot mai mult stăpânire pe ființa mea. S-ar putea să fiu nebun, dar sunt al Lui. Amin. 2

20 EI NU AU MAI VĂZUT PE NIMENI DECÂT PE ISUS SINGUR

Dragi frați și surori, „Ei au ridicat ochii, și n-au mai văzut pe nimeni, decât pe Isus singur.” (Mt.17:8). Lucrurile pot fi considerate pe diferite planuri. Să presupunem că eu privesc spre o oglindă bună. Ce se întâmplă? Mă văd exact așa cum sunt. Dar dacă eu mă uit într-o oglindă care mărește, îmi voi vedea chipul deformat. Schimbând oglinzile și folosind pe acelea care măresc din ce în ce mai mult, voi ajunge momentul când să privesc ceva care seamănă cu o enormă lentilă. De atunci înainte, eu nu mai văd chipul meu ci doar moleculele care alcătuiesc fața mea. De data aceasta, mă văd din nou nedeformat, dar pe un alt plan, planul molecular. Aș putea urmări această operațiune până la a vedea moleculele compuse din atomi, apoi atomii compuși din particule elementare. Or, în sens contrar, eu pot privi un om care stă în picioare în mijlocul unei mulțimi în timp ce mă înalț cu avionul. Mulțimea respectivă va deveni din ce în ce mai mică până acolo că, la un moment dat, sutele de persoane se vor reduce la un singur punct. Toți oamenii aceia au devenit o simplă unitate. 12 - Dacă zidurile ar putea vorbi 169 Pe plan pământesc, pe muntele Tabor se găseau 6 bărbați: Isus, Moise, Ilie și cei trei ucenici. Ei puteau fi priviți ca niște persoane distincte. Dar dacă se privește de sus, din planul spiritualității, se văd toți acei indivizi unificați în Cristos. Așa au văzut apostolii pe Isus singur, nu pe puternicii profeți, nici pe însoțitorii lor, nici pe ei înșiși ci numai pe Isus, Acela în care trăim cu toții. Ovulul Fecioarei Măria din care S-a născut Isus fusese mai întâi materie anorganică. Apoi, aceasta s-a sintetizat în materie organică. La anunțul arhanghelului Gabriel, a fost fecundat de sămânța cerească. „Lucrul sfânt” (Le. 1:35, după original) a luat viață. Isus a început prin a nu fi decât un singur lucru. Embrionul respectiv s-a dezvoltat ca oricare alt embrion, trecând prin diferitele faze ale vieții animale, până în momentul când a luat chip omenesc. Dar el era încarnarea preexistentului Fiu al lui Dumnezeu. Astfel că în El puteau fi văzute ca fiind unite toate lucrurile: materia anorganică, forma organică, lumea animală, lumea omenească și Divinitatea. El era Marele Preot și, totodată, jerfa adusă de preot. El era Mielul lui Dumnezeu și Leul din seminția lui Iuda. El era Sfântul sfinților și a fost făcut păcat. îngerii se suiau și se coborau peste El, dar El purta numele feminin de Ieșua (Jeshuah). Era un om al durerii, și totuși participase bucuros la ospete de nuntă cu un profund caracter terestru, oferite de vameși și păcătoși altor vameși și altor păcătoși. El era un evreu al cărui inimă era deschisă către indivizi aparținând națiunilor și care avea mai multă stimă pentru un samaritean milostiv decât pentru un preot neglijent aparținând propriului Său neam. 170 Peer Gynt al lui Ibsen, trezindu-se dintr-o întregă viață de slăbiciuni și înfrângeri, a realizat că el nu fusese niciodată el însuși decât în inima și în ^vi^{sun}»^e acestei Solveig care-l iubise și-l așteptase [^]m^{sir}- Noi trăim în sfera iluziilor dacă trăim viat^a EU-lui nostru meschin. Cum să izolăm EUL? Trupul dumneavoastră este constituit și în permanența reînnoit prin intermediul unor vegetale, al unor anii¹¹⁴6 ^Ș¹ al unor creaturi, altele decât EUL

dumneavoastră. Gândiți într-o limbă formată de alții cu mult timp înainte de nașterea dumneavoastră și potrivt unor legi de logică stabilite de Aristotel. Mentea ne este plină cu ceea ce am învățat, în timpul școlii, de la alții, cu ceea ce am acumulat din ziare, cărți, predici, convorbiri particulare etc. Până la ce punct sunt oare gândurile noastre originale? Tu te-ai putut naște ca un original, dar acum ești o copie, un reprezentant al unei clase sociale. Gândurile tale reflectă ceea ce gândește națiunea căreia îi aparții, clasa socială din care provii, neamul, sexul, religia ta etc, C&C^{omni} sau gânduri sunt ale tale însuși? Trăiești v*^a Te~ cătoare a unui om aparținând unei anumite categorii sociale și psihologice într-un timp dat. Adevăratul nostru EU, identitatea noastră reală, ne așteaptă în gândurile și aspirațiile pe care Isus, cel mai bun Prieten al nostru, le are cu privire la noi. El^{este} Acela în care noi, cei atât de împărțiți, ca efect al atâtor tendințe contradictorii, devenim una. Un creștin nu vede decât Unicitatea. Pe [^] papiTM apocrif, descoperit la Oxyrrhynchus, Isus este citat a fi rostit următoarele cuvinte: „*Sfărâmă piatra și vei găsi în miezul ei. Taie lemnul și vei observa ca 171 Eu sunt acolo.*” Din partea Lui își primește natura marea ei frumusețe. El este scopul suprem al omenirii, împăratul pe care-L cântă corurile îngerești, Preaiubitul Tatălui ceresc. În El, Dumnezeu Creatorul și creatura Lui devin una. Se povestește că, la un moment dat, japonezii doreau să găsească o piață de desfacere pentru oțelul lor care era de calitate inferioară celui obținut de suedezi. Și ei au dat orașului unde era concentrată industria oțelului japonez numele „Suedia”, astfel că puteau indica, fără mustrări de conștiință, pe toate produsele lor „made in Suedia”. Falsul nostru EU tinde să facă același lucru: el își dă un nume nou, devine un EU religios, un EU spiritual, un EU fidel lui Isus Cristos, în loc să se lepede de sine, să renunțe total la sine însuși și să nu mai vadă decât pe „Isus singur”. Da, Isus în mine însumi, Isus în aproapele meu, Isus acționând în torționarul care mă bate, Isus în Moise și în Ilie, Isus în cei ce vor mai veni, Isus în natură, Isus în toate lucrurile! în timpul războiului, soția mea era plecată într-o altă țară unde avea de dus la îndeplinire o misiune foarte primejdioasă. Nu era nici o posibilitate de comunicație între noi doi. Tot timpul cât ea a lipsit de acasă, eu nu am putut citi nimic. Vedeam chipul ei în coloanele ziarelor sau pe paginile cărților. Când umblam, mă pomeneam rostindu-i numele. Când o ramură de copac, clătinată de vânt, a lovit în fereastra mea în timpul nopții, am avut impresia că venise soția mea și mișca poarta casei noastre. Chipul ei persista pe retina ochilor mei. Este ceva care li se întâmplă și creștinilor, ei văd la păcătoși ca și la sfinți numai ceea ce vine din partea lui Isus. Asemenea lui Abbot Zosima în „*frații Karamazov*”, ei se vor înclina înaintea criminalilor care a devenit asemănător lui Cristos ca urmare a pedepselor și chinurilor pe care și le-a asigurat el însuși prin răutatea sa. Nu există nici un loc pe pământ unde să nu fi fost pre-sărate „scânteii” din ființa lui Isus Cristos. Prospero al lui Shakespeare îi zice lui Miranda că retrăgându-se din lume, el a trezit natura răutăcioasă a fratelui său: „*ffeglijând orice goană după cele lumești... am stârnit în ipocritul de frate-meu o natură răutăcioasă,*

și încrederea mea va naște în ființa sa o mare viclenie." Noi îi criticăm pe episcopii noștri, pe preoții și pe pastorii noștri, fără să ne întrebăm dacă nu cumva tocmai timiditatea și încrederea pe care le-am acordat-o au dat naștere lipsei lor de sinceritate. Am spus mai înainte că există un fel de a privi lucrurile care permite, deși sunt prezente 6 persoane, să fie văzut numai Isus singur. De ce le-ați permis preoților și pastorilor să vă dea mai puțin decât lucrul acesta? De ce l-ați acceptat ca ghid spiritual pe cineva care nu-L vede pe Cel ce este singurul Unic, pe cineva care nu-i în stare să vă dirijeze privirile în așa fel încât să nu mai puteți vedea pe altul în afară de Acel singurul Unic? Când ajungeți să nu mai vedeți în fiecare persoană decât pe singurul Unic, „*adevărata Lumină care luminează pe orice om*” (Ioan 1:9), nu mai disprețuiți nici un om. 173 Cărturarii evrei de odinioară tratau cu dispreț poporul de rând. Talmudul relatează că rabinul Eleazar ar fi spus următoarele: „*Jiste îngăduit să ucizi un om de rând, chiar în Ziua ispășirii care cade într-un sabbat*”. Rabinul Saṭnuel Ben Nahmani a declarat: „*Jiste corect să zdrobești un om de rând cum ai face-o cu o vietate oarecare.*” Isus Cristos a luat din acești oameni de rând păcătoși, prostituate, vameși, făcând din ei sfinți și eroi învățându-i marea taină a unității. Dumnezeu este UNUL. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez, Unul singur care trebuie văzut, Unul singur care trebuie admirat. Nemaiprivind la mulțimea de șerpi care se târau împrejurul lor și îndreptându-și ochii numai spre șarpele de aramă au putut fi vindecați israeliții mușcați de șerpii înfocați (Num. 21:9). Atâta vreme cât veți vedea o mulțime de oameni și de lucruri, veți fi mereu înspăimântați și tulburați din pricina marelui lor număr. Dar Măria și-a ales partea cea bună când s-a așezat la picioarele Celui Unic, Acel Unic în care trăiau cei 12 apostoli, Unicul care era adevăratul EU al celor 12 apostoli (Le. 10:42). Ea nu a privit decât spre El și nu L-a mai ascultat decât pe El singur. Aceasta este partea cea bună care nu-i poate fi răpită nici unuia dintre noi. În uriașa mulțime de lucruri noi și de oameni noi care apar și dispar în fiecare clipă, Unul singur rămâne: Cel Unic, care este veșnic. Uniți cu Cel ce este Unicul, dumneavoastră înșivă puteți fi veșnici. Nici măcar o singură clipă fără singurul Unic! El este viața noastră! El nu va trăi nici o clipă fără noi înșine. Noi purtăm Numele Lui, astfel 174 că mulți oameni cred că suntem creștini. Să nu-i dezamăgim niciodată pe cei ce și-au manifestat încrederea față de noi, ci să fim ceea ce vrea să spună acest cuvânt - creștin - adică un Cristos în miniatură, particulele vii din singurul mare Trup duhovnicesc al cărui Cap este Isus Cristos și ale cărui mădulare suntem noi înșine. În tot timpul acela când eu am fost înconjurat de mulțimi am fost prea slab pentru a atinge această stare. El însă mi-a acordat privilegiul să fiu surghiunit în singurătatea unei închisori. Cel puțin acolo am putut învăța un lucru pe care toți creștinii trebuie să-l învețe chiar și atunci când sunt înconjurați de mulțimi de oameni: să nu mai vadă pe nimeni, DECÂT PE ISUS SINGUR. Amin.

21 EPILOG

Catolicii au o cântare: „*O, felix culpa*” - „*O, preafericită greșeală care ne-a dat un Mântuitor.*” Unii cred că eu sunt un anticomunist în sensul vulgar politic al acestui termen. Însă, dimpotrivă, eu sunt înclinat să cânt: „*O, binecuvântați comuniști, care ne-ați dat ceasuri de intimitate delicioasă cu Mirele nostru ceresc, o privire de ansamblu a realităților cerești de dimensiuni necunoscute nouă până atunci și de victorii ale credinței, nu numai în condiții exterioare dificile, dar chiar și de-a lungul unor vijelii lăuntrice.*” Mii și mii de oameni se află astăzi în închisori, din cauza lui Cristos, în țările comuniste. Problema care se pune nu este doar a te afla fizic în închisoare, dar este vorba și de rușine. În Vechiul Testament, Iosif, din pricină că a derit să-și păstreze curăția, a trebuit să suporte umilința de a se vedea întemnițat sub acuzația nedreaptă de adulter. În lagărul comunist, creștinii sunt acuzați de furt, de trădare, de spionaj, de trafic de valută și chiar de crime săvârșite din rațiuni rituale. Rugămintea mea este însă aceasta: „*JVă compătimiți pe creștini?*” Nu vă înduioșați și nu o plângeți pe mireasa care a venit la ospățul nunții 176 sprijinită de brațul Mirelui ei. Mirele îndrăgea crucea; mireasa împărtășea cu mirele bucuria crucii. Sufărințele se amestecă pentru cei doi miri iubitori de cruce. Dar nu sunt motive să plângeți pentru ea. Când am fost întrebat cu ce scop am descris atrocitățile comunismului, am căutat în interiorul meu motivul real care m-a determinat să fac lucrul acesta. Ei bine, trebuie să-o știți: îndeosebi pentru a stârni mila dumneavoastră față de comuniști care-și împovărează sărmanele lor conștiințe cu sângele atâtor victime. Dorința mea este să provoc rugăciunile dumneavoastră pentru ei și să chem Bisericele să întreprindă acțiuni menite să pună în funcțiune o rețea de distribuire, printre comuniști, a Evangheliei care dă viața. Bineînțeles că am în vedere și celălalt aspect al problemei și anume: creștinii de pretutindeni trebuie să se roage pentru Biserica tăcerii prigonită și să-i vină în ajutor. Cele peste un milion de scrisori pline de entuziasm în această privință și crearea unor misiuni pentru lumea comunistă în peste cincizeci de țări, pe parcursul a numai 6 ani, sunt o mărturie elocventă că membri de rând ai denominațiilor creștine sunt alături de noi. Există și conducători creștini care ne susțin, dar numărul acestora este însă destul de mic. Oare de ce se manifestă o atitudine ostilă sau cel puțin o anumită apatie din partea unora? Consider, în primul rând, că cei ce adoptă o asemenea poziție sunt teologii. Teologia este punerea la o parte a lui THEOS, Dumnezeu însuși (care Se interesează mai puțin de doctrine și dorește mai mult dragostea inimilor noastre), pentru a diseca *logosul*, adică cele câteva 177 sute de milioane de cuvinte care au fost scrise cu privire la singurul cuvânt al Dumnezeului cel viu: „*Uniți-vă în Mine prin dragoste și uitați cuvintele în realitatea îmbrățișării Mele.*” THEOS, Dumnezeu vă face să iubiți, în timp ce teologia a dat naștere luptelor fratricide, urii și chiar vărsărilor de sânge, în al doilea rând, din pricină că oamenii aceștia poartă răspunderea vastelor organizații ecleziastice care nu pot subzista ca atare

decât ajustându-se regimurilor politice succesive. A fost o vreme când fotografia lui Hitler se afla pe altarele unora dintre bisericile evanghelice germane și când unii pastori catolici și protestanți germani purtau uniforma cu zvastică pentru a nu fi aruncați în închisori sau a fi omorâți, în țările comuniste, numeroși teologi au trebuit să-l aplaude pe Stalin și să laude regimul sovietic. Este o mare diferență între ceea ce un pastor baptist american predică în Sud și ceea ce spune el în Nord, în Statele Unite, atunci când este vorba de probleme rasiale. Am auzit cu urechile mele un pastor foarte cunoscut spunând două lucruri diferite, în funcție de atitudinea auditoriului său, care era, într-un stat, în favoarea segregăției rasiale, și opus în altul. Fără astfel de adaptări, marile organizații religioase nu și-ar putea menține existența, lucru care se înțelege de la sine. Dar problema care se pune acum este aceasta: de ce ar trebui oare să existe niște mari organizații religioase? Sf. Atanasie posedă adevărul cu privire la doctrina Sfintei Treimi. Un sinod ecumenic l-a dezavuat și el a fost expulzat din Biserică sub acuzația, în întregime inventată, de a fi asasinat un episcop și a fi violat o fecioară. I s-a adus la cunoștință că lumea întreagă se afla împotriva lui, la care el a răspuns că el însuși era împotriva lumii întregi. Nu- mai oamenii de acest calibru au fost canonizați; numai astfel de persoane au fost considerate eroi ai creștinismului. Din fericire, Biserica tăcerii nu dispune de mari structuri care trebuie să fie păstrate. Când cineva este singur-singurel într-o celulă nu-și mai face griji cu privire la construirea de edificii, probleme financiare sau alegerea de comitete. Acolo, contează numai adevărul și toată lupta are ca scop descoperirea lui. Se spune că un mikado (împărat al Japoniei, N. tr.) își anunțase intenția de a merge să vadă o faimoasă grădină cu orhidee. La data fixată, gazda sa îl aștepta la poartă și cu un gest de profundă reverență i-a zis: „*l-ar face plăcere Majestății Sale să meargă mai întâi în grădină? Ceaiul se va servi după aceea.*” Ei au intrat în grădină, dar pământul fusese arat și nivelat. Nu se vedea nicăieri nici o floare, împăratul nu a zis nici un cuvânt. Apoi, a fost invitat în casă. Pe masa unde urma să servească ceaiul se afla un vas care conținea o singură orhidee de o frumusețe fără seamăn. Gazda a spus: „*Am păstrat floarea cea mai frumoasă pentru cel mai mare dintre împărați. Celelalte flori nu meritau să trăiască.*” în Biserica tăcerii nu supraviețuiește decât adevărul ultim și veșnic. Toate celelalte considerații care scot în relief interesele trecătoare ale Bisericii au dispărut. întinzând mâna către Biserica tăcerii, creștinătatea din lumea liberă va beneficia de un flux de adevăr, de caritate și de eroism. Aceasta este o problemă de viață și de moarte pentru creștinii din țările care nu se află încă sub jugul ideologiei comuniste. 179 acestei cărți - ca, de altfel, al tuturor celorlalte cărți ale mele - a fost familiarizarea copiilor lui Durnn^{ezeu} din lumea liberă cu ceea ce li s-ar putea întâmpla în scurt timp (dacă ofensiva comunismului va continua în ritmul său actual) și încercarea de a-i face să pătrundă în atmosfera sfântă a celor care continuă să creadă și atunci când credința a dispărut, care spera și atunci când pasărea neagră a disperării își fâlfâie vertiginos aripile de gheață, care iubesc și

atunci când se răzvrătesc și care proclamă că Dumnezeu este împărat de la înălțimea scaunului de domnie al Satanei! Oare veți voi dumneavoastră în-șivă sa **lăsați** rațiunea deoparte și să ne urmați în împărăția nebuniei lui Dumnezeu, nebunie căreia i-au devenit părtași acești împovărați copii ai Săi, nebunie care este mai înțeleaptă decât oamenii? Jylâ întreb dacă sunteți în dezacord cu numeroase gânduri exprimate în cartea aceasta. Cât despre mine, eu nu sunt de acord cu unele dintre acestea. V-am relatat ceea ce gândeam atunci, nu ceea ce gândesc acum. Dar am făcut-o din pricină că acest „atunci” al meu este un „astăzi” pentru milioane de bărbați și femei întemnițați în prezent în țările comuniste din pricina credinței lor în Dumnezeu. Dumneavoastră nu puteți împărtăși suferințele lor decât luând cu- noștință despre chinurile pe care le îndură. Cât despre mine, eu mi-am îndeplinit misiunea. Este responsabilitatea dumneavoastră să decideți ce atitudine veți adopta: judecată, contrazicere sau ajutor. De asemenea, sunt bucuros că le-am putut face un serviciu adversarilor mei și celor care se opun lu- crării mele misionare. 180 Unul dintre bărbații pentru care am cel mai mare respect este un episcop catolic cu care m-am aflat împreună în închisoare. El mi-a zis într-o zi: *JDoresc să vă ofer în dar un argument foarte puternic de care vă veți putea servi contra Bisericii mele. Cristos ne-a învățat că, atunci când cineva a păcătuit, trebuie să spunem: «și ne iartă nouă păcatele noastre», în timp ce, potrivit doctrinei noastre, El ar fi trebuit să spună păcătosului să meargă la un preot și să se măr- turisească înaintea acestuia.*” Episcopul mi-a spus lucrul acesta numai din pricina dragostei sale pentru protestanți. Vă rog să vă aruncați asupra acestei cărți toți cei ce-mi sunteți vrăjmași și toți cei ce vă opuneți mi- siunii noastre. Iată că vă ofer aici un dar bogat și vă pun la dispoziție îmbeșugate argumente prin care să puteți dovedi că sunt un eretic, un nebun sau orice altceva care vă va plăcea. Folosiți-vă din plin de toate acestea. în ce mă privește, nu pot decât să vă răspund cu dragoste. Eu vă iubesc: de ce atunci să nu vă fac o bucurie? Dumneavoastră nu cunoașteți frumusețea îmbrățișărilor Mirelui ceresc. De aceea vă las măcar bucuria de a mă ataca. Cât despre copiii lui Dumnezeu, aceștia mă vor înțelege cu siguranță. Aceasta va fi ca și cum ei înșiși ar experimenta acum aceste înspăimântătoare su- ferințe. Biblia spune: *trAduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri, ca și cum ați fi și voi legați cu ei.*” (Evr. 13:3). Cătușele nu rănesc numai încheietura mâinii ci și sufletul. Dacă această carte 1-a putut determina pe cineva să verse o lacrimă, să rostească o rugăciune și să acorde un ajutor practic martirilor, scopul meu a fost atins.

CUPRINS

Prefață

1. Cum se formează un mesager
2. Strigați către Domnul cu strigăte de bucurie
- 3 Chipul meu
4. A asculta și a vedea
5. Chinurile imaginației erotice
6. Maria vede totul
7. Ceea ce rămâne din credința mea
8. Mama
9. Gândirea imprecisă
- 10 Religia exoterică
11. Problemele bisericii subterane
12. Voi veți sta în partea dreaptă
13. Adevăratul învățător al bisericii
14. Sarea este bună
15. Credeți în ceea ce vine din inimă
16. Genealogii sumbre, plictisitoare
17. Dumnezeu este pasiunea mea
18. Rugăciune pentru cei morți
19. A deveni nebun
20. Ei nu au mai văzut pe nimeni decât pe Isus singurul
21. Epilog